

காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும்

இறக்கை: 10 இறகு: 5

காக்கைகள்

இலக்கிய மாத இதழ்

சென்னை

மே 2021 | விலை ₹40

மறைந்த ஓவியர் அல்போன்சோவின் வாழும் ஓவியங்கள்

அறம் வேண்டும்

தரையில் நிற்கிறோமா வானத்தில் பறக்கிறோமா என்று கண்மண் தெரியாமல் ஆட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்த இந்திய அரசின் அதிகார மூலங்களைக் கூனிக்குறுக வைத்துவிட்டது கொரோனா.

ஆட்சியதிகாரம் கிடைத்ததிலிருந்து தங்கள் மதத்தையும் கடவுளர்களையும் சாதிகளையும் கார்ப்பரேட்டுகளையும் மட்டுமே முன்னிறுத்திக்கொண்டிருந்த ராஜகுருக்கள் சாயம் வெளுத்து நிற்கிறார்கள்.

ஊடகங்களாலும் உலகப்பணக்காரர்களாலும் உயர் சாதியினராலும் திட்டமிட்டு கட்டமைக்கப்பட்ட மோடி என்கிற பொய்ப் பிம்பம் சுக்கு நூறாய் உடைந்துவிட்டது.

ஊடகங்களிலும் பொதுவெளிகளிலும் பேசுகிற வலதுசாரிகளில் சிலர் தமது சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைகளை வெளிச்சப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக தம்மிடமுள்ள அதிகார பின்புலத்தையும் ஆட்சியதிகாரத்தையும் காட்டி உண்மையைக்கூட பேசவிடாமல் எப்பொழுதும் எல்லோரையும் சிறுமைப்படுத்தி விடுத்த மிரட்டல்; எச்சரிக்கை; அதிலும் 'லெட்டர் பேடு' கட்சிகள் என்று சொல்லப்படுகிற சில ஓட்டுண்ணிகளும் வல்லுநர், நிபுணர், சமூகச் செயல்பாட்டாளர், விமர்சகர் என்கிற பெயரில் முழு நேர அரசியல் செய்யும் அறிவாளிகளின் பேச்சு, உடல் மொழி எல்லாம் மண்டியிட்டு நிற்கிறது.

எதிர்க்கட்சிகளால் சுட்டிக் காட்டப்படுகிற தவறுகளைக் 'கவனத்தையும் மீறி தவறுதலாக நடந்துவிட்டது' என்று சில சமயங்களில் அரசோ அரசப் பிரதிநிதிகளோ சொல்ல முற்படுகிற தகவல்களைக்கூட இரவு முழுவதும் விழித்திருந்து வகைவகையான புள்ளி விவரங்களைத் தொட்டுக்காட்டி 'அது தவறாகக்கூட இருக்கட்டுமே! இப்ப அதுக்கென்ன? அதனால் இப்பொழுது என்ன குடிமுழுகிப் போயிற்று?' என்று நெஞ்சை நிமிர்த்துகிற பழைய பத்திரிகையாளர்களின் கூச்சலும் கொக்கரிப்பும் இப்பொழுது அம்பலப்பட்டுவிட்டது.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு அரசியல் இருக்கலாம்; ஒரு சித்தாந்தம் இருக்கலாம்; ஒரு கோட்பாடு இருக்கலாம். ஆனால் எல்லோருக்குமானவர்கள் மக்கள்; எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவானது மனிதம். அதையும் 'கிலோ என்ன விலை?' என்று கேட்கத் தொடங்கியதன் விளைவைத்தான் இப்பொழுது நாடு அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறது; உலக நாடுகளே நம்மை வேடிக்கை பார்க்கும் அவமானமும் நேர்ந்திருக்கிறது.

உலகின் மிகப்பெரிய வல்லரசாக உருவெடுக்கப்போகிறோம் எனச் சுயதம்பட்டம் அடித்தவர்கள், துடிதுடிக்கும் உயிருக்கு மூச்சுக்காற்றைக்கூட உரியநேரத்தில் கொடுக்க முடியாத அவலம் நேர்ந்திருக்கிறதே! அது எப்படி? கிராமங்களில், மாவட்டங்களில், மாநிலங்களில்கூட அல்ல உலகமே உற்றுக் கவனிக்கும் தலைநகர் தில்லியிலேயே அந்தக் கொடுந்துயரம் நடக்கிறதே! அது எதனால்?

நீங்கள் சுட்டுவிரலை நீட்டி அது யாரென்று அடையாளம் காட்டத் துடிக்கும்போது நான்கு விரல்கள் உங்களை நோக்கித் திரும்புகின்றனவா இல்லையா? தேடுங்கள், விளக்கம் கிடைக்கலாம். ஆனால், அதிலாவது கொஞ்சம் அறம் இருக்கட்டும்!

ஒவ்வொரு மாதமும் 1ஆம் தேதி
உங்கள் கைகளில்

ஒவ்வொரு மாதமும்
29 அல்லது 30ஆம் தேதியில்
'காக்கைச் சிறுகிணிலே'
அஞ்சல் செய்யப்படுகிறது.
5ஆம் தேதிக்குள்
இதழ் கிடைக்கப்பெறாதவர்கள்
தொடர்புகொள்ள வேண்டிய
செல்பேசி எண்: 98414 57503

உறுப்பினர் கட்டணம்

தனி இதழ் விலை..... ரூ. 40
ஆண்டுக் கட்டணம்..... ரூ. 400
இரண்டு ஆண்டுக் கட்டணம்..... ரூ. 750
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம்..... ரூ. 2000
மாணவர் சந்தா ரூ. 300

(மாணவர்கள், கல்வி நிறுவனத் தலைவர்
அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றிதழோடு
விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)

காசோலைகள்,
வங்கி வரைவோலைகள் அனைத்தும்

KAACKAI,
A/c No. 60111010005660
CANARA BANK,
TRIPPLICANE, CHENNAI - 5.
IFSC: CNRB0016011

என்ற பெயருக்கு, சென்னையில்
மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.
பணவிடை (மணியாட்டர்) மூலமும்
சந்தா செலுத்தலாம்.

வெளிநாட்டு உறுப்பினர் கட்டணம்

ஆண்டுக் கட்டணம்..... \$ 40

உறுப்பினர் கட்டணத்தை

KAACKAI,
A/C NO. 60111010005660
CANARA BANK,
TRIPPLICANE, CHENNAI - 5.

என்ற பெயருக்கு, சென்னையில்
மாற்றத்தக்க வகையில் அனுப்ப வேண்டும்.

தொடர்பு முகவரி:

காக்கை, 288, டாக்டர் நடேசன் சாலை,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600 005.
செல்பேசி: 98414 57503,
தொலைபேசி : 04428471890

மின்னஞ்சல்:

kaakkaicirakinile@gmail.com

முகநூல்:

www.facebook.com/kaakkai.cirakinile

சிறகுக்குள்ளே...

இனப்படுகொலையா? போர்க்குற்றமா?
ஐ.நா. கேட்கும் ஆதாரங்கள் எவை?..... 05

தமிழக சீர்திருத்தக் கிறித்தவத்தின்
பண்பாடு ஏற்றல்!..... 09

கதைத் களத்திலிருந்து கிளைக்கும்
எழுத்துக் கோபுரம்..... 12

சமூக நீதிப்போராளி வே. ஆனைமுத்து..... 19

பெரியார் கண்ணீரில் ஆனைமுத்து..... 23

பெரியாரின் எழுத்தையும் பேச்சையும்
தமிழ்மண்ணுக்கு ஆவணமாக்கித் தந்தவர்..... 27

தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்..... 31

எழுத்து சொல் பொருள்..... 34

பண்டைய மலைவழிப் பயணமும்,
அவற்றின் இன்றையத் தொடர்ச்சியும்..... 37

கவிதைகள்: சித்தன் பாடல்..... 42

ஐனா நினைவலைகள்!
'இயற்கை' யிலிருந்து... 'லாபம்' வரை!..... 44

எனது ஆசிரியர் அல்போன்சோ..... 48

சுதந்திர இந்தியாவில் தமிழ்நாட்டின்
முதல் முதலமைச்சர்
ஓமந்தூர் இராமசாமி ரெட்டியார்..... 52

கி.ரா. வாழும் ஞானபீடம்..... 54

காலமும் மனசாட்சியும்
உங்களைத் தண்டிக்கும்..... 56

பெற்றோர்களுக்கு பெண் பிள்ளைகள்
கொள்ளி போடக்கூடாதா?..... 58

குஞ்சரம்..... 60

மடல் திறப்பு..... 62

தொல்காப்பியத்தை இந்தியில்
மொழிபெயர்த்தவர்..... 64

கடைசிப் பக்கம்..... 65

இனப்படுகொலையா? போர்க்குற்றமா?

ஐ.நா. கேட்கும் ஆதாரங்கள் எவை?

சர்வதேசக் கூட்டாளிகளின் ஆயுதபலத்துடன் இலங்கை இனவெறி அரசு கொத்துக் குண்டுகளால் ஈழத்தமிழ் மக்களை முள்ளிவாய்க்காலில் சுற்றிவளைத்து குற்றுயிரும் கொலையுயிருமாய்ச் சிதைத்துப் போட்டு 12 ஆண்டுகள் ஆனபின்னும் தமிழர் பிரதிநிதிகளால் நீதியின் முதல் படிக்கட்டில் கூட காலெடுத்து வைக்க முடியவில்லை. என்னதான் ஆதாரம் கேட்கிறது ஐக்கிய நாடுகள் சபை? விரிவாக அலசுகிறது இந்தக் கட்டுரை.

இலங்கைத் தீவில் நடந்தது இனப்படுகொலைதான் என்று தமிழக சட்டசபையில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. வடமாகாணசபையும் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. பெருந்தமிழ்ப்பரப்பில் உள்ள ஆகப்பெரிய சட்டசபை தமிழக சட்டசபைதான். இதுதவிர கனடாவில் உள்ள பிரெம்டன் உள்ளூராட்சி சபையிலும் இவ்வாறான தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. இவையாவும் தமிழ்ப்பரப்பில் தமிழ்த் தரப்புகளால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள். இவை தவிர இந்திராகாந்தி 1983 ஆம் ஆண்டு இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் இலங்கைத்தீவில் நடப்பது இனப்படுகொலை என்று கூறினார். 83 கறுப்பு ஜூலைக்குப் பின் ஆகஸ்டு மாதம் 16 ஆம் திகதி இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் நிகழ்த்திய உரையில்... “இலங்கைத்தீவில்

என்ன நடக்கிறது என்றால் அது இனப்படுகொலை தவிர வேறு எதுவுமில்லை“ என்று இந்திராகாந்தி கூறினார்.

இது தவிர, உலகில் உள்ள வேறுஎந்த ஒரு நாட்டின் உத்தியோகபூர்வ குறிப்பிலும் நடந்தது இனப்படுகொலை என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. இதுவரை நிறைவேற்றப்பட்ட எந்த ஒரு ஐநா தீர்மானத்திலும் இனப்படுகொலை என்ற வார்த்தை இல்லை. கடந்த 12 ஆண்டுகளில் ஐநா இதுவரையிலும் எட்டு தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறது. இந்த எல்லா தீர்மானங்களிலும் போர்க் குற்றங்கள் மனிதகுலத்துக்கு எதிரான குற்றச்செயல்கள் என்றுதான் கூறப்பட்டுள்ளன. அதுபோலவே ஐநா மனித உரிமைகள் ஆணையர்களின் கடுமையான அறிக்கைகள் என்று வர்ணிக்கப்படும் அறிக்கைகளிலும் இனப்படுகொலை என்ற வார்த்தை கிடையாது. போர்க்குற்றங்கள் மனித குலத்துக்கு எதிரான குற்றங்கள் என்றே உண்டு. ஐநாவின் சிறப்பு துறவுகளின் அறிக்கைகளிலும் அப்படித்தான். அதாவது இலங்கைத்தீவில் நடந்தது இனப்படுகொலை என்பதனை தனது எந்தவோர் உத்தியோக பூர்வ அறிக்கையிலும் ஐ.நா. ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இது தொடர்பாக கருத்து தெரிவித்த ஐநா அதிகாரிகள் அதை இனப்படுகொலை என்று நிரூபிப்பதற்கு போதிய ஆதாரங்கள் இல்லை என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதைத்தான் கூட்டமைப்பின் பேச்சாளர் ஆகிய சுமந்திரனும் கூறுகிறார்.

கடந்த ஜனவரி மாதம் இலங்கையிலுள்ள மூன்று தமிழ் கட்சிகளும் இணைந்து ஜெனிவாவுக்கு ஒரு கூட்டு கடிதத்தை அனுப்பின. அக்கடிதத்தை உருவாக்கும் சந்திப்புகளின் போது கிளிநொச்சியில் நடந்த கடைசி சந்திப்பில் சுமந்திரன் ‘நடந்தது இனப்படுகொலை’ என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதாகச் சொன்னார். ஆனால் ஐ.நா. தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டபின் அவர் அது இனப்படுகொலை என்பதை நிரூபிப்பதற்கு ஆதாரங்கள் தேவை என்று கூறுகிறார்.

இந்த இடத்தில் சில முக்கியமான கேள்விகளை கேட்க வேண்டும். முதலாவது கேள்வி: ஐநா போன்ற உலகப் பொது மன்றங்கள் அதை இனப்படுகொலை என்று ஏன் அழைக்கத் தயங்குகின்றன? இரண்டாவது கேள்வி: தமிழ் மக்கள் அதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்களை திரட்டிக் கொடுத்தாலும் ஐநா இனப்படுகொலை என்று அழைக்குமா? அதாவது ஐநாவின் நீதி ஒரு தூய நீதியா அல்லது அரசுகளின் நீதியா? மூன்றாவது கேள்வி: அவ்வாறான ஆதாரங்கள் திரட்டுவதற்கு தமிழ் மக்கள் மத்தியில் உள்ள கட்சிகளும் செயற்பாட்டாளர்களும் எவ்வாறான கட்டமைப்புகளை உருவாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்? இதுவிடயத்தில் கடந்த 12 ஆண்டுகளில் அவர்கள் என்னென்ன நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதனை வெளிப்படையாக கூற முடியுமா?

இக்கேள்விகளுக்கான விடைகளை சற்று ஆழமாகத் தேடுவோம். ஐநா அதனை ஏன் இனப்படுகொலை என்று அழைக்கவில்லை? அதை

மனித குலத்துக்கு எதிரான குற்றங்கள் போர்க்குற்றங்கள் என்ற வகைக்குள் அடக்க என்ன காரணம்? காரணம் மிகவும் எளிமையானது. அதை இனப்படுகொலை என்று சொன்னால் அது இலங்கை அரசுக்கு எதிரானதாகும். அது இலங்கை அரசின் கொள்கையாக இருந்தது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டால் அதன் விளைவாக அரசை தண்டிக்க வேண்டியிருக்கும். ஏனெனில் இனப்படுகொலை எனப்படுவது ஒரு இனம் இன்னொரு இனத்துக்கு எதிராகப் போர்ப்புரிவது. அவ்வாறு ஒரு இனம் அதிலும் குறிப்பாக ஒரு பெரிய இனம் தனது அரசவளங்களையும் கட்டமைப்புகளையும் இன்னொரு சிறிய இனத்துக்கு எதிராகத் திட்டமிட்டு பயன்படுத்தியது என்பதனை நிரூபிக்க வேண்டியிருக்கும். அவ்வாறு நிரூபிக்கப்பட்டால் அதற்காக அந்த அரசை தண்டிப்பதே பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு வழங்கும் நீதியாக இருக்கும். அதைத்தான் தமிழ் மக்கள் ‘பரிகார நீதி’ என்று அழைக்கிறார்கள். அதாவது இனப்படுகொலைக்கு எதிரான நீதியே இனப்பிரச்சினைக்குரிய பரிகாரமும் ஆகும் என்ற அடிப்படையில் அவ்வாறு கூறப்படுகிறது.

ஆனால் ஐநா ஈழத்தமிழர்களுக்கு பரிகார நீதியை வழங்க தயாரில்லை. அதாவது இலங்கை அரசை விசாரித்து உரிய நீதியை வழங்க தயாரில்லை. இவ்வாறு ஈழத்தமிழர்களுக்கு பரிகார நீதியை வழங்க தயாரற்ற அல்லது இலங்கையில் யுத்தத்தில் வென்றவர்களை விசாரிக்கத் தயாரற்ற உலகம் ஈழத்தமிழர்களுக்கு வழங்கியது ‘நிலைமாறுகால நீதி’ ஆகும். நிலைமாறுகால நீதி என்பது இந்த உலகம் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கக்கூடிய நீதியில் இருக்கக்கூடிய வரையறைகளை உணர்த்துவது. இன்னொரு விதத்தில் அது ஐநாவின் இயலாமையை உணர்த்துகிறது. இதை இன்னும் ஆழமாக பார்க்கலாம்.

நிலைமாறுகால நீதி எனப்படுவது, யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட இரண்டு தரப்புகளையும் குற்றவாளிகளாகக் காண்கிறது. இரண்டு தரப்பும் இழைத்த குற்றங்கள் என்றுதான் ஐநாவின் எல்லா அறிக்கைகளிலும் தீர்மானங்களிலும் காணப்படுகின்றன. போர்க்குற்றங்கள் தொடர்பில் இரண்டு தரப்பையும் விசாரிக்க வேண்டும் என்று ஐ.நா. தீர்மானங்கள் கேட்கின்றன. ஆனால் இனப்படுகொலை என்று கூறினால் அதில் குறிப்பாக இலங்கை அரசாங்கத்தை விசாரித்து அதற்கு உரிய நீதியை வழங்க வேண்டியிருக்கும். ஐ.நா. அதை தவிர்க்கிறது. ஏனென்றால் ஐ.நா. உட்பட உலக சமூகம் இலங்கைத்தீவில் வெற்றி பெற்றவர்களை விசாரிப்பதற்குத் தயாரில்லை.

இலங்கைத்தீவில் மட்டுமல்ல உலகம் பூராவும் இதுதான் பெரும் போக்கு ஆகும். நிலைமாறுகால நீதியின் வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தால் இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்தின் பின் நூறெம்பேர்க் தீர்ப்பாயத்தில் இருந்து தொடங்கி தற்பொழுது நடைபெற்றவரும் கம்போடியாவின் சிறப்பு தீர்ப்பாயங்கள் வரையிலும் ஐநாவென்றவர்களை விசாரிக்க இயலாத ஒரு

கட்டமைப்பாகவே காணப்படுகிறது. இலங்கைத்தீவைப் பொறுத்தவரையிலும் கடந்த 12 ஆண்டுகளாக வென்றவர்கள் ஆட்சியில் இருக்கிறார்கள். அல்லது வெற்றியைப் பாதுகாக்கும் ரணில்மைத்திரிபோன்றவர்கள் ஆட்சிக்கு வருகிறார்கள். எனவே யுத்த வெற்றியைக் கொண்டாடுவது பாதுகாப்பது என்பது இலங்கைத்தீவின் மாறாத அரசுக்கொள்கையாக இருக்கிறது. யுத்த வெற்றியை பாதுகாத்துக் கொண்டு யுத்த குற்றங்களை எப்படி விசாரிப்பது? இனப்படுகொலையை எப்படி விசாரிப்பது? இதுதான் பிரச்சினை.

எனவே உலக சமூகம் குறிப்பாக ஐநா வெற்றி பெற்றவர்களை விசாரிக்கத் தயாராக இல்லாத காரணத்தால் ஈழத்தமிழர்களுக்கு வழங்க முன்வந்த ஒரு தீர்வுதான் நிலைமாறுகால நீதி. அந்த நிலைமாறுகால நீதியை நோக்கித்தான் ஐநாவின் அனைத்து தீர்மானங்களும் ஐநா மனித உரிமைகள் ஆணையர்கள் மற்றும் சிறப்புத் தூதுவர்களின் அறிக்கைகளும் வெளிவந்திருக்கின்றன. இது முதலாவது விடயம்.

இரண்டாவது விடயம், ஈழத்தமிழர்கள் அதற்குரிய ஆதாரங்களை தொகுத்து கொடுத்தால் ஐநா அதை இனப்படுகொலை என்று ஏற்றுக்கொள்ளுமா? என்பது. இல்லை. ஏனென்றால் ஐநாவின் நீதி என்பது ஓர் அரசியல் நீதிதான். அது தூய நீதி அல்ல. நிலைமாறுகாலநீதியோ அல்லது பரிகாரநீதியோ எதுவானாலும் அவை அரசியல் நீதிகள்தான். அரசியல் நீதி என்றால் அவை அரசுகளால் வழங்கப்படும் நீதிகள் என்று அர்த்தம். அரசுகள் அதற்கொரு அரசியல் தீர்மானத்தை எடுக்கவேண்டும். அரசுகள் எப்பொழுதும் அரசுகளைப் பாதுகாக்கும்.

அரசுக்கும் - அரசுக்கும் இடையிலான கட்டமைப்புசார் ராணுவ பொருளாதார நலன்களின் அடிப்படையில் நீதி வழங்கப்படும். அதனால்தான் அரசுகளின் நீதி என்பது தூய நீதியாக இருப்பதில்லை. அது ஓர் அரசியல் நீதி. இலங்கைத் தீவைப் பொறுத்த வரையிலும் அரசுகளின் நீதி என்பது நிலைமாறுகாலநீதிதான். இது விடயத்தில் ஈழத்தமிழர்கள் எவ்வளவு ஆதாரங்களை திரட்டிக் கொடுத்தாலும் ஐநா அது இனப்படுகொலையான என்று ஓர் அரசியல் தீர்மானத்தை எடுக்க வேண்டும். எடுத்தால்தான் அது தூயநீதி.

சீனாவின் பட்டுப்பாதைத் திட்டத்துக்கும் அமெரிக்காவின் இந்தோ பசுபிக்குட்டத்துக்கும் இடையில் ஏற்படக்கூடியமோதல்களின் விளைவாக ஒரு கட்டத்தில் சீனச்சார்புள்ள இலங்கை அரசாங்கத்தைத் தண்டிப்பது என்று மேற்குநாடுகளும் இந்தியாவும் முடிவெடுத்தால் சில சமயம் நடந்தது இனப்படுகொலையே என்று கூறி அடுத்த கட்டத்துக்குப்போகக்கூடும். இல்லையென்றால் எவ்வளவு ஆதாரங்களைத் திரட்டினாலும் ஐநா அதை இனப்படுகொலை என்று உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ளாது. சிலவேளைகளில் சுயாதீன தீர்ப்பாயங்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடும். இது இரண்டாவது.

மூன்றாவது, இதுவிடயத்தில் கடந்த 12 ஆண்டுகளாக தமிழ் கட்சிகள் என்ன செய்திருக்கின்றன என்பது. இதுவரை ஐநா வெளியிட்ட சில ஆவணங்களைத்தயாரிப்பதற்கு

சில தமிழ் கட்சிகளின் தலைவர்களும் செயற்பாட்டாளர்களும் ரகசியமாக உழைத்திருக்கிறார்கள். நேரடியாக சாட்சியங்களை வழங்கியிருக்கிறார்கள். அந்த அளவிற்கு அவர்களின் பங்களிப்பு இருந்திருக்கிறது. அதற்கும் அப்பால் சாட்சிகளையும் சான்றுகளையும் தரவுகளையும் தொகுக்கும் விதத்தில் வெளிப்படையான கட்டமைப்பு எதுவும் எந்தக்கட்சியிடமும் கிடையாது.

உலகளாவிய அங்கீகரிக்கப்பட்ட அமைப்புகள் எதனையும் தமிழ் கட்சிகள் ஏன் அணுகவில்லை என்ற கேள்வியும் முக்கியம். இது தொடர்பில் Human rights Data Analysis Group-(HRDAG) என்று அழைக்கப்படும் மனித உரிமைகள் தகவல் ஆய்வு அமைப்பு என்ற ஓர் அமைப்பை தமிழ் கட்சிகள் அணுகியிருக்கலாம். மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு சட்டமன்றம் அக்கோரிக்கையை முன்வைக்கலாம் அந்த அமைப்பு 1996 ஆம் ஆண்டு ஜேவிபியின் இரண்டாவது கிளர்ச்சிக்குப் பின் இலங்கைத்தீவில் மனித உரிமைகள் இல்லம் என்ற ஓர் மனித உரிமைகள் அமைப்போடு இணைந்து சிறிதுகாலம் செயற்பட்டிருக்கிறது. நிலைமாறுகால நீதி தொடர்பான கருத்தரங்குகளின் போது இது தொடர்பில் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களால் கவரப்பட்டு கிளிநொச்சி பிரதேச சபையும் பிளாண்டேச சபையும் அவ்வாறு மனித உரிமைகள் தகவல் ஆய்வு அமைப்பை அழைக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றின. ஆனால் அவை இரண்டும் அதிகார பலம் குறைந்த சிறிய உள்நூராட்சி சபைகளே.

தமிழ் கட்சிகளில் முதன்மைப் பொறுப்புகளில் இருக்கும் பலர் சட்டத்துறையைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆனால் இது விடயத்தில் அவர்கள் புதிய கட்டமைப்புகளை உருவாக்கத் தவறிவிட்டார்கள். அரசியல் கைதிகளின் விடுதலைக்காக ஒரு பொதுக்கட்டமைப்பை உருவாக்கத் தயாரற்ற தமிழ் அரசியல்வாதிகளிடம் அப்படி எதிர்பார்ப்பதும் தவறுதான்.

இவ்வாறான ஒரு தோல்விகரமான பின்னணியில் கடந்த ஜனவரி மாதம் வவுனியாவில் மூன்று கட்சிகளையும் ஒருங்கிணைக்கும் பணிகளின் போது ஒரு கட்டத்தில் தமிழ் தேசிய மக்கள் முன்னணியின் தலைவர் கஜேந்திரகுமார் சொன்னார்..... அனைத்து லககுற்றவியல் நீதிமன்றத்துக்கு விவகாரத்தை எடுத்துச் செல்லும் வழிமுறைகளை பகிரங்கப்படுத்த முடியாது என்று. சில விடயங்களை வெளிப்படையாகச் சொல்லிச் செய்வது புத்திசாலித்தனமானது அல்ல என்று. உண்மை. தகவல் திரட்டும் வழிமுறைகளை இலங்கை அரசாங்கம் நாட்டுக்கு எதிரானதாகவே பார்க்கும். அதை பயங்கரவாத தடைச்சட்டம் கொண்டு நசுக்கப் பார்க்கும். இது விளங்கிக்கொள்ளக்கூடியதே. ஆனால் எவ்வளவு தகவல்களை திரட்டினாலும் அரசுகளின் நீதியை தீர்மானிக்கப் போவது தகவல்கள் அல்ல. நலன்சார் உறவுகளின் அடிப்படையிலான பேரங்கள்தான். அவ்வாறு அரசுகளை நோக்கி லொபிசெய்ய வேண்டிய கட்டமைப்புகளை ஏன் இதுவரையிலும் எந்த ஒரு கட்சியும் உருவாக்கியிருக்க வில்லை?

இப்பொழுது கடைசியாக வந்த ஐநா தீர்மானம் தகவல்களை திரட்டும் ஒரு பொறிமுறைக்கான பரிந்துரையை முன்வைக்கின்றது. வரும் செப்டம்பர் மாதத்தில் இருந்து அப்பொறிமுறை இயங்கத் தொடங்கும். தனக்கு எதிரான தகவல்களை திரட்டும் ஒரு பொறிமுறையை இலங்கை அரசாங்கம் நாட்டுக்குள் அனுமதிக்குமா? அப்படி அனுமதிக்காவிட்டால் ரகசியமான வழிவகைகள் ஊடாக உயர்தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி தகவல்களைத் திரட்ட வேண்டியிருக்கும். இதற்கு முன் 2015 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையும் அவ்வாறு நாட்டுக்கு வெளியில் இருந்து திரட்டப்பட்ட ஒன்றுதான். எனவே இப்பொறிமுறையானது அதிகப்பட்சம் புலம்பெயர்ந்த தமிழ் தரப்பில்தான் தங்கியிருக்கும். இதை முன்னுணர்ந்துதான் இலங்கை அரசாங்கம் புலம்பெயர்ந்த தமிழ் தரப்பில் உள்ள அமைப்புகள் சிலவற்றையும் தனி நபர்களையும் தடை செய்திருக்கிறது. இப்பொறிமுறை இயங்கத் தொடங்கும் பொழுது அதில் உங்களுடைய பங்களிப்பு எப்படி இருக்கும் என்று யுடிவியின் ஊகவியலாளர் சுமந்திரனை கேட்டபோது சுமந்திரன் வவுனியாவில் வைத்து கஜேந்திரகுமார் சொன்ன அதே பதிலைத்தான் கூறியிருக்கிறார். அவ்வாறான நடவடிக்கைகளை பகிரங்கமாகக் கூற முடியாது என்று. இனப்படுகொலை என்பதனை நிரூபிப்பதற்கு ஆதாரங்கள் போதாது என்று கூறும் அவரே அந்த ஆதாரங்களைத் திரட்டும் நடவடிக்கைகளை பகிரங்கமாகக் கூற முடியாது என்றும் கூறுகிறார்.

இனப்படுகொலை என்று நிரூபிப்பதற்கு ஆதாரங்கள் போதாது என்பது ஐநாவின் நிலைப்பாடு. ஆனால் சுமந்திரன் ஐநாவின் பிரதிநிதி அல்ல. தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதி. தமிழ் மக்களின் ஆணையைப் கடற்ற அவருடைய கட்சிக்கு ஒரு பொறுப்பு உண்டு. கடந்த 12 ஆண்டுகளாக குறிப்பாக கடந்த ஆறு ஆண்டு காலப்பகுதிக்குள் நிலைமாறுகால நீதியின்பங்களியாக இருந்த போது சான்றுகளையும் சாட்சியங்களையும் திரட்டுவதற்காக கூட்டமைப்பு என்னென்ன முயற்சிகளை முன்னெடுத்தது என்பதனை அவருடைய கட்சி பகிரங்க படுத்துமா? அது ஒரு ரகசிய நடவடிக்கை அதை பகிரங்கப்படுத்த முடியாது என்று கூறுவதன் மூலம் தாங்கள் ஏன் இதுவரையிலும் இனப்படுகொலை என்று நிறுவத் தேவையான சான்றுகளைத் திரட்டவில்லை என்ற கேள்விக்கான பதிலை கூறுவதிலிருந்து அக்கட்சி தப்ப முயற்சிக்கின்றது. அதே சமயம் பொறுப்புக்கூறலை மனித உரிமைகள் பேரவைக்கு வெளியே கொண்டு போக வேண்டும் விசாரணைகளை அனைத்து லககுற்றவியல் நீதிமன்றத்திடம்பாரப்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்கும் கஜேந்திரகுமாரைப் போன்ற கட்சித்தலைவர்களுக்கு இது விடயத்தில் கடந்த ஜனவரி மாதம் 15 ஆம் திகதி ஜெனீவாவுக்கு எழுதிய கடிதத்தின் தொடர்ச்சியாக தாங்கள் விசுவாசமாக உழைத்து வருகிறார்கள் என்பதனை நிரூபிக்க வேண்டிய பொறுப்பு உண்டு.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர், இலங்கை

தமிழக சீர்திருத்தக் கிறித்தவத்தின் பண்பாடு ஏற்றல்!

உலகில் எந்த ஒரு சமயமும் அதுதோன்றிய சமூகத்திலிருந்து நாடுகடந்தும் கண்டம்கடந்தும் பரவிச் செல்லும்போது, ஆங்காங்கே வேர்கொள்ளும் மனிதகுலம் ஏற்கெனவே பின்பற்றிவந்த சமூக, சமயம்சார்ந்த பண்பாட்டு முறைகளையும் தன்னில் கலந்தாக வேண்டியது தவிர்க்க முடியாததாகிப் போகிறது. இதனால் சிலபோது அச்சமயத்தின் கோட்பாடுகள்கூட தன்னில் திரிவுப்பெற்று மாறுபட்ட கருத்தாக்கத்தோடு பின்பற்றப்பட்டுப் போவதுமுண்டு. இத்தகைய மாற்றங்களுக்கு ஒரு சமயம் இடமளிக்கும் அளவினைப்பொருத்தே அம்மதம் தனது நெகிழ்ச்சித்தன்மையை வெளிக்காட்டுகிறது. இத்தன்மையால் அச்சமயம் அதன் தனித்தன்மையையும் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாகிவிடுகிறது.

இவ்வகையில் தமிழகத்தில் கிறித்தவம் கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டு முதலாகவே இயேசுவின் சீடரான புனிதத் தோமா மூலமாக விதைக்கப்பட்டு அதன் தொடர்ச்சியாக கி.பி 14ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கத்தோலிக்க கிறித்தவமும் 18 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் சீர்திருத்தக் கிறித்தவமும் வேகமான வளர்ச்சியைக் கண்டது. இக்கிறித்தவச் சமயப்பரவல் தமிழக மக்களின் பண்பாட்டு மாறுபாடுகளின் தன்மைகளையும் அம்மாறுபாட்டின் வேகத்தையும் மாற்றியமைத்திருக்கிறது எனலாம்.

பொதுவாகப் பண்பாடு என்பது மனிதர்களின் வாழ்க்கைமுறையைக் குறிப்பது. எனவே மனித இனத்தின் வாழ்வியல் முறைகள், சமயக்கொள்கைகள் மற்றும் அவற்றின் நம்பிக்கைகளால் பெரிதும் தாக்கமடைந்து மாற்றமடைந்தபடியே சமுதாயவெளிகளில் இப்பண்பாடு மக்களால் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. தனிமனித வாழ்வைக் கட்டமைக்கும் சமயம்சார்ந்த

நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சடங்காச்சாரங்கள், விழாக்கள் போன்றவற்றிற்கு மக்கள்கொள்ளும் அர்த்தங்களே மனிதக் குழுக்களின் முறையான பண்பாட்டைத் தீர்மானிப்பதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன.

அந்தவகையில் 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழகம் வந்த ஐரோப்பியர்களால் சீர்திருத்தக் கிறித்தவம் பரவியபோது அச்சமயக் கொள்கைகள் அதை ஏற்றுக்கொண்டவர்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டதோடு அதனிமித்தம் எழுந்த அவர்களது கலாச்சார மாறுபாடுகள் தங்களது தாய்ப்பண்பாட்டின் சாரத்தையும் உள்வாங்கியே நகர்ந்தன. இதனால் ஏற்பட்ட பண்பாடு ஏற்றல் கிறித்தவத்தின் தனிச் சிறப்பானதாக மக்களால் ஏற்கப்பட்டு இன்றுவரையிலான அதன் வளர்ச்சியில் பல்வேறு மாறுதல்களையும் கண்டு வருகிறது.

ஏற்கெனவே தமிழகத்தில் பின்பற்றப்பட்டுவந்த பண்பாட்டுமுறைமைகள் சீர்திருத்தக் கிறித்தவத்தின் கலப்பால் புதிய வடிவம் பெற்றதோடு அச்சமயநெறிகளிலும் பண்பாட்டின் சாயல்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டியகட்டாயத்திலிருந்தது. எவ்வித நெகிழ்வும் தராத எந்தவொரு நிறுவனமும் நிலைபெற்றோங்க இயலாது என்பது சமயத்திற்கும் பொருந்தும். பண்பாடு ஏற்றல் என்பது நேரடியான அல்லது மறைமுகமான தொடர்புமூலம் தனிநபர் அல்லது குழு இன்னொரு பண்பாட்டுச் சிறப்புகளை ஏற்றுநடத்தவே என்று வரலாற்றாளர் தா.இராபர்ட் சத்திய ஜோசப் குறிப்பிடுகிறார்.

கிறித்தவத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் எவ்வித மாற்றங்களையும் ஏற்காமல் கடைபிடிக்கச் செய்யும் முக்கிய நோக்கோடு அச்சமயம் சார்ந்த நம்பிக்கைகளினடிப்படையில் அச்சமயம் மக்களால் ஏற்கப்படுவதற்கு முன்பிருந்த கலாச்சாரத்தை

முற்றிலும் விட்டுவிட்டுப் புதிய கலாச்சாரத்தை ஏற்றுக்கொள்வது எளிதானதாக மக்களால் உணரப்படவில்லை. எனவே அவர்களது வாழ்வியல் மரபுகளைத் தவிர்க்காமலே கிறித்தவத்தின் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றும் போதனைகள் ஆரம்பக்கால சமயப் பரப்புனர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டு அதன் பல பரிமாண மாற்றங்களால் இன்றுவரை பின்பற்றப்படும் வருகிறது.

குறிப்பாக ஐரோப்பியர்களின் வருகையின்போது திருநெல்வேலி மாவட்டம் அதாவது இன்றைய தென்காசி, தூத்துக்குடி, கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய பகுதிகளில் நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டு முறைகளில் விலங்குகளைப் பலியிட்டுக் கொண்டாடுதல் வழக்கமான மரபு. அதன்படி கிறித்தவத்தில் உயிர்ப் பலிகள் கூடாதெனினும் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை திருநெல்வேலி திருமண்டலத்தில் நடைபெற்று வரும் மாம்பழச்சங்க பண்டிகை அது தொடங்கப்பட்ட காலகட்டத்தில் (கி.பி 1834) அக்காலத்திய கிறித்தவர்கள் தாங்கள் இருந்து வந்த பழைய மதவிழாக்களை (ஆனி, ஆடி மாதம்) மறக்க இயலாமல் கிறித்தவர்களான பின்னரும் அதே மாதங்களில் கிறித்தவக் கோட்பாடுகளினடிப்படையில் விழாக்களாகக் கொண்டாடி தங்களது இயல்பான மன விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டனர். இதன்படி அத்திருமண்டலத்தைச் சேர்ந்த அனைத்து திருச்சபையினரும் ஒரே இடத்தில் (பேராலயத்தில்) மூன்று நாட்கள் கூடி உணவிற்காக ஆடுகளை வெட்டிச் சமைத்து உண்டு பின்னர் வீடுகளுக்குச் செல்வர். மாட்டு வண்டிகளில் குடும்பமாக பயணித்துச் செல்லும் இம்மக்கள் வீடு திரும்பும்போது வில்வண்டிகளின் மேற்கூரையில் ஆட்டுத் தோல்களை விரித்துக் காயவைத்தபடி தங்களது பண்டிகைக் கொண்டாட்டத்தை வெளிப்படுத்தும் முகமாகச் செல்வர்.

நாட்டார் தெய்வ வழிபாடு அன்றைய இடைநிலை மற்றும் அடித்தள மக்களுக்கானது. அதே நேரம் அவர்கள்தான் பெரும்பாலும் கிறித்தவத்தை தழுவினதும் கூட. இந்நிலையில் கிறித்தவச் சமய கோட்பாடுகளும் ஏழை எளிய மக்களை அரவணக்கமும் வகையில் இருந்தது. (விவிலியம் [லூக்: 6:24-25]) மேல்மட்டத்தினருக்கான சமயக்கொள்கைகள் அடித்தள மக்களை புறந்தள்ளுவதாகவே இருந்ததால் சமத்துவத்தைப் போதித்து ஏழை எளியோரை அரவணைத்த கிறித்தவம் அத்தகையோரால் வரவேற்கப்பட்டது.

கிறித்தவ முறையின்படி நிகழ்த்தப்பட்ட சமயவிழாக்கள் இத்தகைய புதியக் கிறித்தவச் சமய ஏற்பாளர்களால் தங்களது பழைய சமயவழிபாட்டு முறைமைகளையும் இதில் கலக்க முற்பட்டனர். குறிப்பாக விழாக்காலங்களில் மாவிலைத் தோரணம் கட்டும் பழக்கத்திற்குப் பதில் பனையோலை அல்லது தென்னையோலையால் சிலுவை வடிவ தோரணங்கள் செய்து ஆலய வளாகத்தை அலங்கரிப்பது இன்றும் வழக்கத்தில் உள்ளது.

அதைப்போன்றே திருமண விழாவில் முகூர்த்தக்கால் அல்லது பந்தக்கால் நடும் விழா திருமணத்திற்கு முந்தின நாள் ஆலமரம் அல்லது திருமண முருங்கை மரத்தின் கிளையை இலைகளை அகற்றி அதன் நுனியில் ஐந்து மாவிலைகளை மஞ்சள் தோய்த்த கயிறால் கட்டுவர். அதன் இடைப்பகுதியில் வெள்ளைநிற துணியில் மஞ்சளைத் தடவி அதில் செப்புக்காசு வைத்துக் கட்டுவர். அடியில் நவதானியங்கள் வைத்து மரத்திற்கு திருநீறும், குங்குமமும் வைத்து பூசை செய்வர். மணமக்களின் குடும்ப உறவினர்கள் அனைவரும் சூழ்ந்து நிற்க அம்மரக்கிளை முகூர்த்தக்கால் என்ற பெயரில் நடப்படும்.

இந்நிகழ்வு கிறித்தவத்திற்கு மாறியவர்களால் சற்று மாற்றம்பெற்று ஆலயப் போதகரை அழைத்து அதைப்போன்றே மரக்கிளையில் சந்தனத்தால் சிலுவை அடையாளத்தை வரைந்து ஜெபம் செய்து கிறித்தவச் சமயம்சார்ந்த பாடல்களைப் பாடி நடப்படுகிறது.

நாட்டார் வழக்காற்றுத் தெய்வ வழிபாட்டினரின் வழிபாட்டின் அடையாளமாக நெற்றியில் திருநீறு, குங்குமம் போன்ற அடையாளங்களை இடுவதைப் போன்றே கிறித்தவ ஆலயங்களில் குத்துவிளக்குகளில் எண்ணை ஊற்றப்பட்டு ஆராதனை அல்லது வழிபாடு முடிந்ததும் வெளியே வரும்போது அக்குத்து விளக்கிலுள்ள எண்ணையை விரல்களில் தொட்டு நெற்றியில் சிலுவை அடையாளமிட்டுச் செல்வர். ஓரடிமுதல் ஐந்தடிக்கும்மேல் உயரமுள்ள குத்துவிளக்குகள் இன்றும் சில ஆலயங்களில் உள்ளன. ஆனால் இம்முறையும் தற்சமயம் பல ஆலயங்களில் வழக்கொழிந்து வருகிறது.

கிறித்துவத்தில் திருமண முறையிலும் கழுத்தில் சிலுவை அடையாளம் பதிக்கப்பட்ட செயின் அல்லது மஞ்சள்நிற கயிறு அணிவது தமிழ்ப் பண்பாட்டின் ஏற்பே ஆகும். கிறித்தவ சமயப்பரப்பினர்களான ஐரோப்பியர்கள் மோதிரம் அணிவதையே பழக்கமாகக் கொண்டிருப்பினும் தமிழகப் பண்பாட்டின் தாக்கத்தை ஏற்றே கிறித்தவம் வளர்ந்தது.

வீடு கட்டும்போது தமிழக மரபுப்படி அடிக்கல்நாட்டு விழா அல்லது நிலைவிடுதல் விழாவிலும் கோழியின் இரத்தம் தெறிக்கவிடுவதும் ஐம்பொன் கலந்த உலோகம் வீட்டின் நிலைக்காலுக்குள் புதைக்கப்படுவதும் வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதையே கிறித்தவர்கள் கிறித்தவ போதகர் வந்து பிராத்தனை செய்து நிலைக்கதவில் சந்தனத்தால் சிலுவையை அடையாளமிட்டு தண்ணீரைத் தொட்டு அதை இயேசுவின் இரத்தமாகப் பாவித்து அதைத் தெளித்து தொடங்கி வைப்பார். கதவில் ஆட்டுக்கடாவின் இரத்தம் தெளிக்கும் வழமை யூதர்கள் மரபில் இருந்துவந்த ஒரு வழக்கமாக விவிலியம் தெரிவிக்கிறது (யாத்திராகமம் 12 : 7, 22).

விவிலியத்தில் திருமணமாகிச் செல்லும்

மணப்பெண்ணை முந்தின நாள் உறவினர்களோடு தோழியரும் இணைந்து பலவாறு வாழ்த்தும் முறை இருந்திருக்கிறது(விவிலியம்_ஆதியாகமம் 24:60). இதனடிப்படையில் தமிழகக் கிறித்தவர்களிடையேயும் திருமணத்திற்கென்றே பாடல்கள் இயற்றி மணப்பெண்ணை வாழ்த்தும் பழக்கத்தை ஆரம்பகால மிஷனரிகள் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். இம்முறை இன்றுவரை கிறித்தவ கிராமப்புறங்களில் உள்ளது. இம்முறையின் சிறப்புத் தன்மையால் சமயப் பாகுபாடு பாராமல் பிற மதக்குடும்பங்களிலும் கூட இப்பழக்கத்தை ஏற்று நடப்பிக்கின்றனர்.

திருமணத்தன்று மாப்பிள்ளையின் சகோதரிகளுள் மூத்தவர் பேளைப்பெட்டி(வேலப்பெட்டி) என்ற பணையோலையால் செய்யப்பட்ட பெட்டியில் அரிசி, தேங்காய், பழங்கள், வெற்றிலைப்பாக்கு, மஞ்சள் குங்குமம் மற்றும் மணப்பெண்ணிற்கான அலங்காரப் பொருட்கள் அனைத்தும் வைத்து இருப்பில் சுமந்தபடி மாப்பிள்ளையின் பின்னால் நடந்து செல்வார். இப்பெண்ணிற்கு 'வேலப்பெட்டிக்காரி' என்று பெயர். இப்படி சுமப்பதால் திருமணத்திற்குப் பிறகும் அண்ணன் தங்கை(சகோதரிகள்) உறவு நீடிக்கும், குடும்ப ஐக்கியம் அதிகரிக்கும் என்ற நம்பிக்கை தென் மாவட்டங்களில் இருந்து வருகிறது. வேலப்பெட்டி சுமக்கும் பெண்ணிற்கு பெண் வீட்டிலிருந்து தங்கத்தால் மோதிரம் வழங்கும் பழக்கமும் சில இடங்களில் இன்றைய நாட்களில் உள்ளது. இம்முறையின் சிறப்புத் தன்மைகருதி கிறித்தவத்திற்கு மாறியவர்களும் அதனைத் தொடர்ந்து அந்தப் வேலப்பெட்டி எடுத்துச் செல்லும் பழக்கம் இன்றுவரை இருந்து வருகிறது. ஆனால் வேலப்பெட்டிக்குள் அரிசி, பழங்கள், கருப்புக்கட்டி (இனிப்பு பொருள்), மஞ்சள் ஆகியவை இடம்பெறும்.

அதைப் போன்றே கருவுற்ற பெண் வளைகாப்பு எனப்படும் விழா செய்யப்பட்டு தனது தாய்வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லப்படும் போது பெண்ணின் கையில் வேப்பிலையை கொடுத்து அனுப்புவார். போகும் பாதையில் பேய்ப்பிசாசுகள், காத்துக் கருப்பு அண்டாது என்ற நம்பிக்கையே அதற்குக் காரணம். இதே முறையை கிறித்தவத்திலும் பின்பற்றி வேப்பிலைக்குப் பதிலாக வேதாகமத்தை(விவிலியம்) கொடுத்து அனுப்பும் பழக்கம் உள்ளது.

இத்தகைய பண்பாட்டுஏற்றலின் மற்றொருமுகமே இந்தியக் கிறித்தவத்தில் சாதியத்தின் ஏற்பும்கூட. சமூகத்தில் ஊடுருவிவிருந்த சாதியப் பாகுபாடுகள் கிறித்தவத்தை ஏற்றப் பின்னரும் அந்தந்த சாதியினரின் பழக்கவழக்கங்களும் வாழ்வியல் முறைகளும் மாற்றங்காணாமல் அதே சமயம் கிறித்தவக் கொள்கைகளின் அடிப்படையிலான நம்பிக்கைகளையும் வழிகாட்டு முறைகளையும் பின்பற்றி புதியதொரு கலாச்சாரப் போக்கை கிறித்தவம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

சாதி என்ற சொல் விவிலிய மூலமொழியில் இல்லாதிருக்க தமிழ் விவிலியத்தில் பல இடங்களில்

இனத்தைக் குறிக்க சாதி என்றே மொழிப் பெயர்க்கப்பட்டிருப்பது ஆய்விற்குரியது. இருப்பினும் முதன்முதலில் விவிலியத்தை தமிழில் மொழிப்பெயர்ப்பு செய்ய விளைந்த போது ஐரோப்பிய மிஷனரிகள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் புலமையுடைய அன்றைய மேல்மட்ட வகுப்பினரை தமது பணிக்கு நியமித்திருந்தனர். இவர்களது கண்ணோட்டத்தில் இந்திய சாதிய சமூக அமைப்பை முன்வைத்து இவ்வாறான மொழி பெயர்ப்பை செய்திருக்க அதிகம் வாய்ப்புள்ளது.

நாட்டார் தெய்வவழிபாட்டு முறைகளில் கோவிலை மூன்றுமுறை சுற்றிவந்து கற்பூரம் ஏற்றி வழிபடும் வழக்கத்தைப் போன்றே கிறித்தவத்தில் 'குருத்தோலை ஞாயிறு' என்று கூறப்படும் இயேசுவின் உயிர்த்தேழுதலைக் கொண்டாடும் ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கு முந்தின ஞாயிறன்று பணையோலை அல்லது தென்னையோலைகளைக் கையிலேந்தி தெருத் தெருவாக ஊர்வலம் (பவனி) சென்று இறுதியாக ஆலயத்தைச் சுற்றி வந்த பின்னரே ஆலயத்திற்குள் நுழையும் பழக்கம் இன்றும் இருந்துவருவது பண்பாடு ஏற்றலாகவே உள்ளது. அத்தோடு ஆலயத்தில் மெழுகுவர்த்தி ஏற்றி வெளிச்சம் காட்டும் முறையும் தமிழ்நாட்டு சமயப் பண்பாட்டின் கலப்பே ஆகும்.

கண்ணேறு போக்கல் (திருஷ்டி கழித்தல்) என்ற மரபு தமிழ்ப் பண்பாட்டில் வழிவழியாக இருந்து வரும் ஒன்று. இதன்படி உப்பு, மிளகாய்வற்றல், காலடிமண் சேர்த்து துணியில்கட்டி அதைக்கொண்டு மௌனமாக உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரை தடவி தலையை மூன்றுமுறை சுற்றி அதில் எச்சில் உமிழ்ந்து நெருப்பில் இருவர் இதன்மூலம் மற்றவர்களின் பொறாமை, சாபம், கோபம் போன்ற உணர்ச்சிகளின் தாக்கம் தீங்கு விளைவிக்காது என்று நம்புகின்றனர். அதனையே கிறித்தவத்தை ஏற்றப்பின்னரும் இந்நம்பிக்கையிலிருந்து மக்கள் விலகியபாடில்லை. அவர்கள் சற்று மாறுதலாக மெழுகுவர்த்தியைக் கையில் வைத்தபடி உச்சிமுதல் பாதம் வரை மனதிற்குள் கர்த்தருடைய செபம் எனப்படும் இயேசு தம் சீடர்களுக்குக் கற்பித்த செபத்தை கூறியபடியே தடவி பின்னர் தலையை மூன்றுமுறை சுற்றி முன்னிரவு நேரத்தில் தலைவாசலுக்குப் பின்புறம் கொளுத்தி வைப்பர். இதன்மூலம் கண்ணேறு போக்கல் நிகழ்ந்து விட்டதாக நம்புகின்றனர்.

இவ்வாறு தமிழக கிறித்தவத்தின் பரவலின் போது அதன் பண்பாட்டு முறைமைகளுள் மக்கள் தொன்று தொட்டு பின்பற்றப்பட்டு வந்த மனக்கிளர்ச்சிகளை, வாழ்வியல் மனோபாவங்களைத் தகர்க்காமல் அதே நேரத்தில் சமயக்கொள்கைகளில் முரண்பாடுகள் ஏற்படாதவண்ணம் சில மாறுதல்களோடு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டே வந்திருக்கிறது.

இது அந்தந்தப் பகுதிகளில் பின்பற்றப்பட்டுவந்த பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள், விழாக்கள் போன்ற பண்பாட்டுக் கூறுகளை ஏற்றே கிறித்தவத்தின் முறைமையாக மாறியுள்ளது.

கட்டுரையாளர்: பண்பாட்டு ஆய்வாளர்

கதைத் களத்திலிருந்து கிளைக்கும் எழுத்துக் கோபுரம்

“சைகோன்-புதுச்சேரி” நாவலை முன்வைத்து...

1

சீமீபத்தில் உலகப் புகழ்பெற்ற இயக்குநர் அகிரா குரசேவாவின் நேர்காணல் ஒன்றைத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் படித்தேன்; ஓரிடத்தில் ஒரு படத்தை இயக்குவதற்கு முன்னால் அந்தப் படத்தின் கதைக் களத்தைத் தேர்ந்தெடுத்த பிறகுதான் அதன் கதைமாந்தர்களுக்குப் பெயரிடுவது, நிகழ்ச்சிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பது ஆகியவை குறித்து முடிவு எடுப்பேன் என்கிறார்; இதைப் படித்த கணமே இதைத்தானே இலக்கியப் படைப்பாக்கம் குறித்துப் பேசுகிற தொல்காப்பியரும் முதற்பொருள், கருப்பொருள் என்று முன் வைக்கிறார் என்ற எண்ணம் எனக்குள் ஓடியதால், அந்த நேர்காணலில் குறிப்பிட்ட அந்தக் கூற்று என் மறதிக்குள் சென்று மறைந்து விடாமல் எனக்குள் நிலைநிறுத்தப்பட்டுவிட்டது; இதை ஏன் இங்கே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றால் எழுத்தாளர் நாகரத்தினம் கிருஷ்ணாவும் படைப்பாக்கத்தின் மேன்மையான இந்த இரகசியத்தை அறிந்து செயல்படுபவராகத் தன் எழுத்துப் பயணத்தில் இயங்கியுள்ளார் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகத்தான்.

முதலில் களத்தை --அதுவும் புதிய புதிய களத்தைத்-- தேர்ந்தெடுப்பது, பிறகு அதன் மேல் நின்று கொண்டு எங்கெங்கோ சிதறிக் கிடக்கும் தகவல்களைத் தேடித் திரட்டித் தன்னுணர்வாக உள்ளிழுத்துத் தேக்கி வைத்துக் கொள்வது, தொடர்ந்து தேக்கி வைத்துக் கொண்டதைக் கதையாடலாக மொழிமயப்படுத்துவது என்று முப்பரிமாணத்தில் தன் புனைவெழுத்தை நடத்திக் காட்டுகிறார் கிருஷ்ணா; இதை இன்னும் கொஞ்சம் விரிவாகச் சான்றுகளோடு விளக்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது.

அவருடைய முதல் நாவலான ‘நீலக்கடல்’ (2005), 16, 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பிரெஞ்சுக் காலனியாக இருந்த மொரீசியஸ் தீவுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட புதுச்சேரிப் பிரெஞ்சு காலனிய மக்களின் வாழ்க்கைப் பாடுகளைப் பற்றிப் பேசுகிறது. மொரீசியஸ் தீவு என்ற, தமிழில் இதுவரை யாருமே தொடாத, புதிய களத்தில் காலூன்றிக் கொண்டு அந்த நாவல் நடக்கிறது. இது போலவே மாத்தாஹரி (2008), காஃப்காவின் நாய்க்குட்டி (2015), ரணகளம் (2018) ஆகிய நாவல்கள் பிரெஞ்சுக் காலனியாக இருந்த, புதுச்சேரியைக் களமாகக் கொண்டு ஐரோப்பா வரை நீள்கின்றன. கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் கௌமுதி (2012), நாயக்கர் காலச் செஞ்சியையும் புதுச்சேரியையும் களமாகக் கொண்டு இயங்குகிறது. இறந்த காலம் (2019) என்ற நாவல் புதுச்சேரிக்கு அருகில் இருக்கும் ‘ஆரோவில்’-ஐ இயங்குகளமாக அமைத்துக் கொள்ளுகிறது. இப்போது இந்த நாவல், --சைகோன் புதுச்சேரி-- பிரெஞ்சு காலனியாக இருந்த இந்தோ சீனாவைத் (சைகோன்) தன்னுடைய புனைவு வெளிக்கான கதைக்களமாகக் கொண்டு ஒரு பேராறு போல நகர்கிறது; ஒவ்வொன்றிலும் களத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பதும், தகவல்களைத் திரட்டுவதும், தொடர்ந்து மொழிமயப்படுத்துவதுமேன முப்பரிமாணங்களும் முழுமையாகச் செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய கிருஷ்ணாவின் இந்த எழுத்துப் பயணம் முழுவதிலும் நின்று செயல்படும் மற்றொரு முக்கியமான போக்கைக் கவனிக்க வேண்டும்; அதாவது அனைத்திலும் புதுச்சேரிப் பகுதியை ஏறத்தாழ 200 ஆண்டுகாலம் ஆண்ட பிரெஞ்சுக் காலனித்துவத்தின் கீழ் புதுச்சேரி மக்கள் பட்ட பெரும்பாட்டைத்தான் படைப்பாக்கித் தந்துள்ளார். இந்த அளவிற்குப் பிரெஞ்சுக் காலனித்துவத்தின் கோரமுகத்தையும் தமிழ் நிலப்பரப்பிலும்

நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா

நாங்கள் மற்ற ஐரோப்பியர்களை விட வித்தியாசமானவர்கள்; யோக்கியவான்கள், காலனிக்குள்ளான மக்கள் நலத்தையும் எண்ணிப்பார்ப்பவர்கள் என்றொரு எண்ணத்தை உருவாக்கும் நோக்கில் தன் காலனி மக்களுக்குப் பிரெஞ்சுக் குடியரிமையை வழங்கியது பிரெஞ்சு அரசு. இதற்குப் பெயர் “ரெனோன்சான்” என்பதாகும்.

பண்பாட்டுக் கூறுகளிலும் அது நிகழ்த்திக் காட்டிய மாற்றங்களையும் அவற்றால் பெருவாரித் தமிழ் மக்கள் அடைந்த வலிகளையும் வேதனைகளையும் இலக்கியமாக்கித் தந்தவர்கள் நாம் போற்றும் பிரபஞ்சனும் நம் போற்றுதலுக்குரிய நாகரத்தினம் கிருஷ்ணாவும் தான்; இதிலும் பிரபஞ்சனின் களம் காலனிக்குள்ளான புதுச்சேரி நிலப்பரப்பு மட்டும்தான்; ஆனால் கிருஷ்ணாவின் களம் பிரெஞ்சுக் காலனிக்கு ஆட்பட்ட பல்வேறு வகையான நிலப்பரப்பென விரிந்தது என்பதையும் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கிழக்கிந்திய நாடுகளில் நடந்த ஐரோப்பியர்களின் காலனித்துவத்தைத் தமிழில் வேறு சிலரும் எழுதியுள்ளனர் தான்; ப.சிங்காரம் (கடலுக்கு அப்பால், புயலிலே ஒரு தோனி), அகிலன் (பால்மரக் காட்டினிலே), ஆர்.சண்முகம் (சயாம் மரண ரயில்), ரங்கசாமி (லங்கா நதிக்கரையில்), குமரன் (செம்மண்ணில் நீல மலர்கள்), இளம் வழுதி (இலட்சியப்பாதை); பாரதியாரின் ‘கரும்புத் தோட்டத்திலே’ என்ற கவிதையையும் புதுமைப்பித்தனின் ‘துன்பக்கேணி’ சிறுகதையையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்; ஆனால் நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா போல் முழுக்க முழுக்கத் தன் நாவல் எழுத்துக்கள் அனைத்திலும் 17-ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி 20ஆம் நூற்றாண்டு வரை பிரெஞ்சுக் காலனித்துவத்தால் புதுச்சேரி வாசிகள் வாழ்வில் நிகழ்ந்த பல்வேறு அசைவுகளைப் பல்வேறு கோணத்தில் நான் முன்பே சுட்டிக்காட்டியது போல பல்வேறு ‘களத்தில்’ வைத்துத் தமிழில் படைப்பிலக்கியம் செய்தவர்கள் வேறு யாருமில்லை. இதை எந்த அளவிற்கு இன்றைய புதுச்சேரி வாசிகளும் எழுத்தாளர்களும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை.

II

ஓடி ஓடி உலகம் முழுக்கக் காலனிகளைத் தேடி அடைய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிடையே நடந்த போட்டியில் புதுச்சேரி பிரெஞ்சுக்காரர்களின் காலனி நாடாக உருவெடுத்தது; மேலும்

பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு இதுதான் முதலில் சிக்கிய காலனி என்ற தகவலையும் இந்த “சைகோன் புதுச்சேரி” நாவல் மூலம் அறிந்து கொள்கிறோம்; இந்தப் போட்டியில் நாங்கள் மற்ற ஐரோப்பியர்களை விட வித்தியாசமானவர்கள்; யோக்கியவான்கள், காலனிக்குள்ளான மக்கள் நலத்தையும் எண்ணிப்பார்ப்பவர்கள் என்றொரு எண்ணத்தை உருவாக்கும் நோக்கில் தன் காலனி மக்களுக்குப் பிரெஞ்சுக் குடியரிமையை வழங்கியது பிரெஞ்சு அரசு. இதற்குப் பெயர் “ரெனோன்சான்” என்பதாகும். இந்த ஆணைப்படிச் “சட்டப்பூர்வமான வயதடைந்த பிரெஞ்சின்தியர்கள் அனைவரும் ஜாதி, மதம், பாலின வேறுபாடுகள் குறுக்கீடின்றி, பிறப்பால் அவரவருக்கென்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட சமூக அடையாளத்தைக் (சாதி போன்ற அடையாளத்தை) களைந்து கொள்ளலாம்.” குடும்பப் பெயர் ஒன்றைச் (சான்றாக எதுவார் என்பது போன்று) வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இவ்வாறு பிரெஞ்சுக் குடியரிமை பெற்ற புதுச்சேரி மக்கள், ஏறத்தாழ ‘மூவாயிரம் கல்’ தொலைவில் இருக்கும் மற்றொரு பிரெஞ்சுக் காலனி நாடான வியட்நாமிற்கு, நாங்களும் பிரெஞ்சுக் குடிமக்கள்தான் என்ற கோதாவோடு, வசதியான வாழ்வைத் தேடிப் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த கதையைத்தான் இந்த நாவலில் புனைவாக்கியுள்ளார் நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா. எட்டாம் வகுப்பு அளவிற்குப் புதுச்சேரிப் பள்ளிகளில் படித்தவர்களுக்கே சைகோனில் கடற்படை, ஆயுதக்கிடங்கு, கல்வித்துறை, கப்பல் நிறுவனம், நீதித்துறை, நகராட்சி, காவல்துறை... என்று கடிக்காரத்தைப் பார்த்து வேலை செய்கிற உத்தியோகங்கள் காத்திருந்தன என்ற தகவலைத் தருகிறார் கதைசொல்லி.

பிரெஞ்சு இந்திய நகரமான புதுச்சேரிக்கு அருகில் இருக்கும் விவசாயக் குடும்பம் ஒன்றில் இரண்டு தம்பிகளோடு மூத்தவனாகப் பிறந்து செல்லமாக வளர்ந்த வேதவல்லியை அவளுடைய 14ஆவது வயதில் 30 வயதடைந்த தாய்மாமன் சுப்புராயனுக்குத் திருமணம் முடித்துக் கொடுக்கிறார்கள்; ஒரே

காரணம், தாய்மாமன் வீடு பக்கத்துத் தெருதான்; எனவே அன்பு மகளை எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்ற ஆசைதான்; ஆனால் சுப்புராயனோ, “திருமணம் முடித்து நீ பக்கத்துத் தெருவிற்கு வருவதற்கே அந்த அழகை அழுதவர்கள், சைகோனுக்கு உன்னை அனுப்பச் சம்மதிப்பார்களா? யோசித்துப்பார்” என்று மனைவியைச் சமாதானப்படுத்திச் சம்பாதித்து வசதியாக வாழவேண்டும் என்ற ஆசையில் கப்பலேறி சைகோன் வந்து சேர்கிறான். இவ்வாறு “புருஷனுடைய காரியம் யாவிலும் கை கொடுக்க” விதிக்கப்பட்டுள்ள நிலையில் இருந்த வேதவல்லியைப் பிரெஞ்சுக் காலனிய அடக்குமுறைக்குள்ளான வியட்நாமியரும், அடக்குகின்ற ஐரோப்பியரும், பிரெஞ்சுக் குடியுரிமை பெற்ற புதுச்சேரித் தமிழர்களும், மளிகைக்கடை, ஜவுளிக்கடை, வட்டிக்கடை என்று வணிகம் செய்து சம்பாதிக்க வந்த பிரிட்டிஷ் இந்தியர்களும் ரெயோல் தமிழர்களும் (அதாவது ஐரோப்பியர் கலப்பால் உருவானவர்கள் - தங்களுக்கான விசுவாசிகளை உருவாக்கிக்கொள்ள உள்ளூர்ப் பெண்களை மணம் முடித்துக்கொள்ளும் தந்திரத்தினால் உருவான இனம்) மற்றும் லாவோஸ், தாய், கம்போடிய மக்களும் வாழ்கின்ற இந்தோசீனா எனப்படும் சைகோன் என்னவாக மாற்றி வளர்த்தெடுத்தது என்பதுதான் இந்த நாவலின் அடிச்சரடு.

பத்து வயது ஆவதற்குள்ளேயே முழு வீட்டு மராமத்து அணைத்தையும் ஏற்று நடத்திய விவசாயக் குடும்பத்துப் பொண்ணான வேதவல்லி எப்படிப்பட்டவள்? “எருமைத் தயிரை ஏட்டோடு அகப்பை கொள்ள எடுத்துச் சோற்றுக்கு வலிக்காமல் தலையில் பூவை வைக்கிறது போல வைப்பவளாம்”; இப்படிப்பட்டவளுக்குப் புலம்பெயர்ந்த வாழ்வு பிடிக்கவா செய்யும்? “கை நிறைய சோத்தை அள்ளி வாயில் வச்சேன்; இங்கே கரண்டியைப் புடி, குச்சியைப் புடித்து பாடம் எடுக்கிறாங்க” என்கிறாள் ஓரிடத்தில். கதைசொல்லியும் 1985 தொடங்கி இன்று வரை புலம்பெயர்ந்து பிரெஞ்சு நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் என்பதனால் புலம்பெயர் வாழ்வில் எதிர்கொள்ள நேரும் அத்தனை அவஸ்தைகளையும் மிக நுணுக்கமாக வேதவல்லி மூலமாக நாவலுக்கு எந்தப் பங்கமும் இல்லாமல் புனைவு வெளிக்குள் பொருத்தி விடுகிறார். ஆண்டுகள் பல ஆனாலும் வேதவல்லிக்குள் சைகோன் நுழையவே முடியவில்லை:

“சுப்புராயனைத் தவிர என்னுடையதென்று சொல்ல இங்கு எதுவுமில்லை. கண்களைக் கட்டிப் புதைகுழியில் தள்ளப்பட்டிருப்பதைப் போலப் பல நேரங்களில் உணர்கிறேன். ஒவ்வொரு கணமும் புதுச்சேரிக்குத் திரும்பாமல் புதைந்துவிடுவேனோ என அஞ்சி நாட்களைக் கழிக்கிறேன். என் கால் பதித்த பூமியை, கைதொட்ட பூவரசு மரங்களை, பழகிய சினேகிதிகளை, தாயை, தந்தையை, தம்பிகளை, பாகூர் ஏரியை, புதுச்சேரி குயில் தோப்பை, அதிகாலை நாதஸ்வரத்தை, மார்கழிமாதத் திருப்பாவையை, அம்மா ஆசையோடு கொடுத்த அதிரசத்தை என்றாவது ஒருநாள் திரும்பக் காண்பேன், தொடுவேன், கேட்பேன், ருசிப்பேன்

என்ற நம்பிக்கையில் கணங்களைக் கரைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

இவ்வாறு “பிறந்த மண்ணோய்” என்று சொல்லத் தக்க அளவிற்குப் பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் வேதவல்லித் தன்னைச் சைகோனுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்த, காவல்துறையில் பணியாற்றும் கணவன் சுப்புராயன் நடவடிக்கையில் வெறுப்புற்று ஆண்-பெண் உறவில் ஆணின் அதிகாரம் நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கும் பாங்கினை மிக நுட்பமாக உணர்ந்து கொள்பவளாகப் பரிணாமம் அடைகிறாள். “விவேகம், சமயோசிதம், நிதானம், சாதுரியம் என எதிலும் வேதவல்லி மீசரம்” என்று தன் கணவன் சுப்புராயன் வாயாலேயே சொல்லும் அளவிற்குச் சைகோன் வாழ்வில் வளர்ச்சி அடைகிறாள் “அடை காத்த கோழியே தன் குஞ்சைப் பருந்து வசம் ஒப்படைத்த கதைதான் என் திருமணம்” என்று உணர்ந்து கொள்ளும் அளவிற்கு உயர்கிறாள்:

“பொட்டைக் கழுதைகளுக்குத் தெரிந்து ஆவப்போவதென்ன என்பது அவருடைய உயர்ந்த அபிப்பிராயம். வயிற்றுக்குச் சோறு, உடுக்கத் துணி, இந்திரியங்கள் தாகவிடாயில் தவிக்கிற போது தாம் பத்திய உறவு, ஐரோப்பியர் கொண்டாட்டமோ, தமிழர் விழாக்களோ எதுவென்றாலும் தேர்போல் ஜோடிச்சு, அம்மனைப் போல அலங்கரிச்சு இழுத்துச் சென்று சபையில் நிறுத்தும் புருஷ லட்சணம்; இதற்கு மேல் ஒரு பெண்டாட்டி மூக்கைச் சிந்த என்ன தேவை இருக்கு என்கிற சமூகத்திற்கு என் புலம்பல் காதில் விழாதென்று எனக்குத் தெரியும்.”

இது மட்டுமா? மற்றொரு இடத்தில்,

“பெரியார், பெண் விடுதலையென்று பேசற ஆம்பினைக்குக் கூடத் தங்கள் வீட்டுப் பெண்கள் வேதகாலப் பெண்ணா இருந்தா திருப்தி”

என்றும் கிண்டல் செய்கிறாள். “இது என் கணவர் வாங்கிக் கொடுத்த புடவை” என்று ஒரு விழா நிகழ்ச்சியில் வீட்டுக்காரரைப் பெருமைப்படுத்தும் ஒரு பெண்மணியிடம் பேச்சுக் கொடுத்து ஒரு வாங்கு வாங்கி விடுகிறாள் வேதவல்லி:

“பிறந்ததிலிருந்து நம்மகேட்டு எது நடந்திருக்கு? இந்த ஆளுக்குக் கழுத்த நீட்டுன்னு சொன்னாங்க, நீட்டினோம். தொங்கத் தொங்கத் தாலி கட்டிக்கிட்டோம். இதைச் சமைச்சி வை, அதைப் பண்ணிவை என்பாங்க, செய்தோம், “சைகோனுக்குப் புறப்படுன்னு” சொன்னாங்க, புறப்பட்டு வந்தோம். நாமளும் மனுஷங்க தானே; அவங்களுக்கு ரெண்டு வார்த்தை, நம்மளுக்கு ரெண்டு வார்த்தைன்னு இருப்பதுதானே நியாயம்

என்றெல்லாம் இன்னும் நீண்டு கொண்டு போகிறது அந்த உரையாடல்.

இப்படியெல்லாம் வேதவல்லி புதிய பரிணாமம் அடைவதற்கு ஒரு பக்கம் குடிசாரக் கணவன் என்றால் மற்றொரு பக்கம் இஸ்மாயில் அண்ணன், அவர் மனைவி அம்னா பேகம் மற்றும் புருஷாந்தி போன்ற உன்னதமான ஆண்களோடு பழகக் கிடைத்த வாய்ப்பும், சைகோன் தமிழ்ச் சங்கத்தில் கலந்து கொண்டு அதன் நிர்வாகியாகவும்,

தமிழாசிரியராகவும் பணியாற்றக் கிடைத்த சமூகச் சூழலும் தான் காரணம் எனச் சொல்ல வேண்டும்; இஸ்மாயில் அண்ணன் ஜவுளிக்கடை, பலசரக்குக்கடை என வைத்துப் பெருஞ்செல்வந்தராக விளங்குபவர். கணவன் மனைவி இருவரும் இந்தியர் சங்கம், அது சார்ந்த விழாக்கள் என அனைத்தையும் முன்னின்று நடத்துபவர்கள். இவர்களின் இஸ்லாமிய வீட்டைக் காட்சிப்படுத்தும் இடத்தில் கதைசொல்லியின் எடுத்துரைப்புத் திறனை அறிந்து வியந்து நிற்க நேர்கிறது; (இந்த மாதிரி சைகோன் நகரத்தையும் தெருக்களையும் மலைகளையும் பள்ளத்தாக்குகளையும் வனங்களையும் ஆறுகளையும் கடலையும் போர்க் காட்சிகளையும் நாவலுக்குள் காட்சிப்படுத்த கிருஷ்ணா எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் கரும் உழைப்பினையும் மொழித்திறத்தினையும் புலப்படுத்த தனியாகவே ஒரு கட்டுரை எழுதினால்தான் முடியும்).

வேதவல்லி வாழ்வில் பெரும் இடம் பிடித்த மற்றொருவரான லெயோன் புருஷாந்தியும் புதுச்சேரியைச் சேர்ந்த ரெனோன்சான் தான்; ஆனால் மற்ற பிரெஞ்சு இந்தியரைப் போல் இல்லாமல் பிரிட்டிஷ் இந்தியா விடுதலை பெற வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் பிரெஞ்சு இந்தியாவான புதுச்சேரிக்கும் விடுதலை சாத்தியமென்று இயங்குபவர்; சைகோனிலுள்ள பிரெஞ்சு வங்கியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த புருஷாந்தி, இந்தியாவில் காந்தியடிகள், 'அந்நியர்களிடம் அடிமை வேலை பார்க்கும், உத்தியோகத்தை உதறிவிட்டுத் தேசத்திற்காக வெளியே வரவேண்டும்' என்று வேண்டுகோள் விடுத்தபோது தானும் வங்கி வேலையை உதறிவிட்டு வெளியே வந்தவர். அதுமட்டுமல்ல நான்கு பிள்ளைகளுக்குத் தாயாக இருக்கும் கோடல்வரியான தன் உறவுக்கார விதவையை இரண்டாவது திருமணம் முடித்துக் கொண்டதால் பெரும் சீர்திருத்தவாதி என்று பேர் பெற்றவர்; இவரைக் குறித்து வேதவல்லி ஓரிடத்தில், "என்னைப் போல பிறந்த மண்ணுக்கு ஏங்கும் ஓர் ஆணைச் சந்தித்தேன்; 15 ஆண்டுகாலம் அந்த மனிதருடன் எனது சினேகிதம்" என்கிறார். அவரைக் குறித்துக் கேள்விப்படுவனவும், நேரடியாகவும் பார்க்கின்ற அவரது நடைமுறைச் செயல்பாடுகளும் வேதவல்லியை அவருக்கு நெருக்கமாக இட்டுச் செல்லுகின்றன.

இரண்டாம் உலகப்போரை ஓட்டி ஜெர்மனி பிரான்சு தேசத்தைப் பிடித்துவிடவே, பிரெஞ்சுக் காலனியான சைகோன் தலைமை, ஜெர்மனியின் நட்பு நாடான ஜப்பான் கைக்கு மாறுகிறது. இந்த நிலையில் இங்கிலாந்துக்கு எதிரியான ஜப்பான் உதவியோடு சிங்கப்பூர், மலேசியா, பர்மா போன்ற கிழக்காசிய நாடுகளில் உள்ள இந்தியர்களைத் திரட்டி, "இந்திய தேசிய சுதந்திர லீக்" சார்பில் "இந்திய தேசியப் படை" என்ற விடுதலைப் படையை உருவாக்கி அதன் தலைவராக இருந்த நேதாஜி, சைகோனுக்கும் வருகை தருகிறார்; சைகோன் தமிழர்களிடையே படு குழப்பம்; தற்போதைய தலைமை, நேதாஜிக்கு வேண்டிய ஜப்பானின் தலைமை என்பதால் மெல்லவும் முடியாமல்

விழுங்கவும் முடியாமல் வரவேற்கத் தயாராகின்றனர். விடுதலை விரும்பியான புருஷாந்தி தான் துணிச்சலாக முன்னின்று நடத்துகிறார்; அரசு ஊழியனான கணவனின் முணுமுணுப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் வேதவல்லி ஆர்வத்தோடு அந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ளுகிறார். அப்பொழுது வேதவல்லி கூறும் ஒரு கூற்று முக்கியமானது: "புருஷாந்தியின் சகோதரர் போல இருந்தார் 'நேதாஜி'" என்கிறார். தன் விரல்களில் கழுத்தில் கிடந்தவை மட்டுமல்லாமல், தன் மனைவி உடம்பில் கிடந்த நகைகளை எல்லாம் கழற்றி நேதாஜி கையில் கொடுத்த புருஷாந்தியைப் பார்த்து வியந்து விம்மி நிற்கிறார் வேதவல்லி. இதை ஓட்டி வேதவல்லியின் நினைவோட்டத்தைக் கதைசொல்லி சித்திரிக்கும் பகுதி மிக முக்கியமானது. வேதவல்லியின் நெஞ்சில் எந்த அளவிற்குப் புருஷாந்தி வேர் விட்டுப் படர்ந்துவிட்டார் என்பதைக் காட்டும் பகுதி:

"நேதாஜிக்கும் புருஷாந்திக்கும் தோற்றத்தில் அதிக வித்தியாசமில்லை. உயரம், ஆகிருதி, தேஜஸ், முகவிலாசம்- இரண்டுபேருக்கும் அப்படியொரு ஒற்றுமை. இருவருமே சராசரி மனிதர் கூட்டத்தில் பிறந்தவர்கள்... அதிகம் போலிகளே நிறைந்த மனிதர் கூட்டத்தில் இப்படிப்பட்டவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்... புருஷாந்தியும் நேதாஜியும் விதியால் தீர்மானிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் இல்லை; விதியைத் தீர்மானிக்கிற மனிதர்கள். சொந்த விதியை மட்டுமல்ல, மானுடத்தின் விதியை, தேசங்களின் விதியைத் திருத்தி எழுதுகிறவர்கள்; இந்த அபூர்வ மனிதர்களுக்கு முன்பாக சுப்புவும் நானும் எங்களைப் போன்ற கோடானு கோடி ஈனப் பிறவிகளும் மழைக்கால ஈசல் போலப் பிறப்பதும் தெரியாது; இறப்பதும் தெரியாது. இந்த மகாபுருஷர்கள் முனைப்பர்கள், செடியாவார்கள், கொடியாவார்கள், மரமாக நிற்பார்கள். பூவாக, காயாக, கனியாகக் கற்பகோடி காலம் பயன் தருவார்கள்."

இப்படியெல்லாம் புருஷாந்தியைத் தன் நெஞ்சில் பரவிப்படர அனுமதிக்கும் வேதவல்லி ஓரிடத்தில், "மனதில்கூட அந்நிய ஆடவனைத் தீண்டக் கூடாது என்பது உங்கள் சமூகவிதியெனில் நான் உத்தமி கிடையாது" என்று சொல்ல நேர்கிறது; மேலும் புருஷாந்தி, "எங்கள் ரப்பர் தோட்டத்து வேலையாள ஒருத்தன் 'இந்தக் குழந்தை அனாதை' என்று என்னிடம் வந்து விட்டுள்ளான்; இதை நீங்கள் தான் உங்கள் குழந்தையாக ஏற்று உங்கள் வீட்டில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டபோது குழந்தை இல்லாத வேதவல்லி, கணவனிடம் கூட முன் அனுமதி கேட்காமல் சம்மதிக்கிறார். 'லட்சுமி' என்று பெயரிட்டுப் பின்பு கணவனையும் ஏற்றுக் கொள்ள வைக்கிறார்; புருஷாந்தி செய்கிற ஒவ்வொரு செயலும் அவளுக்குள் இனிமை தருவதாக அமைகிறது.

வேதவல்லியின் இத்தகைய நடவடிக்கைகளைக் காண்கின்ற குடிகாரக் கணவனுக்குள்ளும் சந்தேகம் பரவி வினைபுரிவதையும் கதைசொல்லி பதிவு செய்கிறார்; புருஷாந்தியின் கார் டயரைத் தன் ஆட்களை விட்டுப் பஞ்சர் பண்ண வைக்கிறார்; புருஷாந்தியோடு சேர்ந்து நேதாஜி வரவேற்பு

நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்டு இரவில் வீடு திரும்பும்போது மழையில் நனைந்துவிட்ட வேதவல்லி, கதவை எவ்வளவு தட்டியும் திறக்காமல் இரவு முழுக்க வெளியிலேயே கிடக்கும்படிச் செய்கிறார்; தாங்க முடியாத மனநிலை மேலெழும் ஒரு நிலையில் நேரடியாகவே தன் மனைவியைப் பார்த்து “வேதா! நீ என்னை விட்டுப் போய்விட்டாய்” என மருவுகிறார். பதிலுக்கு ‘இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்’ என்கிறாள் மனைவி.

வேதவல்லி “கடந்த 15 ஆண்டுகளாக, புருஷாந்தியுடன் எனது சினேகிதம்” என்று சொல்லிக் கொண்டாலும் காதலென்றும் சொல்ல முடியாத, வெறுமனே நட்பு என்றும் சொல்ல முடியாத ஏதோ ஒரு விதமான பெயர் வைக்க முடியாத உறவு இருவர்க்கிடையே உருவாகிச் செயல்படுவதைக் கதைசொல்லி மிக நுட்பமாகப் புனைந்து காட்டுகிறார். ஆண் - பெண் உறவில் பெரிதும் பேசப்படாத, ஆனால் சமூகத்தில் பெருவாரியாக நடைமுறையில் உள்ள நுட்பமான ஒருபுதிரான உறவை - மொழிவழிக் கதையாடுவதற்குச் சவாலாக இருக்கும் உறவை - மிக மேன்மையான முறையில் போகிற போக்கில் பதிவு செய்வது போன்ற ஒருபாவனையில் படைத்துக்காட்டியிருப்பது, கதைசொல்லியின் மனித உறவுகள் குறித்த மகாபுரிதலையும் அதைப் புனையும் மொழியாற்றலையும் காட்டுவதாக உணர்ந்து வாசகன் என்ற முறையில் மகிழ்ந்தேன். ரவிந்தரநாத் தாகூர் இந்த மாதிரியான ஓர் உறவைத் தனது சிதைந்த கூடு (நஷ்ட நீட) என்றொரு கதையில் எழுதிக் காட்டியிருக்கிறார்; சத்யசித்ரே கூட அதைக் ‘காதம்பரி’ என்று திரைப்படமாக எடுத்துள்ளார். மகாமேதைகளின் அடையாளம் இத்தகைய நுண்ணிய தளங்களில் இயங்கிக் காட்டுவதுதான் போலும்.

III

இரண்டாம் உலகப்போரில் ஜப்பானின் கை ஓங்குவதைப் பார்த்து அமெரிக்கா, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு, “இனி இந்தக் காலனிய அரசியலைத் தொடரக் கூடாதென்ற” நிபந்தனையுடன் உதவ முன் வந்தவுடன் இங்கிலாந்து வெற்றி அடையத் தொடங்குகிறது; 1945 மார்ச்சு முதல் ஆகஸ்டு மாதம் வரை ஜப்பான் சைக்கோனில் எதிர்த் தாக்குதல் நடத்திப் பிரெஞ்சு வீரர்களைக் கொண்டு குவித்தது; ஆனாலும் சைகோன் முழுதும் ஜப்பானியர்தான் இருப்பது போல நினைத்துக் கொண்டு அமெரிக்காவின் B52 விமானம் குண்டு மழை பொழியவே மீண்டும் சைகோன் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் கீழ் வந்தது. ஜெர்மனியின் ஆக்கிரமிப்பிற்குள்ளாகிக் கடந்த பிரான்சிலும் போரில் ஜெர்மன் தோற்றதால் மீண்டும் பிரெஞ்சியர் ஆட்சி நிலைநிறுத்தப்பட்டது; ஆக்ரமிக்கப்பட்ட பிரான்சில் இருந்து தப்பித்து இங்கிலாந்தில் இருந்து கொண்டு தெகோல், பிரான்சு விடுதலைப் படையை நடத்திக் கொண்டிருந்ததால், இந்த விடுதலைப்படைக்குப் புதுச்சேரியில் உள்ள தமிழ் மக்களும் நிதி திரட்டினர் என்ற தகவலையும் கதைசொல்லி பதிவு செய்துள்ளார்.

இவ்வாறு சைகோனில் மீண்டும் பிரெஞ்சியர் ஆட்சி நிலைநிறுத்தப்பட்டவுடன் ஜப்பான் ஆதரவுடன் இயங்கிய நேதாஜிக்குச் சைக்கோனில் வரவேற்பும் நன்கொடையும் அளிப்பதை முன்னின்று நடத்திய புருஷாந்தி கைது செய்யப்படுகிறார்; அவர் குடும்பம் நிலைகுலைந்து போகிறது. அவரை வெளியே கொண்டு வர வேதவல்லி படாதபாடு படுகிறாள்... அவருடைய அருமை பெருமைகளையும் சமூகச் சேவைகளையும் பட்டியலிட்டு அதிகாரத்தின் முன் கோரிக்கை வைக்க மனு ஒன்றைத் தயாரித்துப் பலரிடம் கையெழுத்து வாங்க அலைகிறாள்.. ஆனால் யாரும் அதிகாரத்தைப் பகைத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. அவரிடம் உதவிகள் பெற்ற தமிழர்கள் யாரும் புருஷாந்தியை எட்டிக் கூடப்பார்க்கவில்லை. இந்த இடத்தில் கதைசொல்லி தமிழர்களின் மன அமைப்பில் உறைந்து கிடக்கும் அடிமை உணர்வையும் ஒற்றுமையின்மையையும் புலப்படுத்திவிடுகிறார். மிகவும் வேண்டிய இஸ்மாயில் அண்ணன் கூட ஒத்துழைக்கவில்லை; தனக்குப் பிறகு சைகோன் வந்து சேர்ந்த சின்னத்தம்பி சிங்காரவேலும் மனுவில் கையெழுத்துவிட மறுத்துவிடுகிறான்; இறுதியில் விசாரணை என்ற பேரில் வதைபட்டு மனம் பிறழ்ந்த நிலையில் புருஷாந்தி சிறையிலிருந்து வெளியே தள்ளப்படுகிறார்..

இதற்கிடையில் சைகோனை நூறாண்டு காலமாக அடிமைப்படுத்தி வியட்நாம் மக்களை வாட்டி வதைத்துக் கொண்டிருக்கும் பிரெஞ்சுக் காலனித்துவத்திற்கு எதிராகக் கடந்த ஒன்பது ஆண்டுகளாக ஆயுதப் போராட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் ஹோசியின் தலைமையிலான கம்யூனிஸ்டு விடுதலைப் படை ‘தியன்பியன் பூ’ - எனும் இடத்தில் தன் கடைசி யுத்தத்தைத் தொடங்கிவிட்டது. இந்தப் போர்க்களக் காட்சிகளையும், வியட்நாம் மக்களின் வீரதீரங்களையும் கதைசொல்லி கம்பனைப் போல், நேரில் பார்த்தவர் போல் அவ்வளவு நேர்த்தியாக எடுத்துரைக்கிறார். எப்பொழுதுமே சம்பளம் வாங்கும் அரசாங்கக் கூலிப் படைக்கும் உயிரைப் பணயம் வைத்துப் போராடும் விடுதலைப் படைக்கும் நடக்கும் போரில் விடுதலைப் படை வெற்றி பெறுவதுதானே வரலாற்றின் அறம். “யானைக்கும் புலிக்கும் இடையிலான யுத்தம்” என்று இந்தப் போரை வர்ணித்தாராம் ஹோசியின். நாவலாசிரியரும் புலிகள் போலப் பாய்ந்து வியட்நாம் விடுதலை வீரர்கள் போரிட்டதை வாசகர்களுக்குக் காட்சிப்படுத்துகிறார். கடந்து வர முடியாதபடி அகலமான, கொடூரமான முள்கம்பிவேலி போட்டிருக்குமாம் காலனிய அரசு; முன்னே செல்லும் வியட்நாம் வீரர்கள் அந்த முள் வேலிமேல் தலைகுப்புறப் படுத்துக்கொள்வார்களாம்; பின்னே வரும் வீரர்கள் அந்த உடலின் மேல் மிதித்து முன்னேறிச் செல்வார்களாம். இப்படி மிதிபட்டு உயிரோடு இருந்தவர்கள் குறைவு. இவ்வாறு 56 நாட்கள் உயிரைக் கொடுத்து நடத்திய போரில் சைகோன் தன் விடுதலையைச் சாதித்துக்கொண்டது.

இனிப் பிரான்சுக்குச் செல்வதா? புதுச்சேரிக்குச் செல்வதா? சைக்கோனிலேயே தங்குவதா? என்று பிரச்சனைகள் எழுந்தபோது வேதவல்லி

கணவனோடு புதுச்சேரிக்குத் திரும்புகிறாள்; தம்பி சிங்காரவேலுவும் அவனது வியட்நாம் மனைவி மரியாவும் அவர்களின் மகள் இஸபெல்லாவும் பிரான்சுக்குப் புறப்படுகிறார்கள். மகன் பிலிப், கம்யூனிஸ்டு படைவீரன் என்பதால் சைகோனையே தேர்ந்தெடுக்கிறான். லட்சுமி என்று வேதவல்லியின் வளர்ப்பு மகளாக அறியப்பட்ட, வியட்நாம் தாய்க்கும் ஒரு தமிழர்க்கும் பிறந்த பைஃபோங், பாகூரில் சிங்காரவேலுவின் முதல் மனைவி ஜானகிக்குப் பிறந்து அவளால் தந்தையைத் தேடி அடைய சைகோனுக்குக் கப்பலேற்றி அனுப்பப்பட்ட பொன்னுசாமியை மணந்துகொண்டு பிரான்சுக்குப் புறப்படுகிறாள்.

புதுச்சேரிக்கு வந்து ஆறு ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. ஒரு நாள் வேதவல்லி, வீட்டில் செய்த புட்டை ஒரு பாத்திரத்தில் எடுத்துக்கொண்டு தன்னைப் போலவே புதுச்சேரிக்கு வந்து சேர்ந்த புருஷாந்தியைப் பார்க்கக் காலாற நடந்து போகிறாள். அவர் மனம் பிறழ்ந்த அதே நிலையில், ஒரு பெஞ்சில் அமர்ந்திருக்கிறார்; கொண்டி வந்த பாத்திரத்தை வேதவல்லி கொடுக்கிறாள். வாங்கிக் கொண்ட புருஷாந்தித் திருப்பி அவளிடமே கொடுக்கிறார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்த பக்கத்து மனிதர் ஒருவர் “அவருக்குக் கொடுத்துத்தான் பழக்கம், வாங்கிப் பழக்கம் இல்லை” என்கிறார். வேதவல்லி திரும்பி நடக்கத் தொடங்குகிறாள். “ஹோ ஹோ எனப் புருஷாந்தி சிரிப்பது வெகுதூரம் கேட்டது” என்று நாவல் முடிகிறது. இந்தச் சிரிப்புக்கான அர்த்தத்தை வாசகர்கள்தான் எழுதி நாவலை நிரப்பிக் கொள்ள வேண்டும்.

IV

அங்கும் இங்குமெனக் காலத்தாலும் இடத்தாலும் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் பின்னப்பட்டுள்ள ஒரு நேர்கோட்டில்லா நாவலுக்குள் இருந்து நானிங்கே வேதவல்லி என்கிற ஓரிழை வழியாக மட்டும் நாவலைக் குறித்து உரையாடியுள்ளேன். இதேபோல் ஒவ்வொரு இழையைப் பிடித்துக் கொண்டும் மொழியாடுவதற்கு நாவலுக்குள் விஷயங்கள் குவிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்றிரண்டையாவது சொல்லி என் முன்னுரையை முடித்தால்தான் என் மனம் நிறைவடையும்.

குறிப்பாகப் பாகூர்க்கரையில் பழகி, வயிற்றில் கருவை உருவாக்கிவிட்டுச் சைகோனுக்குக் கப்பலேறிவிட்ட வேதவல்லியின் சின்னத்தம்பி சிங்காரவேலுவை அடைவதற்குப் போராடும் ஜானகியின் கதை, பெண்ணின் பேராண்மையையும் போராடும் மன வலுவையும் புலப்படுத்தும் ஒரு கதை ஆகும். ஊரைச் சமாளித்துக் குழந்தையைப் பெற்று வளர்த்து ‘நாலு எழுத்துப்’ படித்துத் தகப்பனைத் தேடி அவனைச் சைக்கோனுக்கு அனுப்ப முடிவெடுக்கிறாள் ஜானகி. படிக்க வைக்கப் புதுச்சேரி சென்றால்தான் சாத்தியமென்று, வெள்ளைக்காரத் துரை வீட்டில் வேலைக்காரியாகச் சேர்ந்து சாதிக்கிறாள். ஒரு நாள் அந்தத் துரை வீட்டுத் துரைசாணி, “எனக்கு இன்னைக்கு உடம்பு

ஏப்ரல் 2021 முதல்,
 காக்கையின்
 தனி இதழ் விலை ரூ.40/-
 ஆண்டு சந்தா ரூ.400/-
 என மாற்றம்
 செய்யப்பட்டுள்ளது.
 வாசகர்கள் எப்போதும் போல
 தொடர்ந்து ஆதரவு தர
 வேண்டுகிறோம்.
 -ஆசிரியர்

சரியில்லை; இன்று இரவு அவரோடு கட்டிலில் நீதான் படுக்க வேண்டும்” எனக் கட்டளையிடுகிறாள். வேலை போனாலும் பரவாயில்லை என்று ஜானகி மறுத்துவிடுகிறாள். நல்ல வேளை, இவளை அங்கு வேலையில் சேர்த்துவிட்ட அந்த முகவரே, வேறொரு பெண்ணை அதற்கு ஏற்பாடு செய்து விடுகிறார். இப்படி இந்தக் கதையாடலை நிகழ்த்திக்காட்டுகிறார் கதைசொல்லி; இதில் ஜானகியின் போராடும் திறம் மட்டுமா வெளிப்படுகிறது? காலனித்துவ அதிகாரம் தன் காலனிய மக்களை எந்த அளவிற்குச் சுரண்டிக் கொழுத்துத் திரிந்துள்ளது என்பதையும் இந்தக் கதையாடல் உரத்துப் பேசவிடவில்லையா? கதைசொல்லி எதுவும் பேசவில்லை; காட்சியைக் காட்டிவிட்டு நகர்ந்துவிடுகிறார்; இப்படியான தொனிகளோடு கூடிய எடுத்துரைப்பு நாவல் முழுவதும் பரந்து கிடப்பதால் நின்று நிதானமாக வாசிக்கும் வாசிப்பை நாவல் எதிர்பார்த்துக் கிடக்கிறது.

சைகோனின் பண்பாட்டுக் கூறுகளை நாவலுக்குள் படம் பிடிக்கச் சிங்காரவேலுக்கும், வியட்நாமியப் பெண் மரியாவிற்கும் ஏற்படும் காதலையும், தொடர்ந்து நடக்கும் திருமண வாழ்க்கை நிகழ்வுகளையும் கதைசொல்லி பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்; மரியாவின் முழுப்பெயர் மரியா ஹோவாமம்; அன்னமிட்டுகள் என்று அழைக்கப்படும் இந்த வியட்நாமியர் வழக்கப்படி ஒரு பெண்ணை மணம் முடிக்க வேண்டுமென்றால் மாப்பிள்ளை வீட்டார்தான் சீர் வரிசை எல்லாம் செய்யவேண்டும். அரக்கு வண்ணத்திலுள்ள வட்டமான பெட்டி நிறைய வைத்திலை பாக்கு, மணப்பெண்ணுக்குச் சிவப்பு நிறத்தில் பட்டுச் சேலை, மேல் சட்டைக்காகவும் நீண்ட கால்ச்சராய்க்காகவும் பட்டுத்துணி, பொன்னாலான காதணி, இரண்டு ஜாடி நிறைய ஓயின், ஒரு கொழுத்த பன்றி - இவ்வளவும் கொடுத்தால்தான் பெண் கிடைக்கும்.

இதேபோல் வியட்நாம் உணவு வகைகளின் பெயர்களை, --பன் ச்சா, மிக்வாங், பன்ச்சங், நேம், ச்சாய் ஜா, கோய்கோன், லெச்சே - எல்லாம் நாவலுக்குள் கொண்டு வருவதோடு, ‘பன் கஸ்யோ’ என்ற உணவை எப்படிச் சமைத்து உண்ப என்பதையும் பதிவு செய்கிறார். (உப்பு, மசாலா கலந்து வேக வைத்த இறால், பன்றி இறைச்சி, பீன்ஸ், முட்டை கலந்த கலவையை அரிசிமாவு

ரொட்டியுடன் சேர்த்து, அதற்கான மீனு சால்-இல் நனைத்துச் சாப்பிட வேண்டும்.)வியட்நாமில் சாப்பிடப்படும் மற்றொரு உணவையும் இங்கே கட்டாயம் குறிப்பிடவேண்டும். கோழி 21 நாள் முட்டையை அடைகாத்து முடித்தால் குஞ்சு பொரிக்கும்; ஆனால் கொழ கொழவென்று திரவத்துடன் இருக்கும் அந்த வளராத குஞ்சை 15ஆம் நாளிலேயே எடுத்துப் பக்குவம் செய்து சாப்பிடுகின்றனர். வேதவல்லியின் சுப்பு இதை விரும்பிச் சாப்பிடப் பழகிக் கொண்டாராம். இவ்வாறு சைகோனின் உணவு, உடை, அலங்காரம், நடை, உடை, பாவனை முழுவதையும் நாவலுக்குள் வாசிப்பிற்குத் தடையேதும் இல்லாமல் பொருத்தி விடுகிறார். “கிழக்காசியாவின் முத்து” என்று கொண்டாடப்படும் சைகோனின் நிலவரை அமைப்பையும் இயற்கை வளத்தையும் வாசிக்கிற வாசகனை உணரச் செய்து விடுகிறார்.

நாவலுக்குள் வாசிப்பின் ஆர்வத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளக் கதைசொல்லிகள் பயன்படுத்தும் மர்மமுடிச்சினையும் லட்சுமி என்ற வேதவல்லியின் வளர்ப்பு மகள் மூலம் அமைத்துக்கொள்ளுகிறார்; அனாதைக்குழந்தை என்று புருஷாந்தியால் இந்த மர்ம முடிச்சுப் போடப்படுகிறது; பிறகு போகப் போகக் கதை வளர்ச்சியின் ஊடே அந்த முடிச்சைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவிழ்த்துக் கொண்டே போகும் கதைசொல்லியின் நுட்பம் நாவலுக்கு அலாதியான அழகை ஊட்டுகிறது. இறுதியில் அந்த லட்சுமியின் தாயை அடித்துச் சிதைத்துப் பைத்தியக்கார நிலைக்குத் தள்ளியது, தன்னை வளர்த்த தந்தை சுப்பராயன்தான் என்று மகளே அறிந்து துடித்துத் தந்தையை வெறுத்து ஒதுக்கித் தள்ளும் ஓர் அபத்த நாடகமாக அந்த மர்ம முடிச்சு அவிழ்க்கப்படுவதும் நாவலுக்குக் கனம் சேர்க்கிறது.

இப்படிச் சைகோன் நிகழ்வுகளையும் அதன் அரசியல் போக்குகளையும் பிரெஞ்சுக் காலனித்துவத்தின் ஒடுக்குமுறைகளையும் விவரித்துக் கொண்டு போகும்போதே புதுச்சேரியில் நடக்கும் அரசியலையும் அங்கு இங்கு என்கிற முறையில் நாவலுக்குள் கொண்டு வந்துவிடுறார். தலைவர் சவரிநாதன் தலைமையில் புதுச்சேரி அரிஜனசேவா சங்கம் நடத்திய கூட்டத்திற்குக் காந்தியடிகள் வந்து சொற்பொழிவாற்றியதையும், காந்தியடிகள் தன் பேச்சில் புதுச்சேரி விடுதலை குறித்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாதது விமர்சனத்திற்கு உள்ளான தகவலையும் பதிவு செய்கிறார்; இந்நிகழ்ச்சியை முன்வைத்து சிநேகிதர்கள் சேஷாசலம் ரெட்டியாரும் சதாசிவ முதலியாரும் உரையாடுவது போல் ஒரு காட்சியை அமைத்துத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சாதிய முகத்தைக் குறித்து அலசிவிடுகிறார்; ஒரு ஊருக்குள் எல்லோரும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் கலந்து இருக்காமல் தனித்தனியான குடியிருப்புக்களில் இருக்கும் நிலை நீடிக்கும் வரை சாதியை ஒழிக்க முடியாது என்று நண்பர்கள் இருவரும் பேசிக் கொள்கின்றனர்.

மேலும் புதுச்சேரியில் நடந்த ஆலைத்தொழிலாளர்

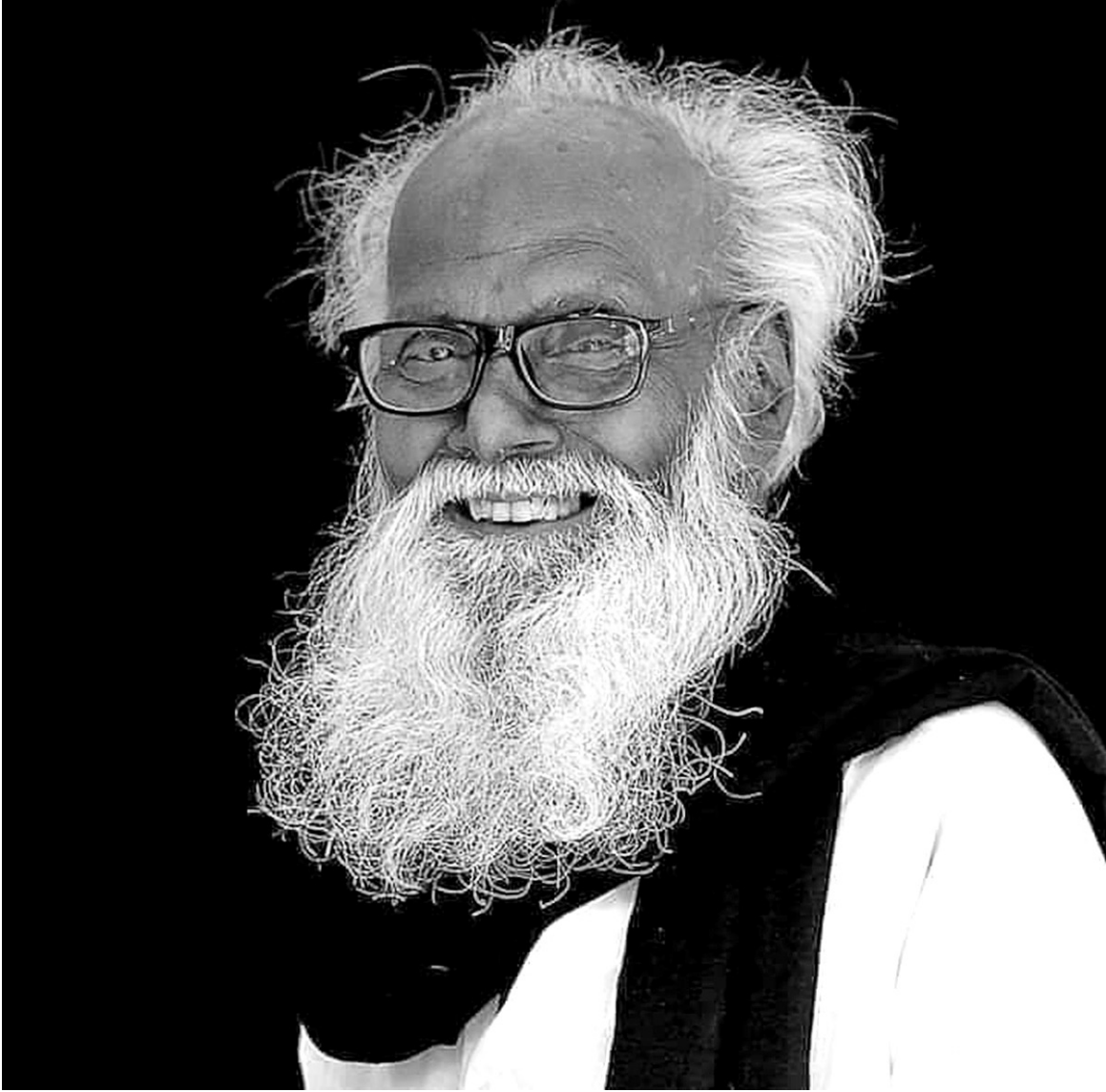
போராட்டத்தில் காலனிய அரசு நடத்திய துப்பாக்கிச் சூட்டில் 12 பேர் பலியானது (20 பேருக்கு மேல் காயம்), தோழர் சுப்பையா நாடு கடத்தப்பட்டு வேலூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டது போன்ற வரலாற்றுத் தகவல்களை முன்வைத்து, சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்பனவெல்லாம், (பிரான்சில் தொழிலாளர் நலம் பேசும் அரசு ஆட்சியில் இருந்தாலும்கூட) வெள்ளை இனத்தினருக்கு நடுவில்ல்தான்; காலனிய கறுப்பு மக்களுக்குக் கிடையாது என்ற நிலைதான் நிலவியது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறார்; கூடவே புதுச்சேரியில் இயங்கிய பிரெஞ்சு இந்தியர் கட்சி, மகாஜன சபை முதலியவற்றின் அரசியலையும் நேரு எடுத்த முயற்சியால் விடுதலைபெற்ற இந்திய யூனியனோடு புதுச்சேரிப் பிரெஞ்சு இணையப்போகிறது என்ற நிலை ஏற்பட்டவுடன் நேற்று வரை பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு விசுவாசியாக இருந்த குபேர் போன்ற தலைவர்கள், உடனே மாறிக் கொண்டு இந்திய விடுதலைத் தியாகிகளாக வலம் வந்த வரலாற்றுக் காட்சிகளையும், செல்வராஜ் செட்டியார் சுடப்பட்ட நிகழ்வினையும், புதுச்சேரி வந்தபோது தன்னைப் பார்க்க விரும்பிய காந்தியடிகளைப் பார்க்க மறுத்து விட்டார் அரவிந்தர் என்ற தகவலையும், 1954 அக்.18-இல் புதுச்சேரி வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க கீழையூர் வாக்கெடுப்பு நிகழ்ச்சிகளையும், கதைசொல்லி நாவலுக்குள் இணைத்துவிடுகிறார். இவ்வாறு நாவல் முழுக்கவும் சமூகவரலாறும் புனைவும் கலந்து ஒன்றையொன்று மேன்மைப்படுத்திக்கொள்கின்றன.

2019இல் எழுதிய ‘இறந்த காலம்’ நாவலிலேயே தமக்கை வேதவல்லி சைகோனில் இருந்து சிரஞ்சீவுத் தம்பி சதாசிவத்திற்கு, 1934ம் வருடம் ஜனவரி மாதம் 15ஆம் தேதி மடல் எழுதுவதாகப் படைத்து, வேதவல்லியையும் புதுச்சேரித் தமிழர்களின் சைக்கோன் வாழ்வையும் அறிமுகப்படுத்திவிட்டார்; ஆனாலும் மனநிறைவு அடையாமல், முழுமையாகச் சைகோனைக் களமாக வைத்து, அங்குப் புலம் பெயர்ந்து வாழ நேர்ந்த புதுச்சேரி மக்களைக் குறித்து ஒரு நாவல் எழுத வேண்டும் என்று 2020 - ஜனவரியில் பிரான்சில் இருந்து புதுச்சேரிக்கு 1 ½ மாத விடுமுறையில் வந்தபோது சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

இப்பொழுது சொன்னபடி ஓர் ஆழமான பின்காலனித்துவ நாவலை எழுதி முடித்துவிட்டார்; தீவிரமான ஒரு படைப்பாக்கத் தீயைத் தனக்குள் கொண்டிராமல் இது சாத்தியமில்லை; அதே நேரத்தில் இந்த ஓராண்டாக உலகம் முழுவதிலும் மக்களைக் கொள்ளை கொண்டு போவது மட்டுமல்லாமல் இருக்கின்றவர்களின் நடமாட்டத்தையும் நான்கு சுவர்களுக்குள் சுருக்கிப் போட்டுவிட்ட இந்த கோவிட் - 19 தொற்றுக் காலத்தில் இப்படியொரு படைப்பு உருவாகவும் வாய்க்கிறதே என்று இந்த நாவலைப் படித்து முடித்த கையோடு தொற்று நோய்க்கும் ஒரு நன்றி சொல்லவும் தோன்றுகிறது.

கட்டுரையாளர்: பேராசிரியர், எழுத்தாளர்

சமூக நீதிப்போராளி
வே.ஆனைமுத்து
(1925-2021)

வே. ஆனைமுத்து (1925-2021) தமது பத்தொன்பதாம் வயதில் (1944) பெரியாரைச் சந்தித்தார். பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் (1946-1948) இரண்டு ஆண்டுகள் இடைநிலைப் படிப்பை(Intermediate) முடித்தார். அப்படியே பெரியார் பற்றாளராகவும் உருவானார். இந்தக் காலங்களில் பெரியார், தமது பரப்புரைகளில் ஒன்றாக திருக்குறளை எடுத்துக்கொண்டார். திருக்குறள் மாநாட்டை (1948) நடத்தினார். தமிழ் இலக்கியங்கள் எதனையும் ஏற்றுக்கொள்ளாத பெரியார், திருக்குறளை மட்டும் விமரிசனங்களோடு ஏற்றுப் பரப்பினார். திருக்குறள் இன்று வெகுசன வெளிகளில் பரவலாக இடம்பெற்றிருப்பதற்கு

முதல் காரணம் பெரியார் என்று சொல்ல முடியும். இன்றைக்குப் பேருந்து போன்ற இடங்களில் திருக்குறள் இடம்பெறுவதற்கு மூலமாக 1948-1954 காலங்களில் பெரியார் மேற்கொண்ட திருக்குறள்பணிகள் அமைகிறது. இந்தக் காலங்களில், 'திருவள்ளுவர்' 'குறள்மலர்', 'பொய்யாமொழி', 'முப்பால்', 'குறள்முரசு', என பல இதழ்கள் திராவிடக் கழக சார்பாளர்களால் நடத்தப்பட்டது. இதில் குறள்மலர்(1950) 'குறள்முரசு'(1957) ஆகிய இரண்டு இதழ்களையும் நடத்தியவர் வே. ஆனைமுத்து, சாதி ஒழிப்பு, மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு, வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் ஆகிய பல கருத்துநிலைகளை முதன்மைப்படுத்தி செயல்பட்ட பெரியார், திருக்குறள் பரப்புதலையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டார். இத்தன்மையை உள்வாங்கியே ஆனைமுத்து தமது தொடக்ககால அரசியல் பயணத்தை முன்னெடுத்தார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதல் உருவாகி வளர்ந்து வந்த திராவிட இயக்க மரபுகளில் மொழி, இலக்கியம் ஆகியவை பேசுபொருளாகின. இதில் மொழிக்கலப்பு நீக்குதல் எனும் அரசியல் நிலைப்பாடு 'தனித்தமிழ் இயக்கம்' என உருப்பெற்றது. மூடநம்பிக்கை இல்லாத பிரதியாக திருக்குறள் உள்வாங்கப்பட்டது. இதில் மொழிக்கலப்பில்லாத தமிழை எழுதுபவராக வே. ஆனைமுத்து 1947-1954 காலங்களில் செயல்பட்டார். திருக்குறள் மீது ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவராகவும் இருந்தார், இவ்வகை இணைப்புகளோடு அவர் திராவிடக் கழகத் தொண்டனாகவும் செயல்படத் தொடங்கினார். மொழி இலக்கியத்தை முதன்மைப்படுத்தி செயல்பட விரும்பிய இவரது பார்வை, திராவிடக் கழக கருத்துப் பரப்புரை செயல்பாடுகளில் வேறுபட்டதாக அமைகிறது. தமிழ்ப் புலமையாளர்கள் பலர் திராவிடக் கழக ஈடுபாடு உடையவர்களாக அக்காலகட்டத்தில் இல்லை. அந்த இடத்தை ஆனைமுத்து நிரப்பினார்.

திருக்குறளைப் பெயராக வைத்து, இவர் நடத்திய இரண்டு இதழ்களிலும் தமிழகத்தில் உருவான திராவிட அரசியல் போக்குகளை, தமது கண்ணோட்டத்தில் பதிவுசெய்தார். திராவிடக் கழகத்தின் பற்றுடையவராக இருந்த அதே நேரத்தில் தமக்கென தனித்த கருத்துநிலை உடையவராக அவர் செயல்பட்டதை அவர் நடத்திய பத்திரிகைக் கட்டுரைகள் வழி அறியமுடிகிறது. பெரியார் முன்னெடுக்கும் கருத்துகளை தமிழில் உள்ள மொழி இலக்கிய மரபுகளோடு முன்னெடுக்கத் திட்டமிட்டவராக ஆனைமுத்து அவர்களின் கருத்து மரபை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும், இதன் உச்ச வளர்ச்சியாகவே தமிழ்நாட்டில் பண்பாட்டுப் புரட்சி (1980) என்ற அவரது நூல் உருவாகியுள்ளது, 1973இல் தமக்கென சொந்த அச்சகத்தை 'பாவேந்தர் அச்சகம்' எனும் பெயரில் உருவாக்கினார். 1974 முதல் 'சிந்தனையாளன்' எனும் இதழை வெளியிட்டத் தொடங்கினார். அந்த இதழில் இவரது தொடக்க காலம் முதல், தமிழ்ச் சிந்தனை மரபாக திருக்குறள் சார்ந்து கட்டமைக்கப்பட்டதை பெரியாரின் கருத்துக்களோடு இணைத்தார். அதனையே தமிழ்நாட்டில் 'பண்பாட்டுப் புரட்சி' என்ற

கருத்துநிலையாக கட்டமைத்தார். இவரது இந்தப் பார்வை என்பது பெரியார் கட்டமைத்த பண்பாட்டு விழுமியங்களை, தமிழ் மரபில் உருவான தொல்காப்பியம், திருக்குறள் உள்ளிட்ட பிரதிகள் வழியாக வெளிப்படுத்தினார். இலக்கியப் பிரதிகளுக்குள் செயல்படும் சாதி நியாயங்களை வெளிப்படுத்தி அது தமிழ்ப்பண்பாட்டு மரபுகளுக்கு எதிரானவையாக இருப்பதைப் பதிவு செய்தார். இதன் உச்ச நிலையாக, திருக்குறளையும் மனுநீதியையும் ஒப்பிட்டார், இதில் மனுநீதி எவ்வாறு சமய, சாதியப்பிரதியாகசெயல்படுகிறது; திருக்குறள் எவ்வாறு அதற்கு நேர்மாறாக இருக்கிறது என்பதை விரிவாக ஆய்வு செய்தார். இந்தவகையான கருத்துநிலைகளை பெரியாரின் கருத்துநிலைகளோடு ஒப்பிட்டார், ஆக, தமிழர்களின் பண்பாட்டுப் புரட்சி என்பதன் சமகால சாட்சியாக பெரியார் கொள்கைகள் செயல்படுவதை வெளிக்கொண்டுவந்தார்.

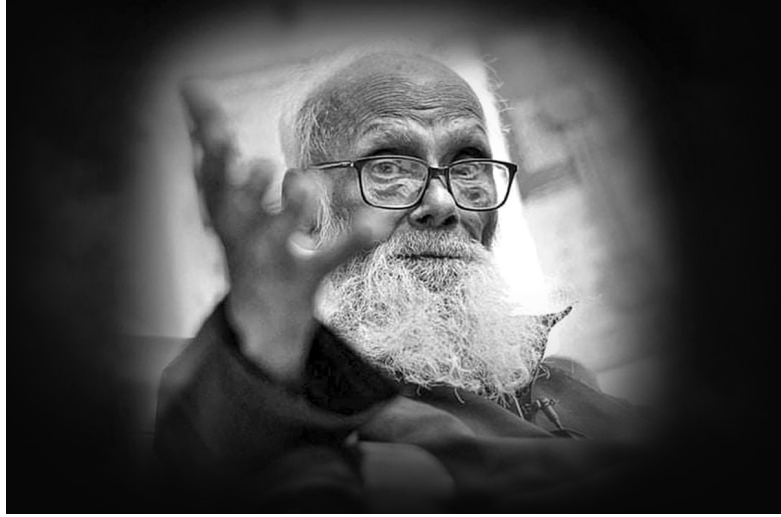
மேற்குறித்த கருத்துநிலையைக் கட்டமைப்பதில், மனுநீதிக் கருத்துக்கள், தமிழகச் சூழலில் உருவான வரலாறு குறித்தும் பேசியுள்ளார். தமிழ்ச்சூழலில் உருவான அரசருவாக்கம் (formation of State) என்பது மனுநீதிக் கருத்துக்களை உள்வாங்கியது. இங்கு உருவான அரசருவாக்கத்தில் அரசர்களாக அதிகாரத்திற்கு வருபவர்கள், மனுநீதியை தம் ஆட்சிமரபின் அடிப்படையாகக் கொண்டனர். தமிழ் மரபு, சார்ந்த கருத்துநிலையை தமிழகச் சூழலில் உருவான அரசுகள் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இங்கு உருவானவை மனுநீதிபேசும் அரசுகளே என்பதை ஆனைமுத்து அவர்கள் விரிவாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார். இதற்கு மாற்றாக திருக்குறள் இருப்பதை பேசுகிறார். இதில் பெரியார் ஏன் திருக்குறளை கொண்டாடினார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த மரபை தமிழ்க் கருத்தியல் மரபாகக் கருத வேண்டும். அதைச் சரியாகவே பெரியார் முன் வைத்தார் எனும் கருத்து நிலை சார்ந்து, தமது அனைத்து ஆய்வுகளையும் ஆனைமுத்து முன்னெடுத்தார்.

◆ ◆ ◆

இந்தியச் சமூக அமைப்பு என்பது 'சாதி'களால் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை பி.ஆர். அம்பேத்கார் மற்றும் ஈ.வெ.ரா பெரியார் ஆகியோர் முன்மொழிந்தனர். சாதிய ஒடுக்குமுறை என்பது மதங்களால் நியாயப்படுத்தப்படுகிறது. மனு, பகவத்கீதை, பாரதம், இராமாயணம் ஆகிய பல பிரதிகள் சார்ந்தே இந்து மதம் என்பது செயல்படுகிறது. எனவே சாதி ஒழிப்பே இந்திய மக்களுக்கான விடுதலை. சாதியை ஒழிக்க மதத்தை ஒழிக்கவேண்டும். இது நடைபெறுவதற்கு சமூக நீதிக்கான போராட்டத்தை முன்னெடுக்கவேண்டும் என்று அம்பேத்காரும் பெரியாரும் விரும்பினர். சமூக நீதிக்கான போராட்டத்தை இவர்கள் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் முன்னெடுத்தனர்.

பெரியார் 1919ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் அமைப்பில் செயல்படத் தொடங்கிய காலம் முதல் சமூக நீதிக்கான முதல் கட்டமான வகுப்புவாரிப்பிரதிநிதித்துவத்தை முன்மொழிந்தார்.

காரங்கிரஸ் அமைப்பு அதனை ஏற்க முன்வராத சூழலில், அதிலிருந்து வெளியேறி சுயமரியாதை இயக்கத்தை 1926இல் உருவாக்கினார், 'வகுப்புவாரி உரிமை நம் பிறப்புரிமை'(proportional communal reservation is our birth right) எனும் முழக்கத்தை வாழ்நாள் முழுதும் முன்வைத்தார். இதற்கான போராட்டத்தை பல பரிமாணங்களில் நடத்தினார். குலக்கல்வி எதிர்ப்பு போராட்டம் (1954) இந்திய அரசியல் சட்ட எதிர்ப்பு போராட்டம் (1957) ஆகியவற்றை முன்னெடுத்தார். சாதி, மூடநம்பிக்கை, வைதீகம் ஆகியவற்றை ஒழிப்பதற்கான பலமுனைப் போராட்டங்களையும் நடத்திக் கார்ட்டினார். இந்தப் போராட்டங்களில் 1956 முதல் ஆனைமுத்து திராவிடர் கழகத் தொண்டனாகப் பங்கேற்றார். அரசியல் சட்ட எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் பங்கேற்று பதினெட்டு மாதங்கள் சிறையில் இருந்தார் ஆனைமுத்து. 1960களில் பெரியாரோடு இணைந்து 'விகிதாசார வகுப்புவாரி இடப்பங்கீடு' எனும் பொருளில் கருத்துப்பிரச்சாரம் செய்தார். திராவிடக் கழகத் தொண்டர்களுக்கு வகுப்பு எடுத்தார். ஆனைமுத்து இவ்வகையான பிரச்சாரம் செய்வதற்கு பெரியார் ஊக்கம் அளித்தார்.

1973இல் பெரியார் மறைவுக்குப்பின் திராவிடர் கழகத்தில் தொடர்ந்து செயல்படும் சூழல் இல்லை. எனவே 1976இல் 'பெரியார் சம உரிமைக் கழகம்' எனும் அமைப்பை நண்பர்களுடன் சேர்ந்து உருவாக்கினார். இந்த அமைப்பின் முதன்மையான வேலைத்திட்டமாக விகிதாசார வகுப்புரிமையை வென்றெடுப்பது என்பதாக அமைந்தது. இந்திய அரசு, கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்புகளில் விகிதாசார இடஒதுக்கீடு பின்பற்ற வேண்டும் எனும் கோரிக்கையை முன்வைத்து, 1976-82 காலங்களில், இந்தியாவில், வட மாநிலங்களில் கருத்துப் பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கினார். இவரது தொண்டர்கள் பலரோடு பீகாரில் சிறைநிரப்புப் போராட்டத்தை நடத்தினார். புதுடெல்லியிலும் போராட்டத்தை முன்வைத்தார். இதன் விளைவாக 1979 இல் 'மண்டல் குழு' என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இதன் அறிக்கையை 1982 இல் பாராளுமன்றத்தில் வெளியிட அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் இவர் செய்தார். இதன் விளைவாக 1980களில் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு 50 சதவீதம் இட ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டது. ஆனால் மண்டல் அறிக்கை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. இதனை நடைமுறைப்படுத்த 1981முதல் தொடர்ச்சியாக நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களைத் தொடர்புகொண்டு செயல்பட்டுவந்தார்.

1989 இல் வி.பி.சிங். (1931-2008) இந்தியாவின் பிரதமரானார். அவர் மண்டல் கமிஷன் பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்தத் தொடங்கினார். முதல் நிலையில் மத்திய அரசின் பொதுத்துறை வேலைகளில் 27சதவீதம் இடஒதுக்கீட்டை அறிவித்தார். அந்த ஆணை 7.8.1990 முதல் நடைமுறைப்படுத்த ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது, இருந்தாலும் அது 1994இல் தான் நடைமுறைக்கு வந்தது. 1980-1990 காலங்களில் வே. ஆனைமுத்து அவர்கள் மண்டல்குழு பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக செயல்பட்டது, இந்திய வரலாற்றில் மிக முக்கியமான நிகழ்வு ஆகும்.

பெரியார் 1919 முதல் வகுப்புவாரிப்பிரதிநிதித்துவம் எனும் சமூக நீதிக்காகப் போராடத் தொடங்கினார். 1929இல் அமைச்சர் எஸ். முத்தய்யா மூலம் வகுப்புவாரிப்பிரதிநிதித்துவம் தமிழ்நாட்டில் நடைமுறைக்கு வந்தது. பின்னர் பல்வேறு காலங்களிலும் பெரியார் நடத்திய போராட்டங்கள் வழி அது

பெரியாரிடம் அனுமதி பெற்று பல மாநாடுகளில் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்களைப் பங்கேற்கச் செய்தார். இந்த வகையில் பெரியாரின் தொடக்க காலச் செயல்பாட்டின் புதிய வடிவமாக ஆனைமுத்து செயல்பட்டார். இவர் 'மார்க்சியப் பெரியாரியம்' எனும் கருதுகோளை முன்வைத்தார்.

பின்பற்றப்பட்டது. 1967இல் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வந்தபின் சட்ட ரீதியாக நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. தமிழகத்தில் இடஒதுக்கீடு என்பது சட்டமாக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் பிறமாநிலங்களில் செயல்படாத சமூக நீதி தமிழ்நாட்டில் செயல்பட்டது. இதற்கு மூலமாக இருந்தவர் பெரியார். அவரது மறைவுக்குப்பின் அவரது கோட்பாட்டை இந்திய அளவில் முழுமைப்படுத்தி திட்டத்துடன் செயல்பட்டவர் ஆனைமுத்து. தனது தலைவரின் முதன்மையான அரசியல்செயல்பாட்டின் பரப்பைவிடுபடுத்தியவர் இவர். இதனால் மண்டல் குழுவிருகு எதிரான போராட்டம் புதுடில்லியில் முன்னெடுக்கப்பட்டது.

வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் எனும் இடஒதுக்கீடு மூலம், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள், பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் ஆகியோருக்கு கிடைத்த சமூக நீதிக்கு அம்பேத்கரும் பெரியாரும் மூலமாக இருந்தார்கள். அதனை அவர்கள் காலத்திற்குப் பின் நடைமுறைப்படுத்தும் தலைமைத் தொண்டனாக இந்திய அளவில் செயல்பட்டவர் ஆனைமுத்து எனும் வரலாற்றுப் பதிவு மிக முக்கியமானதாகும்.

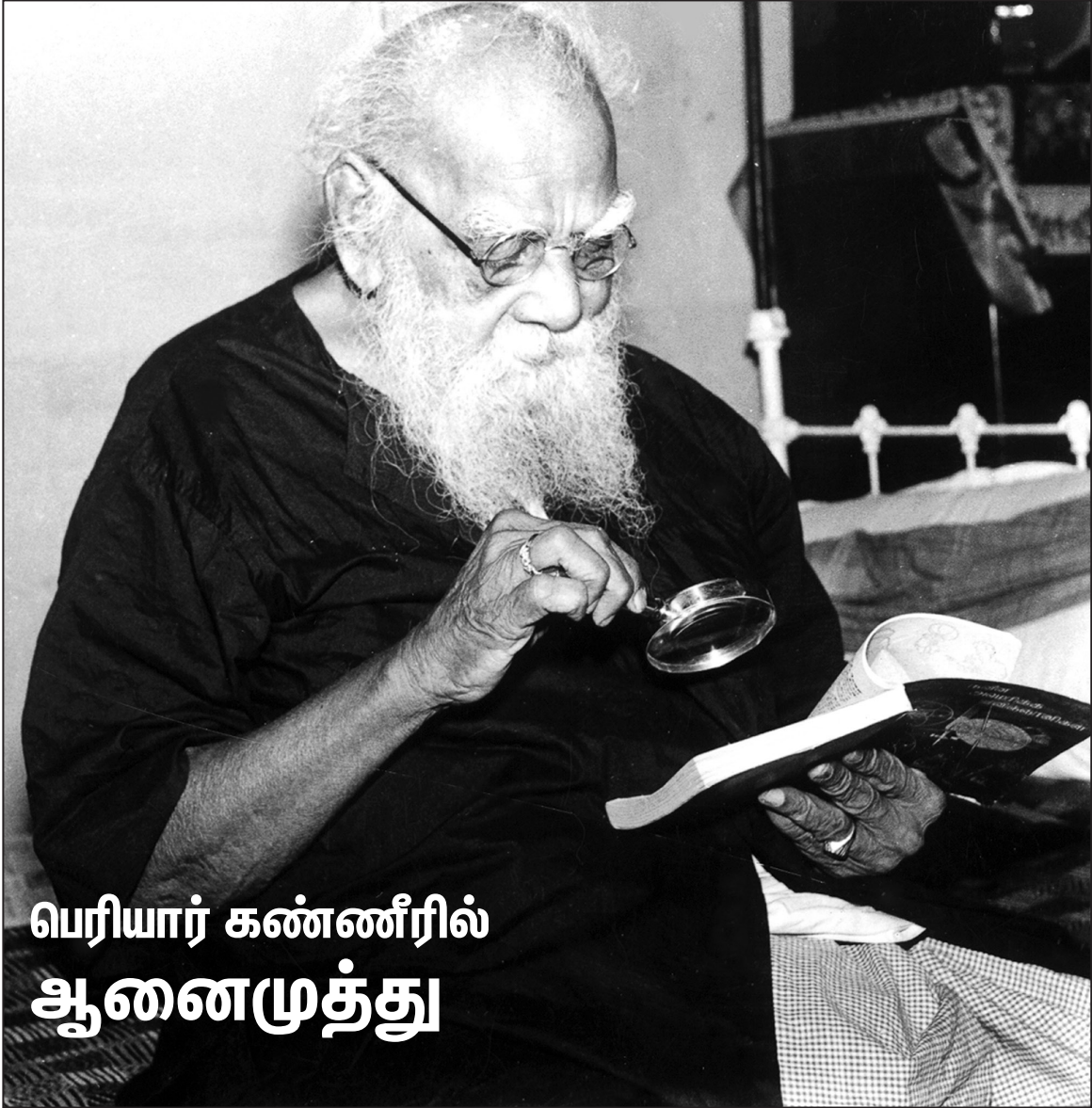
இந்திய அரசியல் வரலாற்றில், மார்க்சியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட வர்க்கப் போராட்ட அரசியல் பற்றிப் பேசும் போது, சாதியம் குறித்த உரையாடலும் இணைந்து விடுகிறது. சாதியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல் செயல்பாட்டை முதன்மைப்படுத்தியதில் அம்பேத்கர், பெரியார் ஆகியோருக்கு முதன்மையான இடமுண்டு. அதனால் இவர்கள் வர்க்க அரசியலை மறுத்தவர்கள் இல்லை. மாறாக முதன்மை கொடுக்கவில்லை. இதில் தமிழ்நாட்டுச் சூழல், இந்தியச் சூழலிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டது. இதில் பெரியார் பங்களிப்பு முதன்மையானது. 1926 முதல் சுயமரியாதை இயக்கத்தை உருவாக்கிச் செயல்பட்ட பெரியார் மார்க்சிய கருத்துநிலைகளுக்கு முதன்மையான பங்களிப்பு செய்தார். 1917 சோவியத் புரட்சிக்குப்பின் உலகத்தில் எழுந்த புதிய எழுச்சிகளின் தாக்கம், தமிழ்நாட்டிலும் உருவானது. அதனை ம. சிங்காரவேலர் (1860-1946) முன்னின்று நடத்தினார்.

சிங்காரவேலர் எழுத்துக்களை பெரியார் தமது 'குடியரசு' இதழில் தொடர்ந்து வெளியிட்டார். சிறு நூல்களாக, சிங்காரவேலர் எழுத்துக்களைக் குடியரசுப் பதிப்பகம் மூலம் வெளிக்கொண்டு வந்தார். 1931 இல் கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையின் ஒரு பகுதியை மொழியாக்கம் செய்து பெரியார் வெளியிட்டார். 1931 இல் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு பயணம்செய்தார். சோவியத் நாட்டிலிருந்து சிங்கார வேலருக்கு அழைப்பு வந்தது. தன்னை வெளிநாடு செல்ல பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் அனுமதிக்காது என்பதை அறிந்த சிங்காரவேலர், பெரியாரை அனுப்பி வைத்தார். பெரியார் திரும்பி வந்தபின் அந்த ஆண்டில் பெரியார் வீட்டில், ஈரோட்டில் இரண்டுநாள் மாநாடு நடைபெற்றது. அதில் தமிழகம் முழுவதும் இருந்து சுமார் இருநூறுபேர் கலந்துகொண்டார். அந்த மாநாட்டில் 'சுயமரியாதை சமதர்மக்கட்சி' எனும் அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

இதற்கான வேலைத் திட்டங்களை சிங்காரவேலர் உருவாக்கினார். இந்த அமைப்பை பிரச்சாரப்படுத்தும் பணியை ப. ஜீவானந்தம் (1907-1963) மேற்கொண்டார். இவ்வகையில் தமிழ்ச்சூழலில் ஓர் இடதுசாரி அமைப்பு உருவானது. அவ்வமைப்பு தொடர்ந்து செயல்பட இயலாமல் போனது. இக்காலங்களில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் கடுமையான அடக்குமுறையே இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் ஆகும். இந்த வகையில் தமிழகத்தில் இடதுசாரி அமைப்பு உருவாக்கத்தில் பெரியாருக்கு ஓர் இடமுண்டு. அவர் வாழ்க்கை முழுவதும் இடதுசாரி கருத்து நிலைக்கு எதிரானவராக இல்லை. ஆனால் நடைமுறை நிகழ்வுகளில் முரண்பாடுகள் இருந்தன. பெரியாரின் தொண்டரான ஆனைமுத்து அவர்களுக்கு இடதுசாரி கருத்துநிலை சார்ந்த ஈடுபாடு இருந்தது. அதனை அவர் 'சுயமரியாதைச் சமதர்மம்' என்றே பதிவு செய்தார். 1962களில் திராவிடர் கழக மாநாடுகளில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பங்கேற்கச் செய்வதில் ஆனைமுத்து தீவிரம் காட்டினார். பெரியாரிடம் அனுமதி பெற்று பல மாநாடுகளில் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்களைப் பங்கேற்கச் செய்தார். இந்த வகையில் பெரியாரின் தொடக்க காலச் செயல்பாட்டின் புதிய வடிவமாக ஆனைமுத்து செயல்பட்டார். இவர் 'மார்க்சியப் பெரியாரியம்' எனும் கருதுகோளை முன்வைத்தார். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெரியார் மறைவிற்குப் பின் செயல்படத் தொடங்கினார். 1976இல் 'பெரியார் சமதர்மக் கட்சி' என்ற அமைப்பைத் தொடங்கினார். 1978இல் இந்த அமைப்பின் பெயரை 'மார்க்சியப் பெரியாரிய பொதுவுடைமைக் கட்சி' என்று மாற்றிச் செயல்பட்டார்கள். இவ்வகையில், மார்க்சியம், பெரியார் முன்னெடுத்த சுயமரியாதை இயக்கம் ஆகிய இரண்டின் இணைப்பாகவே ஆனைமுத்து முன்னெடுத்த அரசியல் அமைப்பு இருந்தது. இந்தியச் சூழலுக்கு ஏற்ற மார்க்சியமாக இதனை ஆனைமுத்து கருதினார். மார்க்சியத்தை சுயமரியாதை இயக்கச் செயல்பாடுகளோடு இணைப்பதற்கான வழியாக 'மார்க்சியப் பெரியாரியம்' எனும் கருதுகோளை முன்வைத்தார். ஒடுக்கப்பட்டோர் விடுதலை மற்றும் தேசிய இனவிடுதலை ஆகியவை இவரது அமைப்பின் முதன்மையான நோக்கங்களாக அறிவிக்கப்பட்டது.

சமூக நீதிக்கான போராட்டங்களை இந்திய அளவில் ஆனைமுத்து முன்னெடுத்தார். 'சிந்தனையாளன்' இதழ் இந்த இயக்கத்தின் இதழாக 1974 முதல் தொடர்ந்து வெளிவந்தது. 1994 முதல் *Periyar Era* என்ற ஆங்கில இதழையும் இவ்வியக்கம் நடத்தியது. இவ்வியக்கம் பல்வேறு, வகைகளில் பெரியாரின் கொள்கைகளை பேசுவதின் மூலம் மட்டுமே, மூடநம்பிக்கை மத ஆதிக்கம் ஆகியவற்றை அழிக்க முடியாது. மாறாக மதச் சார்்பற்ற ஆட்சியை தமிழ்மண்ணில், இந்திய மண்ணில் ஏற்படுத்துவதன் மூலம் தான் பெரியார் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்த முடியும் என்று நம்பியது. அதற்காக பல்வேறு செயல்பாடுகளை முன்னெடுத்தது.

கட்டுரையாளர்: பேராசிரியர், எழுத்தாளர்

பெரியார் கண்ணீரில் ஆனைமுத்து

புத்தகங்களில் பிடித்த வரிகளுக்குச் சிவப்புக் கோடுபோட்டுப் படிக்கும் வழக்கமுடையவர் தந்தை பெரியார். எல்லோரும் அதனை வியப்போடு பார்த்தபடி நிற்பார்கள். ஒருவர் மட்டும் அருகில் போய் உரிமையோடு சிரித்தபடி கேட்பார் “எப்போ பரீட்சை? கோடு போட்டுக் குறிச்சு வச்சுக் கவனமாப் படிக்கிறீங்க!”

அப்படி உரிமையோடு கேட்பவராக ஆனைமுத்தும், அதனை மகிழ்வோடு அனுமதிப்பவராகப் பெரியாரும் இருந்த வரலாற்றை அறிந்த பலர் இன்றும் இருக்கிறார்கள்.

பொது வாழ்விலும் புலமை வாழ்விலும் தனி அடையாளம் பெற்ற அனைவரும் பல்துறை அறிமுகமும் ஒருதுறை ஆழமும் பெறுவதற்கு உழைத்தவர்கள்.

பெரியார் இராமாயணம் தொடர்பான நூல் எந்த மொழியில்

எவ்வளவு விலையில் வந்திருந்தாலும் உடனே வாங்கிப் படித்துப் புரிந்துகொள்ள முயலும் வழக்கமுடையவர். அபிதான சிந்தாமணியும் எப்போதும் அவர் அருகில் இருக்கும்.

வே.ஆணைமுத்து தமது பொழுது போக்கே இந்திய அரசியல் சட்ட விளக்க நூல்களை மீண்டும் மீண்டும் படிப்பதுதான் என்பார். உலக அரசியல் சட்ட நூல்களைச் சேகரிப்பதும் அவற்றின் நுட்பங்களைச் சிந்திப்பதுமே ஆணைமுத்து அவர்களுக்கு இன்பமான செயல்கள்.

காசுமீர் இந்தியாவோடு இணைந்திருந்தாலும் அதற்கெனத் தனி அரசியல் சட்டம் இருந்ததை அறிந்தோர் பலர்; படித்தோர் சிலர். அந்த அரிய நூல் ஆணை முத்திடம் இருந்தது. காசுமீர் அரசியல் சட்ட நூலைக் கோபி வழக்கறிஞர் கு.ச.ஆனந்தன் (மலர்க் மாநில சுயாட்சி நூலாசிரியர்) அவர்களிடம் இரவலாகக் கொடுத்துவிட்டார். ஆனந்தன் அவர்கள் மறைந்துவிட்ட நிலையில், காசுமீர் அரசியல் சட்ட அரிய நூல் தவறிவிடுமோ என்று ஆணைமுத்து பதறித் தவித்த காட்சி, உண்மை அறிஞரின் அறிவுத் தவிப்பு!

“இந்து மதத்திலிருந்து வெளியேறிவிடுங்கள்” என மக்களுக்கு அறிவுறுத்திப் பாடாலூரில் பெரியார் பேசிவிட்டார். ‘மதம்’ என்னவென்று எங்கு கேட்டாலும் ‘நாத்திகர், பகுத்தறிவாளர்’ எனக் கூறிவிடுங்கள் என்றும் கூறிவிட்டார்.

செய்தியறிந்த ஆணைமுத்து தம் நண்பர் நோபிள் கோவிந்தராசு அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, திருச்சிராப்பள்ளி பெரியார் மாளிகைக்கு புறப்பட்டுவிட்டார். பெரியாரோடு விவாதித்துத் தெளிவுபெறுவது இவர்கள் நோக்கம்.

“இந்து மதத்திலிருந்து வெளியேறினாலும், நாத்திகர் பகுத்தறிவாளர் எனக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டாலும் நாம் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டப்படி இந்துக்கள்தானே!”

ஆணைமுத்து கூறிய விளக்கத்தில் நிறைவடையாத பெரியார், வழக்கறிஞர் பலரையும் அழைத்து விவாதித்தார். தொடர்ந்து ஆதாரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். விளக்கம் சொன்ன சட்ட வல்லுநர் பலரும் ஆதாரங்களைத் தர இயலாதவர்களாக இருந்தனர்.

சட்டம் பயிலாத ஆணைமுத்து தம்முன் குவித்து வைத்திருந்த ஆதாரங்களைக் கண்டு மலைத்துப் போனார் பெரியார்! இந்து சட்ட மூலங்கள் (Element of Hindu Law or Ordinations of Pandits) மெய்னி, டி.எப்.முல்லா போன்ற சட்ட மேதைகளின் இந்துச் சட்ட விளக்கங்கள், இந்துச் சட்ட விதிகள், அரசமைப்பு விதிகள் முதலான அனைத்தையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்து பெரியார் பார்வைக்கு வைத்துவிட்டார் ஆணைமுத்து.

படித்துப் பார்த்தார் பெரியார். ஆணைமுத்து தந்த ஆதாரங்களும் அவற்றுக்கான விளக்கங்களும் அவருக்குள் புதிய பாய்ச்சலை ஏற்படுத்தின. தமிழ்நாடு முழுதும் சுற்றுப் பயணத் திட்டத்தை 1973இல் அறிவித்து விட்டார். எல்லா கூட்டங்களுக்கும் ஆணைமுத்து வந்து பேச வேண்டும் என்று ஆணையிட்டுவிட்டார் பெரியார்.

“இவற்றையெல்லாம் நீங்க பேசினால்தானே மக்களுக்குத் தெளிவுகிடைக்கும். ஆர்வத்தோடும் கேட்பார்கள்” தயக்கத்தோடு சொன்னார் தோழர் வே.ஆணைமுத்து.

“இவ்வளவு புத்தகங்களையும் நான் படிச்சிட்டுப் பேச முடியுமா? சுற்றுப் பயணத்திலே வாறேன். கூடவந்து எல்லா ஊரிலும் இவற்றை நீ பேசிவிடு”

பெரியாரின் சுற்றுப்பயண அறிவிப்பு ‘விடுதலை’யில் வெளியானது. அதுதான் அவரின் இறுதிச் சுற்றுப்பயணம் என்பது அப்போது யாருக்கும் தெரியாது.

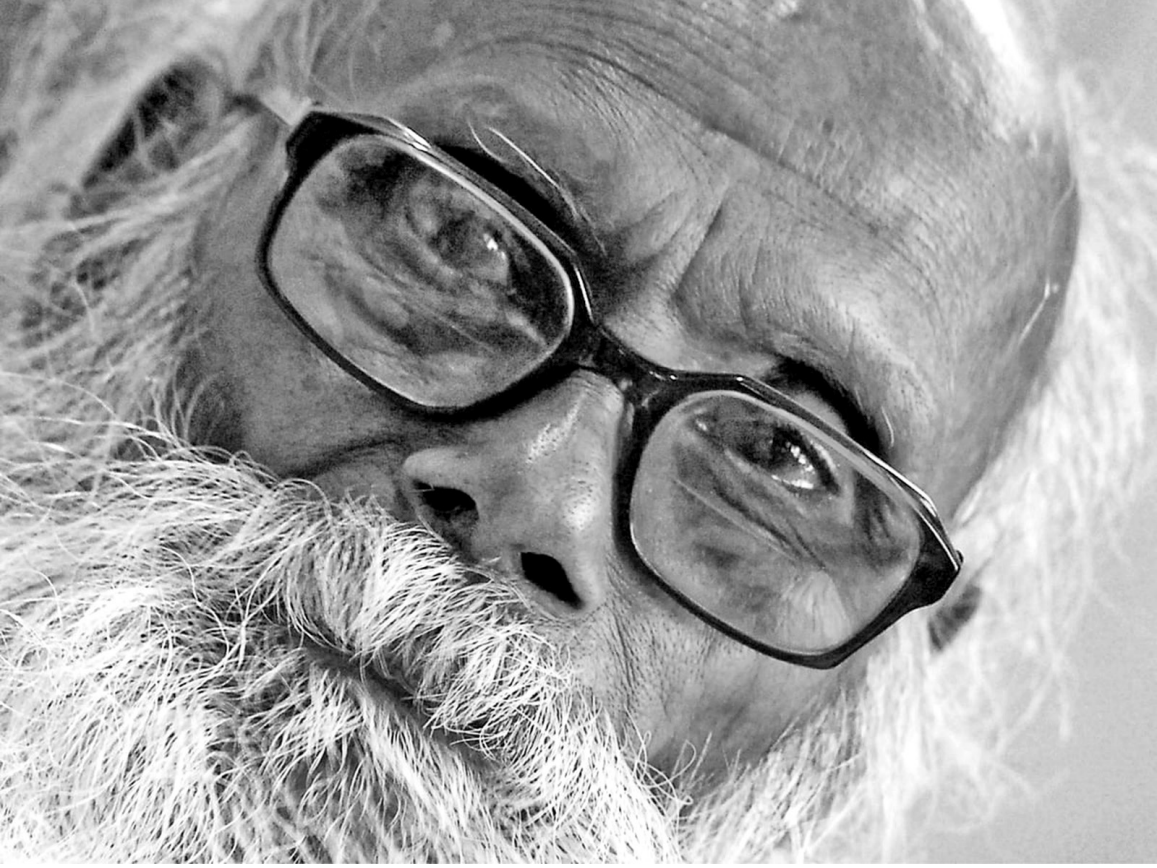
16.11.1973 முதல் 28.11.1973 வரை பதினொரு நாட்கள், தமிழகத் தலைநகர்களில் மட்டும் பெரியார்

தொடர்ச்சியாகப் பேசி வந்தார். ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் வே.ஆணைமுத்துவும் பேசினார்.

தஞ்சைக்கும் அப்போது பெரியார் வந்தார். இராமநாதன் மன்றத்தில் 22.11.1973ஆம் நாள் மாலை நிகழ்ச்சி! திருவையாறு அரசர் கல்லூரி புலவர் வகுப்பு மாணவர்கள் நாங்கள் திரளாகச் சென்றிருந்தோம். மாணவனாக இருந்தாலும், கருப்புச் சட்டையும் கருப்புத் துண்டும் அணிந்து செல்லும் வழக்கம் எனக்கு! பெரியாருக்கு முன் ஆணைமுத்து, உறந்தை செல்வேந்திரன் இருவர்மட்டும் பேசினர். ஆணைமுத்து என்றாலே அரசியல் சட்ட நூலைக் கையில் விரித்து வைத்தபடிப் பேசும் வழக்கமுடையவர் என்பதே மனக்காட்சியாகத் தெரியும். அன்றைய இளைஞர்களாகிய எங்களுக்கு அது சுவையூட்டாத பேச்சு! ஆர்வத்தோடு கூர்ந்து ஆணைமுத்து பேச்சைப் பெரியார் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துத்தான் எங்களுக்கு வியப்பு.

சுற்றுப்பயணம் தொடர்ந்தது, சேலம் கோட்டை மைதானத்தில் 27.11.1973 மாலை நிகழ்ச்சி வழக்கத்தைவிடக் கூர்மையாகவும் சிக்கலுக்குத் தீர்வு காட்டும் விளக்கமாகவும் அன்றைய ஆணைமுத்து பேச்சு அமைந்துவிட்டது. பெரியார் சிலிர்த்துப் போய்விட்டார். சிலிர்த்துப் போய்விட்ட பெரியார் பேசத் தொடங்கினார் “தலைவர் அவர்களே! பேரறிஞர் ஆணைமுத்து அவர்களே! தோழர்களே!” வேறு எவர் பெயரையும் குறிப்பிடாமல் ஆணைமுத்து பெயரை மட்டும், அதுவும் ‘பேரறிஞர்’ என்று அடைமொழி சேர்த்து பெரியார் பேசியது வரலாற்றுப் புதுமை!

சென்னை வாணிமகாலில் ஆணைமுத்துக்கு நடந்த பாராட்டுவிழா ஒன்றில், இந்த நிகழ்ச்சியை நான் நினைவு

ஆனைமுத்துக்காகவும்
1969இல் பெரியார்
கண்ணீர் விட்டுள்ளார்.
காசநோய் கண்டு திருச்சி
அரசு மருத்துவமனையில்
சேர்க்கப்பட்டிருந்தபோது
பெரியார்
மருத்துவர்களிடம்
கண்ணீருடன்
கூறினாராம்
“ஆனைமுத்து உயிர்
எனக்கு முக்கியம்
எப்படியாவது
காப்பாத்தீடுங்க”

கூர்ந்து 2010இல் பேசினேன். மிகைப்படுத்திப் பேசுவதாய் எவரும் நினைத்து விடுவார்களோ என்ற தயக்கம் அப்போது என் மனத்திலிருந்தது. எனக்கு அடுத்துப் பேசிய கொளத்தூர் மணி அவர்கள் “சேலத்தில் நிகழ்ந்த அந்தக் கூட்டத்தில் நன்றியுரை கூறியது நான்தான்! எவர் பெயரையும் குறிப்பிடாத பெரியார் ‘பேரறிஞர் ஆனைமுத்து’ என விளித்தது உண்மைதான்” என வழிமொழிந்தபோது என் மனம் ஆறுதலடைந்தது. தோழர் வே.ஆனைமுத்து அவர்களும் ‘ஏதோ செய்தி’ என்ற அளவில் அதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

பெரியார் தம்மைப் ‘பேரறிஞர்’ எனப் புகழ்ந்ததை அவர் அதற்குமுன் எங்கும் குறிப்பிட்டுக் கொண்டதில்லை.

கலைஞர் அவர்கள் 1996இல் முதலமைச்சரானவுடன், ஆனைமுத்து அவர்களைத் தொலைபேசியில் அழைத்து ‘தமிழக அரசின் பெரியார் விருது’ இவ்வாண்டு வழங்கத் தீர்மானித்துள்ளதாகக் கூறி ஒப்புதல் கேட்டார். தம்மைவிடப் பெரியார் கொள்கை வளர்ச்சிக்கு அதிகம் பாடுபட்ட திருவாரூர் கே.தங்கராசு அவர்களுக்கு வழங்குங்கள் எனக் கூறித் தம்மை ஆனைமுத்து விடுவித்துக் கொண்ட செய்தியையும் அவர் வியந்துகொண்டதில்லை. “அரசு தரும் விருதுகளை ஏற்கக்கூடாது என்பது என் கொள்கை” எனக் கூறி, முதல்வர் கலைஞரை வியப்பில் ஆழ்த்தியவர் தோழர் வே.ஆனைமுத்து.

ஆனைமுத்து வாழ்வின் சாதனைகளும் நிகழ்ச்சிகளும் எதிர்காலத்தில் இன்னும் கூடுதலாக வியக்கப்பெறும் என்பது மட்டும் உண்மை.

காந்தி, அம்பேத்கர் இருவருக்கு மட்டுமே வெளிவந்துள்ள காலவரிசைப் பயணக் கண்ணாடி நூல் தமிழ்நாட்டில் வெளிவந்திருப்பது பெரியாருக்கு மட்டுமே என்பது பலரை எட்டாத செய்தி. பெரியார் ஈ.வெ.ரா. பயணக் காலக் கண்ணாடி (Periyar E.V.R.A. Detailed Chronology 1912-1973) என அரிய முயற்சியால்

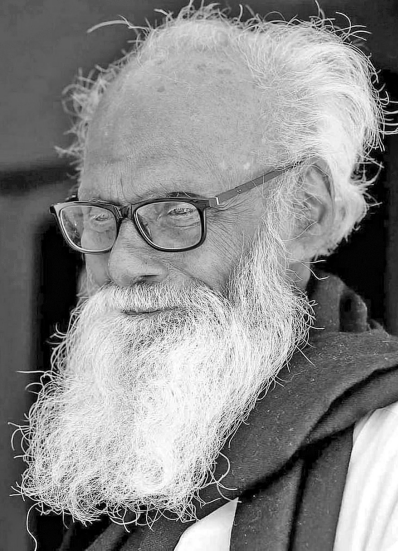
ஆனைமுத்து திரட்டி வெளியிட்ட 450 பக்கப் பெருநூல் 2012இலேயே வெளிவந்துவிட்டது.

“பெரியார் சிந்தனைகளை நான் தொகுத்துபோல், என் கருத்துகளை நீங்கள்தான் தொகுக்க முடியும்” எனத் தம் ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தினார் ஆனைமுத்து. அவர் ஆர்வத்தை ஆணையாக ஏற்று குறன்மலர் (1950), குறன் முரசு (1957), சிந்தனையாளன் (1947) இதழ்களில் வெளிவந்தவற்றையும் நூல்களாக வெளிவந்தவற்றையும் ‘திருச்சி வே.ஆனைமுத்து கருத்துக் கருவூலம்’ எனப் பதினாறு நூல்களாகத் தொகுத்து சூலூர் பாவேந்தர் பேரவைத் தோழர்கள். வெளியீட்டு விழா 2012இல் கோவை சூலூரில் நடந்தது. ‘காலக்கண்ணாடி’ நூலும் அப்போது வெளியிடப்பட்டதுதான்!

‘சூலூர் வரலாறு’ நூலைச் சூலூரில் 16.01.1996இல் வெளியிட்ட தோழர் வே. ஆனைமுத்து ‘சூலூர் நினைவாக இன்று முதல் தாடி வளர்க்கத் தொடங்கிவிட்டேன்’ என்று அறிவித்தார். சூலூரில் 1996இல் வளர்க்கத் தொடங்கிய தாடி அவர் வாழ்வு முழுதும் தொடர்ந்தது.

பெரியார் கருத்துகளைக் கோட்பாடாக வளர்ப்பதையும் கருத்தெழுச்சிக் கூர்மையுடன் மேம்படுத்துவதையும் ஆனைமுத்து இலக்காக வைத்திருந்தார். அதில் பேரளவு வெற்றியும் பெற்றுவிட்டார் என்பது அவர் நூல்களோடு உறவாடினாலும் புரியும்.

இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் உள்ள ஒரே ஒரு நல்ல கூறு ‘வகுப்பு வாரிப் பங்கீடு’ (‘ஓதுக்கீடு’ என்று சொல்லமாட்டார்) பெறுவதற்கு ஆதரவான பிரிவுகள் தாம் என்பார். அவற்றைப் பயன்படுத்தி உரிய நலன்களைப் பெறத் தவறிவிட்டோம் என்ற அவர், அதனையே தம் வேலைத் திட்டமாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

காகா கலேல்கர் ஆணையத்திற்கு மாற்றாக மண்டல் குழு ஆணையம் அமைக்கப்பட்டதிலும் அறிக்கை நாடாளுமன்றத்தில் வைக்கப்பட்டதிலும் நடுவணரசு நடைமுறையாக ஏற்கப்பட்டதிலும் - ஆனைமுத்து தில்லியில் 1978 முதல் தங்கி உழைத்த உழைப்பிற்கு பெரும்பங்குண்டு என்பது இப்போது பரவலாக உணரப்பட்டுவிட்டது.

தமிழ்நாட்டரசு பிற்படுத்தப்பட்டோர் பங்கீட்டை 31 விழுக்காட்டிலிருந்து 50 விழுக்காடாக உயர்த்துவதற்கு ஆனைமுத்து முன்வைத்த சட்ட எடுத்துக்காட்டுகளே காரணம் என்பதும், உணரப்பட்ட சூழல் இப்போது உருவாகிவிட்டது.

நடுவணரசில் நூறு விழுக்காடு இடப் பங்கீடு பெறுவதே தம் எல்லையாக வைத்து அவர் இயங்கினார். அதனை எட்டாமலே அவர் பயணம் இடையறுந்துவிட்டது.

தம் வாழ்வின் மேதமைப் படைப்பாகக் கருதி, அவர் ஐம்பதாண்டுகளாய் உழைத்துத் திரட்டி வந்தது ‘பெரியார் வரலாறு’.

‘பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள்’ மறுபதிப்பு 21.3.2010இல் கலைஞர் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டபோது, ‘பெரியார் வரலாற்றை ஐந்து தொகுதிகளாக வெளியிடுவேன்’ என அறிவித்தார் தோழர் வே.ஆனைமுத்து! ஒரு தொகுதிகூட இன்னும் நூலாகவில்லை.

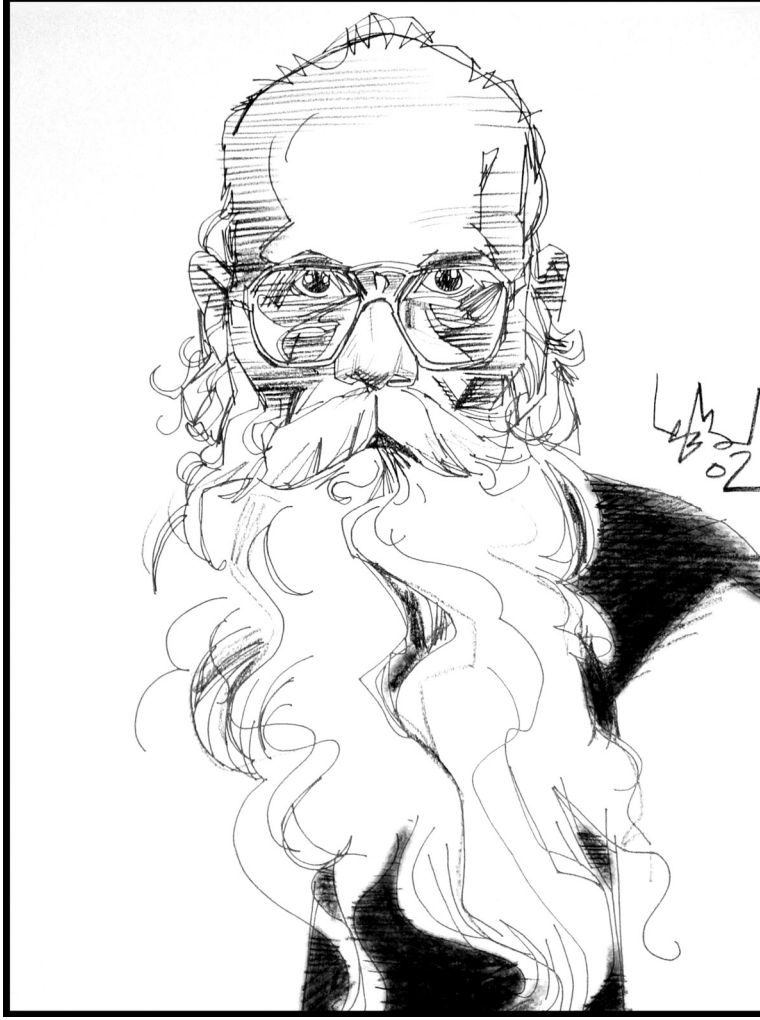
பெரியார் வாழ்வின் பல நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சான்றாகத் திகழ்ந்தவர் அவர். பெரியார் தங்கை கண்ணம்மா 26.2.1971ஆம் நாள் இயற்கை எய்தினார் என எழுதிவிட எல்லோராலும் முடியும்.

தங்கை இறந்த செய்தி கேட்டவுடன் ஆனைமுத்தை அழைத்துக்கொண்டு விரைந்து வந்த பெரியார், தங்கை கண்ணம்மாளின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு கதறினாராம் “அப்பா! அப்பா! என்னைவிட்டுப் போயிட்டியாப்பா!”

தங்கையை ‘அப்பா’ என்று அழைப்பது பெரியார் வழக்கம் என்பது நாம் அறியாதது. ஆனைமுத்து இப்படி வியப்பான நினைவுகளை வெளிப்படுத்துவார். ஆனைமுத்துக்காகவும் 1969இல் பெரியார் கண்ணீர் விட்டுள்ளார். காசநோய் கண்டு திருச்சி அரசு மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தபோது பெரியார் மருத்துவர்களிடம் கண்ணீருடன் கூறினாராம் “ஆனைமுத்து உயிர் எனக்கு முக்கியம் எப்படியாவது காப்பாத்திடுங்க”

பெரியார் கண்ணீரின் மதிப்பு, 6.4.2021வரை ஆனைமுத்தைக் காப்பாற்றி வாழவைத்துவிட்டது.

கட்டுரையாளர்: திராவிட இயக்கச் சிந்தனையாளர், எழுத்தாளர், பேச்சாளர்

பெரியாரின் எழுத்தையும் பேச்சையும் தமிழ்மண்ணுக்கு ஆவணமாக்கித் தந்தவர்

1997ஆம் ஆண்டு எனக்குத் திருமணம் உறுதியாயிற்று. பேராசிரியர் மு. தமிழ்க்குடிமகன் அவர்கள் தலைமையில் சுயமரியாதைத் திருமணம் செய்துகொள்வது எனது விருப்பம். நாள், கிழமையெல்லாம் குறித்தாயிற்று. திருமணத்துக்கு இன்னும் மூன்று மாதம் இருக்கிறது. வழக்கமாய் திருமணம் உறுதியானால் எல்லோரும் மண்டபத்தை முன்பதிவு செய்ய ஓடுவார்கள். நான் அன்று மாலையே பேராசிரியர் தமிழ்க்குடிமகன் அவர்களது இல்லத்துக்கு ஓடினேன். அப்பொழுது அவர் அமைச்சர். வெளியூர்ப் பயணத்தில் அரசு நிகழ்ச்சிகளுக்குப் போயிருப்பதாகவும், திரும்பிவர ஒருவாரம் ஆகும் என்றும் சொன்னார்கள். இந்தக் காலம்போல கைபேசி வசதி எல்லாம் பரவலாகாத காலம் அது. எனவே, ஒருவாரம் காத்திருந்தேன்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் உள்ள செந்தமிழ்க் கல்லூரியில் நான் இளம் இலக்கியம்

படிக்கின்ற காலத்தில் தமிழ்க்குடிமகன் அவர்களின் மேடைப் பேச்சால் ஈர்க்கப்பட்டு முதுகலைப் படிப்பை அவரிடமே படிக்க வேண்டுமென்று முடிவுசெய்து அப்போது அவர் முதல்வராயிருந்த மதுரையாதவர் கல்லூரியில் சேர்ந்தேன். வகுப்புக்குள் நுழைந்துவிட்டால் புத்தகத்தையே விரிக்காமல் புத்தகத்துக்கு வெளியே இருக்கிற புறஇலக்கிய உலகை அடையாளம் காட்டுவார் தமிழ்க்குடிமகன். தனது பக்தி இலக்கிய வகுப்பை ஒருமுறை கேட்கச் செய்தால் பழுத்த பகுத்தறிவாளரைக்கூட பக்தனாக்கிவிடும் ஆற்றல்மிக்க பேராசிரியர் இராமலிங்கம்; பழுத்த பக்தனைக்கூட தனது ஒருமணிநேர வகுப்பில் தீவிர பகுத்தறிவாளராய் மாற்றிவிடக்கூடிய ரசவாதம்மிக்க பேராசிரியர் இ.கி. இராமசாமி என தனித்துவம் மிக்க பேராசிரியர்களால் நிறைந்த கல்லூரி அந்தக் கல்லூரி.

அனைத்துக் கல்லூரி கருத்தரங்கு, நாடகப்போட்டி, பாட்டுப்போட்டி என்றால் கல்லூரி தெரிவுசெய்யும் குழுவில் நானும் இருப்பேன். என்மீது பேரன்பு கொண்டு என்னை மூத்த பிள்ளையைப்போல பார்த்துக் கொண்ட பேராசிரியர் இரா. கோதண்டபாணி அவர்களும் உற்ற நண்பனைப்போல என்னிடம் உறவைப் பேணிவந்த பேராசிரியர் வெ.மு.ஷாஜஹான்கனி அவர்களும் இதுபோன்ற நேர்வுகளில் என்னைமனமுவந்து முன்மொழிவார்கள். இவர்கள் முன்மொழிந்துவிட்டால் அவர்களை அப்படியே வழிமொழிந்து தமிழ்க்குடிமகன் அவர்களால் முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவனாய் மாறிப்போனேன்.

முதுகலைப் படிப்பை முடித்த கையோடு எம்.பில் ஆய்வுப் படிப்பையும் அந்தக் கல்லூரியிலேயே முடித்துவிட்டு விடைபெற்றபோது தனிப்பட்ட முறையில் 'என் நன்மாணாக்கரில் தலை மாணாக்கர்' என்கிற நற்சான்றிதழ் ஒன்றையும் எழுதிக்கொடுத்து என்னை அனுப்பிவைத்தார். நான் தமிழ்க்குடிமகனின் மாணவன் என்று சொல்லிக் கொள்வதற்கு அதுவே சான்றாவணமாய் இன்றும் என்னிடம் இருக்கிறது. படிப்பை முடித்த ஆறே மாதங்களில் சென்னையில் வேலை கிடைத்து நான் சென்னைக்கு வந்துவிட்ட பிறகு அவர் சென்னை வரும்போதெல்லாம் நான் தவறாமல் போய்ச் சந்தித்துவருவேன். அனேகமாக சென்னை வந்து பேசுகிற முதல் தொலைபேசி எனக்காகக்கூட இருந்திருக்கலாம். ஒவ்வொருமுறை சென்னை வரும்போதும் அவரது முதன்மையான பணி கலைஞர் அவர்களைச் சந்திப்பதுதான். 'கலைஞரை இத்தனை மணிக்குச் சந்தித்துவிட்டு இத்தனை மணிக்கு அறைக்கு வந்துவிடுவேன். வாருங்கள் பேசலாம்' என்பார். இரவு உணவையும் அவரோடு முடித்துவிட்டுத்தான் தங்குமிடத்துக்குத் திரும்புவேன். இந்த வழக்கம் அவர் முதல்முறையாய் வென்று சட்டப்பேரவைத் தலைவர் ஆகும்வரை தொடர்ந்தது. அதன்பிறகு அவர் தீவிர அரசியலில் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்ததால் அந்த நட்பு கைகூடவில்லை. எனினும் எப்பொழுதாவது போய் அவரைச் சந்தித்துப் பேசிவிட்டு வரும் வழக்கம் கொஞ்சம் இருந்தது.

ஒருவாரம் கழித்து கிரீன்வேஸ் சாலையிலுள்ள அமைச்சரின் இல்லத்துக்கு ஒரு மாலைப்பொழுதில் போய்க் காத்திருந்தேன். அமைச்சர் இல்லத்தில் பெருங்கூட்டம். அப்பொழுது அமைச்சருக்கு உதவியாளர்களாய் இருந்தவர்களில் ஒருவர் அரிகிருஷ்ணன். அமைச்சருடன் எனக்கு நல்ல அறிமுகம் உண்டு என்பதால் என்னைப்பார்த்தவுடன் 'வாங்க' என்று மட்டும் சொன்னார். மற்றபடி அமைச்சரைப் பார்ப்பது என்பது வந்திருக்கிறவர்களின் செல்வாக்கைப் பொருத்துத்தான். பார்வையாளர்களில் மூன்று வகையினர் இருப்பர். முதலாவது வகையினர், அரசியலிலும் அதிகாரத்திலும் மிகுந்த செல்வாக்கு உடையவர்களாய் இருப்பர். இவர்கள் வந்தால் காத்திருக்கத் தேவையில்லை. யாரையும் கேட்கக்கூட வேண்டியதில்லை. நேரடியாக உள்ளே நுழைந்துவிடுவார்கள். பேசவேண்டியதைப் பேசிவிட்டு முடிக்க வேண்டியதை முடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டு விடுவார்கள். இரண்டாவது வகையினர், அமைச்சரை அவரது அறையில் சந்திக்க மாட்டார்கள். நேரடியாக வீட்டின் மாடிக்குப் போய் சந்திப்பதற்கென ஒதுக்கப்பட்ட அறையில் காத்திருப்பார்கள். அமைச்சர் எழுந்துபோய் அவர்களைச் சந்தித்துப் பேசிவிட்டு வருவார். மூன்றாவது வகையினர் வாய்த்தாட்டியத்திலும் உடல்மொழியிலும் மிடுக்குக் காட்டி உள்ளேபோய் விடுவார்கள். இவர்கள் அமைச்சரின் ஏவலருக்கு கொஞ்சம்(?) வேண்டப்பட்டவர்களாகவும் இருப்பார்கள். மற்றவர்கள்தான் பொதுமக்கள்.

பார்வையாளர்கள் நேரத்தில் பார்க்க வேண்டியவர்களையெல்லாம் பார்த்துவிட்ட பிறகு புறப்படத் தயாராகி அமைச்சர் இருக்கையைவிட்டு எழுந்து நிற்குகொண்டார் என்றால் இனி பார்க்க வேண்டியவர்களில் முக்கியமானவர்கள் யாரும் இல்லை என்று அந்தம். அப்போதுதான் எல்லா அமைச்சர்களும் உதவியாளர்களைப் பார்த்து ஒப்புக்கு ஒரு கேள்வி கேட்பார்கள். 'வெளியில் இன்னும் யாராவது காத்திருக்காங்களா?' அந்தக் கேள்வியின் உட்பொருள் அமைச்சருக்கும் அவரின் உதவியாளர்களுக்கும் மட்டுமே புரியும். உடனே அந்த உதவியாளர், வெளியே ஓடிவருவார். 'ஐயா கிளம்பப் போறாங்க, சீக்கிரம் போய்ப் பாத்திருங்க' என்பார்கள். பத்து, இருபதுபேர் கூட்டமாய் உள்ளேபோய் நிற்பார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு வார்த்தையில் பதில் சொல்லி அனுப்புவார்கள். அதையும் மீறி அமைச்சருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தால் அமைச்சரின் மெய்க்காவலர் அவர் கையைப் பிடித்து மெள்ள வெளியே அனுப்பிவிடுவார். அப்படி ஒரு நேரத்தில் நான் அழைக்கப்பட்டேன்.

தமிழ்க்குடிமகன் நின்று கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வார்த்தையில் பதில் கிடைத்தது. என்முறை வந்தது. வணங்கி நின்றேன். 'வாங்க சந்திரசேகரன் நலமா இருக்கீங்களா?' என்றார். 'நல்லா இருக்கிறீங்கய்யா' என்றேன். ம்.... சொல்லுங்க என்றார் கனிவான குரலில். எனக்கு திருமணம் உறுதியாகியிருக்குங்கய்யா. நீங்கதான் வந்து நடத்திவைக்கணும் என்றேன். எந்தத் தேதி?

திருமண நிகழ்வில் ஆணைமுத்து ஐயா

என்றார். சொன்னேன். சற்றே யோசித்தவர், 'அந்தத் தேதியில் எனக்கு நிகழ்ச்சிகள் இருக்கிறதே' என்றார். 'அந்தத் தேதியில் தங்களால் இயலாதென்றால் தங்களுக்கு இசைவான ஒரு தேதியில் திருமணத்தை உறுதி செய்கிறேன்' என்றேன். 'வேண்டாம் தள்ளி வைக்காதீங்க. குறிச்ச தேதியிலேயே நீங்க நடத்துங்க. நான் இப்ப திருமணம் மாதிரியான நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் போறதில்ல. நெறையப் பேசிட்டோம். இனிசெயல்லகவனம்செலுத்துவோம். நீங்க திட்டமிட்டப்படி திருமணத்தை நடத்துங்க' என்று சொல்லி விடைகொடுத்தார். பேசிப்பேசியே வளர்ந்த ஒரு கட்சியின் பிரதிநிதியாய் நிற்கிற ஒருவரிடமிருந்து இப்படியான வார்த்தையை யாரும் எதிர்பார்க்கமாட்டார்கள். எனக்குப் பெருந்த ஏமாற்றமாய் இருந்தது. அவருக்கிருந்த அரசியல் நெருக்கடிகள் அப்படி அவரைச் சொல்ல வைத்திருக்கலாம் என்று மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு வீடுதிரும்பினேன். மிகுந்த குழப்பமாய் இருந்தது. இரவெல்லாம் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை.

காலை எழுந்தவுடன் அலுவலகத்துக்கு விடுப்பு சொல்லிவிட்டு நண்பர் வைகறையைச் சந்தித்தேன். தமிழ்க்குடிமகன் வரவில்லை என்பது என்னைவிட அவருக்குப் பெரிய ஏமாற்றமாக இருந்தது. உடனே எடுத்த எடுப்பில் 'ஆணைமுத்தைப் பார்க்கலாமா?' என்றார். 'ஆணைமுத்து எனக்குப் பழக்கம் இல்லையே?' என்றேன். 'அதனாலென்ன பார்க்கலாம் வாங்க' என்று சிந்தனையாளன் அலுவலகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். அப்போது ஆணைமுத்து ஐயா அங்கே இல்லை. கலசத்தைச் சந்தித்தோம், விவரத்தைச் சொன்னோம். 'ஐயா நாளை காலை புதுச்சேரிக்கு அருகில் ஒரு திருமணத்தை நடத்தி வைக்கிறார். அதைத் தொடர்ந்து அந்தப் பகுதிகளில் நிறைய நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்கிறார்.'

திரும்பிவர ஒருவாரம் ஆகலாம். எனவே, நீங்கள் நாளையே அந்தத் திருமண நிகழ்விடத்துக்குப் போய்விட்டால் அவரை எளிதாகச் சந்தித்துப் பேசிவிடலாம்' என வழிகாட்டுதலையும் அளித்தார். மறுநாளே புறப்பட்டு புதுச்சேரிக்குப்போனோம்.

திருமண நிகழ்விடத்தை அடைந்து திருமணம் முடியும்வரை காத்திருந்து ஐயாவைச் சந்தித்தோம். வைகறை என்னை ஐயாவுக்கு அறிமுகம் செய்தார். "இவரது பெயர் சந்திரசேகரன் 'நிலவளம்' என்கிற அரசு இதழின் ஆசிரியர். பெரியார் பற்றாளர்; பெரியாரின் குடியரசு இதழ்களை ஆய்வு செய்து எம்.பில்.பட்டம் பெற்றிருக்கிறார்; தமிழ்க்குடிமகன் மாணவர்" என்றார். மகிழ்ச்சி, மகிழ்ச்சி என்று பெருமிதங்கொண்டவர், வழக்கம்போல் எந்த மாவட்டம்? எந்த ஊர்? முதல் பட்டதாரியா? தாய் தந்தை படித்தவர்களா? என்பனபோன்ற குடும்பப் பின்னணியைக் கேட்டறிந்துவிட்டு, 'ரொம்ப மகிழ்ச்சி' என்றார். 'ஐன் 19ஆம் தேதி இவருக்குத் திருமணம். நீங்க வந்து நடத்தி வைக்கணுங்கய்யா!' என்றார் வைகறை. அப்படியா...! பெண் என்ன படித்திருக்கிறார், அவர்களின் குடும்பப் பின்னணி என்ன? என்றெல்லாம் கேட்டுவிட்டு, அவர் மிகவும் விரும்பி அணிகிற வெள்ளைநிற ஜிப்பாவின் இடதுபுறமுள்ள பைக்குள் கையைவிட்டுத் துழாவி கசங்கிய ஒரு துண்டுச் சீட்டை எடுத்து நீட்டி, 'இதில் உங்கள் திருமண தேதியையும் பெயரையும் குறித்துத் தாருங்கள்... நான் வந்துவிடுகிறேன்' என்றார். எனக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி. அறிமுகமான சில நிமிடங்களிலேயே அவர் காட்டிய பரிவும் அன்பும் கரிசனையும் என்னை ஒரு நிமிடம் கலங்கச் செய்தது.

குறித்த தேதியில் குறித்த நேரத்துக்கு முன்னதாகவே என் திருமண நிகழ்வுக்கு திண்டுக்கல் வந்தார். பெரியாரின் பெருந்தொண்டரும் அவர்தம்

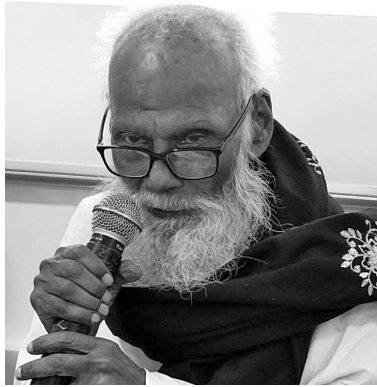
நெருங்கிய கூட்டாளியுமான சீர்காழி முத்துச்சாமி அவர்களையும் உடன் அழைத்து வந்திருந்தார். நிகழ்வில், 'பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகத்திலிருந்து முதல் தலைமுறையாய்ப் படித்து நல்ல பணிக்கு வந்திருக்கிற தோழரைப் போன்றவர்களைப் பார்க்கும்போதுதான் பெரியார் விதைத் விதையும் அதை வளர்த்தெடுக்க என்னைப் போன்றவர்கள் சிந்துகின்ற உழைப்பும் பெருமிதங்கொள்ளச் செய்கிறது' என்ற பொருள்படப் பேசி என்னையும் என் குடும்பத்தையும் உறவினர்கள், நண்பர்கள் முன்னிலையில் கௌரவப்படுத்தினார். திருமணத்தை நடத்தி முடித்த கையோடு நான் பிறந்த எனது கிராமத்தையும் வளர்ந்த எனது வீட்டையும் நேரில் பார்த்துவிட ஐயா விருப்பப்பட்டதையொட்டி நான் உடன் செல்ல முடியாத சூழலில் நண்பர் வைகறையை உடன் அனுப்பி வைத்தேன். மண்சுவரால் கட்டப்பட்டிருந்த ஓட்டுவீடு என்வீடு.

எனது வீட்டை அடைந்த ஐயா அவர்கள் வீட்டு முற்றத்தில் இருக்கிற திண்ணையிலேயே அரைமணி நேரத்துக்கும் மேலாய் உட்கார்ந்திருந்து அங்கிருந்தவர்களையும் உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் பார்த்துப் பேசி மகிழ்ந்து இருக்கிறார். இந்தக் காலத்தைப் போல படம்பிடிக்கும் செல்போன் வசதி அந்தக் காலத்தில் இல்லை. சனாதனத்தை வேரறுப்பதிலேயே தனது காலம் முழுவதையும் செலவழித்த ஒரு மாபெரும் தலைவரின் தலைமைத் தொண்டர் ஒருவர் ஒரு எளியவன் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டுக்கு வந்த வருகையைப் பதிவு செய்யவேண்டும் என்கிற புரிதலோ கவனமோ தெளிவோ கூட அப்போது இல்லாததால் அவரது வருகையை ஒரு புகைப்படமாக ஆவணப்படுத்தாமல் விட்டுவிட்டோமே என்கிற குற்ற உணர்ச்சி என் மனதில் இன்னும் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது.

திருமணமெல்லாம் முடிந்து சென்னை திரும்பியபிறகு நானும் எனது துணைவியாரும் சிந்தனையாளன் அலுவலகத்தில் போய் ஐயாவைச் சந்தித்து நன்றி தெரிவித்தோம். எனது கிராமத்தை நினைவுகூர்ந்த ஐயா அவர்கள், 'அந்தக் கல்லுக்காட்டில் உள்ள ஒரு கிராமத்திலிருந்து வந்து இவ்வளவு வளர்ச்சி பெறுவது என்பது சாதாரணமானதல்ல. நல்லபடியாய் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்து வாழப் பழகிக்கொள்ளுங்கள். அதுபோதும்' என வாழ்த்தி அனுப்பிவைத்தார். அதன்பின்னர் சில ஆண்டுகள் கழித்து நடைபெற்ற எனது சகோதரன் திருமணத்தையும் ஐயாவே நடத்திவைத்தார்.

ஐயாவுடன் ஏற்பட்ட அந்தத் தொடர்பு அறுந்துவிடாமல் அவரது இறுதிக்காலம் வரை பேணிவந்தேன். அடிக்கடி சந்தித்ததில்லை. ஆனால் ஆண்டுக்கு ஒருமுறையாவது சந்திப்பேன். அவரைப்

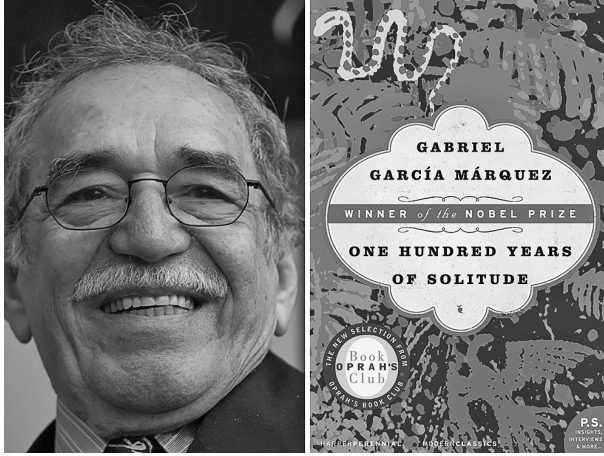
பார்க்கப் போகும்போதெல்லாம் சிறுமலைப் பழங்கள் வாங்கிச் செல்வேன். திண்டுக்கல்லிலிருந்து வந்ததா? என்று சிரித்துக் கொண்டே பெற்றுக்கொள்வார். ஏதாவது ஒரு வெளியீட்டைக் கையில் கொடுப்பார். ஏதாவது ஒரு நூலைப் படிக்கச் சொல்வார். மாலை நேரத்தில் போய்விட்டால், 'இட்லி சாப்பிடலாம் வாங்க' என்று திருவல்லிக்கேணியில் உள்ள உணவகத்தில் புகழ்பெற்ற சாம்பார் இட்லி வாங்கிக்கொடுப்பார். நம்மைச் செலவு செய்யவிடமாட்டார். ஓரிருமுறை அவரோடு கடற்கரையில் மாலை நடைக்குப் போயிருக்கிறேன். அந்தச் சமயங்களில் நிகழ்கால அரசியலை நிறையச் சொல்லுவார். நடைப்பயிற்சிக்குப் போய்விட்டால் அவரோடு சேர்ந்து நம்மால் நடக்க முடியாது. அவ்வளவு வேகமாகவும் உற்சாகமாகவும் நடப்பார். மூங்கில் குருத்துமாதிரி உடம்பை வைத்துக்கொண்டு வழக்கமாக அவர் விரும்பி அணியும் கனமான கருப்புத் துண்டும் அதைவிடக் கனமான புதைசெருப்பும் அவரது நடையின் வேகத்தைக் குறைக்கும். ஆனாலும் கைவீசி நடையில் வேகம் காட்டுவார்.

ஆண்டுதோறும் அவர் நடத்தும் பயிற்சி வகுப்புகளில் ஊர்ப்பாக்கத்தில் நடந்த வகுப்பில் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு இயக்கத்தின் சித்தாந்தத்தை ஒரு தலைவரின் கோட்பாட்டை அடுத்தடுத்த தலைமுறை களுக்குக் கடத்துவதில் காட்டும் அவரது கரிசனம் பயிற்சியின் போது அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் விளக்கத்திலும் மின்னல்போல உள்நுழைந்து மூளையைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்யும். எவ்வளவு இளைய வயதினரையும் தோழர் என்றே அழைப்பதை மரபாகக் கொண்டிருந்த ஐயா அவர்கள், எப்பொழுது சந்திக்கச் சென்றாலும் பார்த்தவுடன் 'வாங்க தோழர்' என்று அவர் அழைக்கும் அந்தச் சொல்லில் இருக்கும் வாஞ்சையை அதற்குள் அடங்கியிருக்கும் அன்பின் அடர்த்தியை எழுத்தில் மட்டுமே விளக்கிவிட முடியாது. அது ஒரு அனுபவம்.

தந்தை பெரியாரின் பேரன்புக்குரிய தொண்டராய் தோழராய் சேவகராய் இருந்து அவர்தம் கூரிய பேச்சையும் குறைவில்லா எழுத்தையும் நேரிய போராட்டங்களையும் ஆவணப்படுத்தியதன் மூலம் சனாதனத்துக்கு எதிரான ஆயுதக் கிடங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்துக்குக் கையளித்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார் ஐயா ஆனைமுத்து. திராவிட இயக்கத்தின் அந்த மாபெரும் ஆளுமையின் அன்புக்குரிய தோழர்களில் ஒருவனாய் நானும் இருந்தேன் என்பதே எனக்குக் கிடைத்த பேறினும் பெரும்பேறு.

கட்டுரையாளர்: 'காக்கைச் சிறகினிலே' இதழின்
பொறுப்பாசிரியர்

One Hundred Years of Solitude தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்

உலக இலக்கியத்தின் மிக முக்கியமான படைப்பாகக் கருதப்படும் நாவல். புனித பைபிளோடும், ஷேக்ஸ்பியரின் படைப்புகளோடும் வைத்துப் போற்றப்படும் நூல். சார்ல்ஸ் டிக்கன்ஸ், லியோ டால்ஸ்டாய் போன்ற காலத்தை வென்று நிற்கும் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் இதன் ஆசிரியரையும் உட்கார வைத்த நாவல். ஒரே நேரத்தில் விமர்சகர்களாலும் பெரும் அளவிலான வாசகர்களாலும் போற்றப்பட்ட நாவல்.

புனித பைபிளோக்குப் பிறகு அதிக அளவில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட நூல் என எடுத்துக் கொண்டால் அது செர்வான் டிஸின் “டான்கிஹோடே” (“Don Quixote”) நாவல்தான். அதன் பிறகு உலகம் முழுவதும் தமிழ் உட்பட 46 மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு, 5 கோடிப் பிரதிக்குமேல் விற்பனையாகிச் சாதனை படைத்துக் கொண்டிருக்கும் நாவல் காப்ரியல் கார்சியா மார்கலின் “One Hundred Years of Solitude” (“தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்”).

சிறந்த படைப்பிற்காகப் பல இலக்கிய விருதுகளைப் பெற்ற இந்தச் செவ்விலக்கிய நாவல் 1982 ஆம் ஆண்டு மார்சுலிற்கு நொபேல் பரிசையும் பெற்றுக்கொடுத்தது. 1967 ஆம் ஆண்டு ஸ்பேனிஷ் மொழியிலும் 1970 ஆம் ஆண்டு ஆங்கில மொழியிலும் வெளியிடப்பட்டது. அற்புதங்களும் யதார்த்தமும் ஒன்றுக்கொன்று ஊடாடும் மாய யதார்த்தம் என்னும் இலக்கிய வகைமைச் சேர்ந்தது இந்த நாவல்.

நாவலுக்குள் செல்வதற்கு முன்பு ‘மாய யதார்த்தம்’ பற்றிப் பார்ப்போம். 1925 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மன்

வரலாற்றாய்வாளர், கலைவிமர்சகர் ஃபிரான்ஸ் ரோ (Franz Roh) தான் ‘மாய யதார்த்தம்’ என்ற பதத்தை உருவாக்கினார். அதற்குப் புதிய பரிமாணம் கொடுத்தவர் மார்க்ஸ். இலக்கியத்திற்காக நொபேல் பரிசைப் பெற்றுக்கொண்ட மார்க்ஸ் தனது ஏற்புரையில், “லத்தீன் அமெரிக்காவின் யதார்த்தம் நீங்கள் கற்பனையில் கூடக் காணவியலாத கொடூரங்களையும் விநோதங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. அந்த யதார்த்தங்களை விவரிக்க பாரம்பரியமான உத்திகள் எதுவும் எங்களிடம் இல்லை என்பதே அந்தத் தனிமையின் சாரம்” எனக் கூறித் தனது நாவலுக்கு ஒரு முன்னுரையை முன்வைக்கிறார்.

“டான்கிஹோடே” நாவலுக்குப் பிறகு ஸ்பானிஷ் மொழியில் நிகழ்ந்த மாபெரும் நிகழ்வு என்று பாப்லோ நெருடாவாலும், “ஆதியாகமத்துக்குப் (Genesis) பிந்தைய படைப்புகளில் ஒட்டுமொத்த மனித குலமும் படிக்க வேண்டிய முதல் படைப்பு” என்று வில்லியம் கென்னடியாலும் புகழப்பட்ட நாவல் “தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்” பின்னாளில் மாய யதார்த்தத்தைச் சிக்கெனப் பிடித்த படைப்பாளிகளைக் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள் இசபெல் அயன்டே (Isabel Allende), டோனி மேரிசன், சல்மான் ருஷ்டி ஆகியோரைச் சொல்லலாம். மாய யதார்த்தம் இவ்வாறுமைகளுக்கு அற்புதமான யதார்த்தமாக அமைந்ததில் வியப்பில்லை. அது நவீன உலகத்தை உண்மையான பார்வையுடன் கூர்மைப்படுத்திக் கொடுத்தது. அத்துடன் அமானுஷ்யக் கூறுகளோடு வடித்துக்கொடுக்கும் புனைவு இலக்கியத்தின் ஒரு வகைமையாகவும் ஆகிப்போனது.

மார்கஸின் அறிவுத்தேடல் நம் மையியப்பிலாழ்த்தும். வளரிளம் பருவத்திலிருந்து நூல்களைத் தேடித்தேடிப் படிக்கத் தொடங்கினார், இயந்திரத்தனமாகப் படித்தார். ஹெமிங்வே, தாமஸ் மேன் (Mann), அலிக்லாண்டர் ட்யூமா (Dumas), ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ், ஃபாக்னர், லோஃப்கிலீஸ், நெதானியல் ஹாதார்ன், மெல்வில், டி.எச். லாரன்ஸ், காஃப்கா, வெர்ஜீனியா ஊல்ஃப் என நீளும் வரிசை.

“நமக்கும் முன்னால் இருக்கும் பத்தாயிரம் ஆண்டு கால இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஞானம் சிறு அளவில்கூட இல்லாமல் ஒரு நாவல் எழுத யாராவது உத்தேசிக்க முடியுமா என்று என்னால் கற்பனை செய்துபார்க்க முடியவில்லை” என்று குறிப்பிடுகிறார். அதே நேரத்தில், “நான் வியந்து போற்றிய படைப்பாளிகளைப் போலவே எழுத நான் ஒருபோதும் முயன்றதில்லை. மாறாக, அவர்களை என் எழுத்தில் பிரதிபலிக்காமல் இருக்க என்னால் முடிந்ததையெல்லாம் செய்திருக்கிறேன்” என்று முடிக்கிறார் மார்கஸ்.

1965 ஆம் ஆண்டு மெக்ஸிகோவின் அகாபூல்கா நகரத்திற்கு காரில் சென்றுகொண்டிருக்கும்போது, திடீரென, “தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்” நாவலை எழுதுவதற்கான உள்ளூர்வெளிப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். பயணத்தைப் பாதிமையே முடித்துக்கொண்டு இல்லம் திரும்புகிறார். 18 மாதங்களாக இந்த நாவலை எழுதுகிறார். “நான் நாவலை முடித்ததும் என் மனைவி என்னிடம் சொன்னார் - ‘உண்மையிலேயே நாவலை முடித்துவிட்டீர்களா? நமக்கு 12,000 டாலர்கள் கடன் சேர்ந்திருக்கிறது’ என்பதை நினைவுகூர்கிறார் ஏழை எழுத்தாளர் மார்கஸ்.

கதைக்களம் - 19ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம். புவன்டியா குடும்பத்தின் ஏழு தலைமுறை வாழ்க்கையைச் சொல்லி முடிகிறது நாவல். ஜொஸி ஆர்கேடியா புவன்டியா தன் மனைவி உர்சலா இகுவாரா உடன் தன்னிருப்பிடத்தை விட்டு வெளியேறுகிறார். இந்தப் பயணத்தோடு நாவல் தொடங்குகிறது. பயணத்தின் காரணம் தன்னை ஆண்மையற்றவன் எனத் திட்டியவனைக் கொலைசெய்வதுதான். பயணத்தின் இடையில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த ஒருநாள் தன் கனவில் தெரிந்த மகோன்டோ எனும் கண்ணாடிகளின் நகரத்தை அந்த ஆற்றங்கரையிலேயே கட்டமைக்கிறார். சதுப்பு நிலப் பகுதியில் உருவாகும் மகோன்டோ நகரம் நூற்றாண்டுகளின் ஊடாக வளர்ந்து பெருநகரமாக மாறுகிறது. புவன்டியா வளர்ந்த சேர்ந்த ஏழு தலைமுறைகள் அந்த நகரத்தின் வளர்ச்சிக்கும், இருப்பிற்கும், அழிவுக்கும் மையமாகவும் அமைகின்றன. உறக்கமின்மை, கொள்ளை நோய், உள்நாட்டுப் போர், பழிவாங்கல்கள் என அனைத்தும் அந்த நகரத்தின் வரலாற்றை உருவாக்குகின்றன.

ஒரு ஒப்பீட்டிற்காக, கொஞ்சம் உடோபியன் நகரத்தைப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் மார்கஸின் மகோன்டோ நகருக்குத் திரும்புவோம்.

“உடோபியா”:

மதத்தின் பெயரிலான நயவஞ்சகம் ஐரோப்பிய அரசியலின் ஊழல் ஆகியவற்றை மறைமுகமாகச் சாடும் நையாண்டிச் சித்திரம்தான் சர் தாமஸ் மோரின் “Utopia”. லத்தீன் மொழியில் 1516 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட நூல். இந்த நூலில் சர் தாமஸ் மோர், ஒரு தீவைப் படைத்து, அங்குச் சிறப்பான சமூக ஒழுங்குகளை, வாழ்க்கைமுறைமையை, பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கக்கூடிய ஒரு சமூகத்தைக் கட்டமைக்கிறார். உடோபியன் மக்கள் மதநம்பிக்கையுடையவர்கள், மதசகிப்புத்தன்மையுடையவர்கள். அங்கு யாரும் எந்த மதத்தையும் பின்பற்றலாம். நாத்திகம், சூது, வன்முறை, பழிக்குப்பழி ஆகியவை முழுமையாகத் தடைசெய்யப்படுகின்றன. இந்த நூல் வெளிவந்த பிறகு, “Utopia” என்ற பதம் “அனைத்தும் முழுநிறைவாக உள்ள, கற்பனையில் மட்டுமே காணக்கூடிய ஓரிடம் அல்லது ஒரு நிலை” எனும் பொருளோடு ஆங்கில அகராதிக்குள் நுழைந்துவிட்டது.

ஆனால் மார்கஸ் படைத்த மகோன்டோ நகரம் உடோபியன் நகரமல்ல. கொலம்பியா நாட்டைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் நகரமாகப் பரிணமிக்கிறது. மகோன்டோ நகர மக்களின் உரிமைக்கான போராட்ட எண்ணங்கள், போராட்டங்கள், கொலம்பியா நாட்டின் வரலாற்றுப் பின்னணியை நினைவுட்பெனவாக இருக்கின்றன. தொடர்ந்து லிபரல் கட்சியின் சீர்திருத்தத்திற்கான போராட்டங்கள், ரயில்வேக்களின் வருகை, ஆயிரம்நாள் யுத்தம், குறிப்பாக கார்பரேட் கம்பெனியான ஐக்கிய பழக் கம்பெனியின் மேலாதிக்கம் கதையில் அமெரிக்கப் பழக்கம்பெனியாக மார்கஸ் படைத்திருப்பார். தொடர்ந்து சினிமாக்கள், தானியங்கி வாகனத் தொழிற்சாலை, வேலைநிறுத்தம் செய்யும் தொழிலாளர்களைப் படுகொலை செய்யும் நிகழ்வு என ஒரு உண்மையான கொலம்பியா நாட்டின் வரலாற்றைத்தான் மகோன்டோ நகரின் வரலாறாக விரித்துக்கொண்டு போகிறார் மார்கஸ்.

நாவலில் வரும் தொன்மையான கதைகள் தங்களின் தோற்றத்தையும் அடித்தளத்தையும் குறிக்கின்றன. கதைமாந்தர்கள் புராணக் கதாநாயகர்களை ஒத்திருக்கிறார்கள். ஆங்காங்கே தெளிக்கப்படும் அமானுஷ்யக் கூறுகள் என இந்த மூன்று முக்கியப் புள்ளிகளில் நாவல் பயணிக்கிறது.

கற்பத்திலிருந்து தொடங்கும் தனிமை தொடர்ந்து வருகிறது. ஒரே குழுவாக வசித்தாலும், குடும்பத்தில் யாரும் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வதில்லை. இந்த நாவலில் எல்லா பெளதிக விதிகளையும் உடைக்கிறார் மார்கஸ். அதிகமான கதைமாந்தர்கள் துன்பங்களைச் சும்பதை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். தமக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள விதியை நம்பி ஏற்றுக்கொள்வதில் அவர்களுக்கு அமைதி கிடைப்பதாக உணர்கிறார்கள்.

ஜொஸி ஆர்கேடியா குடும்பம் தங்களுக்குப் பிறகு ஆறு தலைமுறைகளோடு வாழ்க்கையை நகர்த்துகிறார்கள். ஆறு தலைமுறைகளிலும் ஆண்களுக்கு ‘ஜொஸி ஆர்கேடியோ அல்லது

அவ் ரேலியானோ' என்ற பெயர்களும் பெண்களுக்கு 'உர்சலா, அமரேன்டா, ரெமேடியோஸ்' என்ற பெயர்களும் வைக்கப்படுகின்றன. 'ஜொஸி ஆர்கேடியோ' நான்கு முறைகளும், 'அவ்ரேலியானோ' 22 முறைகளும், 'ரெமேடியோஸ்' மூன்றுமுறைகளும், 'அமரேன்டா', 'உர்சலா' இரண்டு முறைகளும் வருகின்றன. எனவே படிக்கும்போது இந்தப் பெயர்கள் ஒரு குழப்பத்தை உண்டுபண்ணும்.

மகோன்டா நகரம் காலப்போக்கில் வளரத் தொடங்க, வருடக்கணக்காகத் தனித்திருந்த நகரத்திற்கு வெளியிலிருந்து ஆண்டுக்கொருமுறை ஜிப்பிகள் சுற்றுலா வரத்தொடங்குகிறார்கள். அவர்களுடன் தொழில்நுட்பமும், மின் கருவிகளும் வருகின்றன. புதிய, தனித்த கொலம்பியா நாட்டிற்கு மகோன்டா நகரத்தின் வெளிச்சம் தெரிகிறது. மகோன்டாவில் புதிய கட்சிகள் தொடங்கப்படத் தேர்தலும் வருகிறது. கன்சர்வேடிவ் கட்சி ஆட்சியைப் பிடிக்கிறது. எதிர்க்கட்சியாக லிபரல் கட்சி. அவ்ரேலியானோ புவன்டியா மக்களுக்கான உரிமைப்போரில் களத்தில் இறங்க, தலைமைப் பொறுப்பு அவரைத் தேடி வந்து தலைவனாக்குகிறது. பல வருடங்கள் யுத்தம் நீடிக்க, ஏமாற்றங்கள் உந்தித் தள்ள அமைதிவேண்டித் தன் இல்லம் திரும்புகிறார் தலைவன். தனது பணிமலையில் தங்க மீனைச் செய்யும் பணியில் முழுவதுமாக ஈடுபடுகிறார், நிற்க.

மகோன்டா நகரம் பெருநகரமாகித் தனித்த நாடாகிறது. சிறு நகரங்களை இணைக்க ரயில்வே நுழைகிறது. கூடவே வெளிநாட்டினர் கால் பதிக்கின்றனர். அப்புறமென்ன அமெரிக்காவிற்கு மூக்கில் வேர்க்க, மகோன்டா நகருக்கு வெளியே ஆற்றின் குறுக்கேத் தனது மிகப்பெரிய பழத்தோட்டத்தை நிர்மாணிக்கிறது அமெரிக்கப் பழக்கம்பெனி. ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களுடன் கம்பெனிசெழிக்க, மகோன்டா நகரமும் செழிக்கத் தொழிலாளர்கள் கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்குகின்றனர். பக்கத்து நாடான கொலம்பியா உதவியுடன் வேலைநிறுத்தம் நசுக்கப்பட்டு, ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் படுகொலை செய்யப்படுகிறார்கள். 1928 ஆம் ஆண்டு கொலம்பியா நாட்டில் நடைபெற்ற "பனானாப் படுகொலைகளைக் கண்டிக்கும் வகையில் ஆவணப்படுத்துகிறார் மார்கல். அத்துடன் சரித்திரத்தில் வளமிக்க நாடுகளின் சுதந்திரங்கள் பாழ்படுத்தப்படும் வரலாறுகளையும், நாட்டின் வளங்கள் குறையாடப்பட்டுக் கொள்ளையடிக்கப்படும் வரலாறுகளையும் குறியீடுகளாக மார்கல் படம்பிடிக்கிறார்.

இது இப்படி இருக்க நாவல் ஒரு பரிதாப சோகமுடிவை நோக்கிப் பயணிக்கிறது. மகோன்டா நகரம் கைவிடப்பட்ட நகரமாக வீழ்கிறது. புவன்டியா குடும்பத்தின் அவ்ரேலியானோவும் அமரேன்டா உர்சலாவும் மிஞ்சுகின்றனர். அவர்களுடைய பிறப்பு அவர்கள் தாத்தாவினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சகோதர, சகோதரியான அவர்கள் தங்களுக்குள் மணமுடிக்க, பன்றி வாலுடன் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கிறார் அமரேன்டா உர்சலா. எது நடக்கக்கூடாது என்ற பயத்தில் புவன்டியா குடும்பம் ஆறு தலைமுறைகளாக, வருடங்களைத் தள்ளினார்களோ அது, நடந்துவிட, அந்தக் கணத்திலேயே மரணிக்கிறார் இளந்தாய் உர்சலா. கடைசி புவன்டியா குடும்ப உறுப்பினர் அவ்ரேலியானோ பழைய கையெழுத்தேட்டை வாசிக்கிறான். பன்றி வாலுடன் குழந்தை பிறப்போடு மகோன்டா நகரம் துடைத் தெடுக்கப்படும் என்ற வரியைப் படிக்கும்போதே பெரும் புயல் புறப்பட்டு வரத்தொடங்குகிறது. சுபம்.

1956ஆம் ஆண்டின் பத்திரிகைப் பதிவு விதிகளின் எட்டாவது விதி படிவம் 4

வெளியிடும் இடம்	: சென்னை
இதழ் வெளியிடும் காலம்	: மாத வெளியீடு
அச்சிடுபவர்	: எச்.தனசேகர்
இனம்	: இந்தியன்
முகவரி	: சேகர் ஆப்செட் பிரின்டர்ஸ், 50,(ப.எண். 168) பெரிய தெரு, சேப்பாக்கம், சென்னை-600005
வெளியிடுபவர்	: வி.முத்தையா
இனம்	: இந்தியன்
முகவரி	: 17/14, திவான் ராமா சாலை, புரசைவாக்கம், சென்னை-600084
ஆசிரியர்	: வி.முத்தையா
இனம்	: இந்தியன்
முகவரி	: 17/14, திவான் ராமா சாலை, புரசைவாக்கம், சென்னை-600084
பத்திரிகையின் பங்குதாரர்	: வி.முத்தையா,
மற்றும் சொந்தக்காரரின் பெயரும் முகவரியும்	: 17/14, திவான் ராமா சாலை, புரசைவாக்கம், சென்னை-600084

வி.முத்தையா என்கிற நான், மேலே குறிப்பிட்டுள்ள தகவல்கள் அனைத்தும் எனக்குத் தெரிந்தவரை முற்றிலும் உண்மையானவை என்று இதன் மூலம் உறுதி அளிக்கிறேன்.

நாள்: 31-03-2021

(ஓப்பம்)
வி.முத்தையா
வெளியீட்டாளர்

இழந்தவற்றை எல்லாம்
என் கவிதை
ஈடுசெய்ய வேண்டும்

எல்லாப் பற்களோடும்
ஒரு நம்பிக்கையைப்
புன்னகைக்க வேண்டும்

அடர்ந்த தலைமுடியில்
கருமை கணிய
இளமை சிலிரிக்க வேண்டும்

சுமக்க வேண்டியதை எல்லாம்
சோர்விலாது
சுமந்து நடக்க வேண்டும்

- இன்குலாப்

சித்திரைத் திருநாள் நள்ளிரவில் அந்தக் குறுஞ்செய்தி எனக்கு வந்திருந்தது. அதிகாலையில் அதனைக் கண்ணுற்றேன்:

“என் தந்தையார் நவந்தன் காலமாகிவிட்டார். நாளை மதியம் உடல் அடக்கம்”

முதல் வரியிலிருந்து அடுத்த வரிக்கு நான் வருவதற்குள் எனது தோழர் நவந்தன் வெறும் உடல் ஆகிவிட்டிருந்தார். அவருடைய மகன் அரவிந்திடம் விவரங்கள் கேட்டறிந்தேன். “அப்பாவுக்கு இதயத்தில் அடைப்பு இருந்தது. வீட்டிலிருந்து பக்கத்திலுள்ள பெருங்குடி அப்பல்லோ மருத்துவமனைக்கு நடந்துதான் வந்தார். பரிசோதனைகளுக்குப் பிறகு இரண்டொரு நாளில் அறுவைச்சிகிச்சை செய்ய வேண்டும் என்றதால் அங்கேயே அனுமதித்தோம். கொஞ்சம் சிக்கல்தான். அப்படியும் இப்படியும் ஆகலாம். அறுவை முடிந்து 48 மணி நேரம் சென்றதான் எதுவும் சொல்ல முடியும்” என்றார்கள் மருத்துவர்கள். அது இப்படி ஆகிவிட்டது” என்றார் அரவிந்த்.

நெற்றிருந்தார் இன்று இல்லை என்கூட அல்லாமல், இன்று அதிகாலையில் இருந்தார், அந்தியில் இல்லை என்றபடி ஒரு வாழ்வும் மரணமும்!

செய்தி அறிந்துகாஞ்சிபுரத்திலிருந்து அடித்துப்பிடித்துக்கொண்டு தோழர் பாரதிவிஜயன் வந்தார். ‘காக்கை’ ஆசிரியர் தோழர் முத்தையாவை அழைத்துக்கொண்டு மின்மயானம் செல்கையில் எரியூட்டு தொடங்கவிருந்தது. “நல்லவேளை, மூடும் வேளையில் முகம் பார்க்க முடிந்தது” என்றனர் இருவரும். கொரோனாவுக்கு முன்னர் பார்த்த முகம்!

எங்கள் எல்லோருக்குமே தோழர் நவந்தன் நாற்பது ஆண்டுகளாகப் பழக்கம். அவர் திருவல்லிக்கேணியில் ‘நவஜோதி அச்சகம்’ அதன் பின்னர் ‘நீட் பிரிண்டர்ஸ்’ என்று அச்சகங்களை நடத்திவந்தார். ‘மக்கள் அச்சகம்’, ‘மக்கள் பதிப்பகம்’ ஆகியவற்றின் உரிமையாளரான டாக்டர் மே. து. ரா. மூலம் நவந்தன் எனக்கு அறிமுகமானார். நாங்கள் மூவரும் அருகருகே அச்சகங்களை நடத்திவந்தோம். “மெத்தப் படித்த மேதுராவும் நீங்களும் கல்வித்துறைக்குப் போகாமல் ஏன் ‘நச்சுத் தொழிலான’ அச்சுத் தொழிலைச் செய்துகொண்டிருக்கிறீர்களோ?” என்று பலமுறை நலம் நாடும் நோக்கில் என்னிடம் கடிந்துகொண்டிருக்கிறார்.

நான் ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு பதிலைச் சொல்லிவந்திருக்கிறேன். அவர் அதில் நிறைவடையாமல் ‘என்னவோ போங்க!’ என்று சொல்லிவிடுவார்.

அவர் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாளர் என்றாலும். அதைக் கடந்து அனைத்துக் கட்சியினருடனும் நல்லுறவு பூண்டவர். இன்னார் இனியார் என்றில்லாமல் எல்லோரிடமும் கிண்டலும் கேலியும் பரிகாசமும் எள்ளலும் இழையோடும் உரையாடல் நிகழ்த்துவார். சமயத்தில் எல்லை மீறி அவரது அங்கதம் ஒருசிலரைப் பதம் பார்த்த கதையையும் நான் அறிவேன். எனினும், பார்த்தவுடன் தேநீர் வாங்கிக் கொடுத்து உபசரிக்கும் ஒருவராகவே அவருடன் பழகியவர்கள் அனைவரும் அவரை நினைவுகூருவார்கள். தேடிவரும் நண்பர்களுடன் தேநீர் அருந்துவதற்கு அவர் சளைத்ததேயில்லை. அவரைப் பொறுத்தவரை தேநீர் என்பது விருந்தோம்பல் என்பதையும் கடந்து தோழமையின் அடையாளம்.

அவரைத் தெரியாத, அவருக்குத் தெரியாத அரசியலர்கள், இதழாளர்கள், படைப்பாளர்கள் இருக்க முடியாது என்னும் அளவுக்கு எங்கும் எவருடனும் நீக்கமற நிறைந்தவர் அவர். சிலம்புச் செவ்வர் ம. பொ. சியின் தமிழரசுக் கழகத்தில் பெருந்தூணாக விளங்கியவரும், ‘ஏரிக்கரையின் மேலே போறவளே

நவந்தன்

பெண்மயிலே ...' போன்ற நூற்றுக்கணக்கான அரிய, அழகிய திரைப்படங்களை எழுதியவருமான கவி கா. மு. வெளிர் அவர்கள் வசித்த வீடு எங்கள் அச்சகங்களுக்கு அருகில்தான் இருந்தது, தொழில் நிமித்தமாக அவரைப் பார்க்கப்போகும்போது பல சமயங்களில் நவநீதன் என்னையும் உடன் அழைத்துச் செல்வார். நான் கவிஞரிடம் பழைய கதைகளைக் கிளறிக் கிளறிக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன். நவநீதனும் சிரித்தபடியே செவிமடுப்பார். கவி கா. மு. வெளிர் மூலம் நான் பெற்ற அனுபவத்தைத் தனியே எழுத வேண்டும். அதற்கு இது உகந்த தருணமல்ல. அதுபோல 'மாவோ கவிதைகள்' உள்ளிட்ட சீனத்து இலக்கியங்களைத் தமிழுக்குத் தந்த முகவை ராஜமாணிக்கம், முதுபெரும் தோழர் நாகை கே. முருகேசன், (பா. ம. க, வுக்கு முன்) வன்னியர் சங்க இதழ் அச்சிடுவதற்காக ஒரு மருத்துவப் பிரதிநிதியின் தோற்றத்தில் நவநீதனைப் பார்த்துச்சென்ற 'திண்டிவன டாக்டர்' ராமதாஸ், தா. பாண்டியன், து.ராஜா, விடுதலைப் புலி பேபி போன்றோர் அவர் மூலமாகத்தான் எனக்கு அறிமுகமானார்கள்.

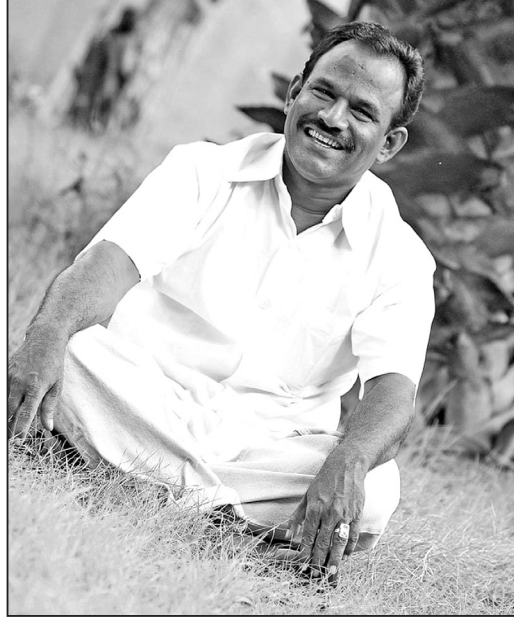
எனக்குத் தெரிய 'முடியாது' என்ற சொல்லே நவநீதனின் அகராதியில் இருந்தது இல்லை. ஏதேனும் உதவி கேட்டு யாரேனும் அவரை நாடினால் அதனை முடித்துக் கொடுத்துவிட்டே ஓய்வார். அதற்குச் சான்றாகப் பல நிகழ்வுகள் உண்டெனினும் நான் சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்வு ஒன்றை நினைவுகூர்வது அவரது உதவும் பண்பை உணர்த்த வல்லது.

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஒரு பெருமழை நாளில் இராயப்பேட்டை காவல்நிலையம் எதிரில் பெருகிவந்த வெள்ளத்தில் என் கைபேசி கைதவறி விழுந்துவிட்டது. வீட்டுக்கு வந்தபின் வேறொரு பேசியிலிருந்து என் எண்ணுக்குத் தொடர்பு கொண்டபோது அது இயங்கவில்லை அல்லது அணைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. என் வடிவமைப்பு நிறுவனமான 'டீம்ஷாப்' இன் வாடிக்கையாளர் எண்கள் அனைத்தும் அதில் நான் பதிந்துவைத்திருந்ததால் இலேசான பதற்றம் என்னைத் தொற்றிக்கொண்டது. தொடர்ந்து தொடர்புகொண்டே இருந்ததில் ஒரு முறை எதிர்முனையில் குரல் கேட்டது. "நான் ஒரு டாக்ஸி டிரைவர். எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர், அவர் எனக்குத் தர வேண்டிய பணத்துக்காக இதை எனக்குக் கொடுத்தார்" என்றார் என்னிடம் பேசியவர். "அது என்னுடையது. எனக்கு 'சிம் கார்டு' கிடைத்தால்கூடப் போதும். உங்கள் வீடு எங்கே என்று சொன்னால் நேரில் வந்து வாங்கிக்கொள்கிறேன்" என்றேன். "நான் மகாபலிபுரத்தில் இருக்கிறேன். காலையில் மகாபலிபுரம் மாமல்லா ஓட்டலுக்கு வந்துவிடுங்கள், தந்துவிடுகிறேன்" என்றார்.

விஷயத்தை நவநீதனிடம் சொன்னேன். "மகாபலிபுரம் தானே, போய்விட்டு வந்திடுவோம்" என்று சொல்லி, உடனே வண்டியில் பின் இருக்கையில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டார். அவருடைய அட்டலான பேச்சும் பார்வையும் போலீஸ் தோரணையும் காரணமாக என் கைபேசியை ஒருவாறு மீட்டுக்கொண்டேன். இப்படிப் பல நிகழ்வுகள் ... எத்தனை பேர் அப்படிப் பிழைப்பை விட்டுவிட்டு அடுத்தவர் பின்னால் அலைவார்கள்?

இவையெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, நவநீதன் 'காக்கை'யை விரும்பி வாசிப்பவர். கடந்த இதழ் உரிய நாளில் தனக்கு வரவில்லை என்றதும் ஆசிரியர் முத்தையாவைத் தொடர்பு கொண்டு விசாரித்திருக்கிறார். 'உங்களுக்கு அனுப்பிவிட்டோம். அஞ்சலகத்தில் புகார் தெரிவியுங்கள்' என அவர் சொல்ல அஞ்சலகம் போய் 'காக்கை'யை வாங்கிவந்தார். புகார் சொல்லப்போனவர் அஞ்சல் பணியாளரை வெளியே அழைத்துவந்து அவருக்குத் தேநீர் வாங்கித் தந்து கைகோத்திருக்கிறார். . அது தான் நவநீதனின் இயல்பு.

'காக்கைச் சிறகினிலே' இதழ் கைக்கு வந்தவுடன் என் எழுத்தைப் படித்துவிட்டுப்

எழுத்தாளர் இமையத்தை வாழ்த்துகிறோம்!

இந்த ஆண்டின் (2020) தமிழ் மொழிக்கான சாகித்திய அகாதிமி விருது எழுத்தாளர் இமையத்திற்கு அவருடைய 'செல்லாத பணம்' புதினத்திற்காக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. விளிம்புநிலை மாந்தரின் வாழ்க்கையைப் புனைவுகளாக்கும் அவரது படைப்பு தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தையும் கடந்து பிற மொழியினரின் ஏற்பைப் பெறவிரும்பதை முன்னிட்டு எழுத்தாளர் இமையத்திற்கு 'காக்கை' உளங்கனிந்த வாழ்த்துகளைத் தெரிவிக்கிறது.

பாராட்டிப் பேசுவார். அது பொத்தாம்பொதுவான பாராட்டாக இல்லாமல், வரிகளைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லிச் சொல்லிச் சிலாகிப்பார். அப்பொழுதெல்லாம் ஒரு பதில்மரியாதை போல, “நீங்களும் ‘காக்கை’யில் எழுதலாமே!” என்று அவரிடம் சொல்வேன். “கண்டிப்பாக எழுதுகிறேன்” என்பார் ஒவ்வொரு முறையும்.

நவநீதன் ‘தாமரை’ இதழில் தூத்துக்குடி மண்ணின் மணத்துடன் பல சிறுகதைகளை எழுதிய எழுத்தாளரும் ஆவார் என்பது பலருக்கும் தெரியாது. தான் ஓர் எழுத்தாளர் என்பது அவரே மறந்துவிட்ட ஒன்று. ஒரு மரவள்ளிக் கிழங்கைப் போன்று அவருக்குள் இருந்த படைப்பாளியை அகழ்ந்தெடுக்கநான் ஆசை கொண்டிருந்தேன். என்னமோ ஏதோ என்று வாழ முடிந்த அவரால், ‘முடிய வாழ்’ முடியாமல் போய்விட்டது என்றே நான் புரிந்துகொள்கிறேன் “நாளொன்று போவதற்கு நான் பட்ட பாடனைத்தும் தாளம் படுமோ? தறி படுமோ? யார் அறிவார்? “ என்ற ரீதியில் வாழ நேர்ந்த அவருக்கு இலக்கியம் புனைவது கூட ஆடம்பரமாகவும் அலங்காரமாகவும் தோன்றியிருக்குமோ என்னவோ?

LDறறந்த இயக்குநர் எஸ். பி. ஜனநாதன் குறித்து டிராட்ஸ்கி மருது கடந்த இதழ் ‘காக்கை’யில் நினைவுகளைப் பகிர்ந்திருந்தார், அல்லவா? இதுவரை எழுதப்பட்ட நினைவேந்தல் கட்டுரைகளிலேயே அது உணர்வுபூர்வமான ஒன்று என நான் கருதுகிறேன்.

என்பதுகளில் படத்தொகுப்பாளர் லெனின் ‘நக்கீரன்’ இதழில் எழுதிவந்த தொடருக்கான படங்களை ஓவியர் மருதுவிடம் வந்து வாங்கிச்செல்லும் யாரோ ஒருவராகத்தான் ‘ஜனா’ அவருக்கு அறிமுகமானாராம். ‘நாளடைவில் அந்தப் படங்களின் நுட்பத்தையும் அது பேசும் அரசியலையும் ரசித்து மருதுவின் தோழராய் அவர் மாறிப்போனாராம். பல படங்களுக்குத் துணைஇயக்குநராகப் பணியாற்றிவந்த ‘ஜனா’வுக்குத் தனியே ஒரு படத்தை இயக்குவதற்கான வாய்ப்பு கைகூடி வந்திருக்கிறது. அதனை மருதுவிடம் தான் ‘ஜனா’ முதலில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

அப்போது மருது “தயாரிப்பாளரிடம் போய் கதையை வாய்மொழியாகச் சொல்வதைவிட அதையே வரைந்து காட்சிபடுத்திவைத்துக்கொண்டு காட்சிக்குக் காட்சி சித்திர வடிவத்தில் விவரித்தால் அவர்களுக்கு உங்கள் தன்னம்பிக்கையும் தனித்துவமும் புரியவரும்” என்று ஆலோசனை தெரிவித்திருக்கிறார்.

அடுத்து அவர் சொல்லியிருப்பதுதான் மிக முக்கியமான ஒன்று. அதனை என்னால் போகிறபோக்கில் வாசித்துவிட்டுக் கடந்துபோக முடியவில்லை. “ஜனாவின் மீதிருந்த பிரியத்தின் காரணமாக 20 நாட்கள் அவருடன் அமர்ந்து ஒவ்வொரு காட்சியாய் விளக்கி விளக்கி மொத்தம் எடுக்கப்பட வேண்டிய 500 காட்சிகளையும் சித்திரமாக்கித் தந்தேன். அதையெல்லாம் பத்திரமாக வைத்திருப்பதாகப் பின்னர் என்னைச் சந்தித்த நேர்வுகளில் ஜனா நன்றிப்பெருக்கோடு சொல்லியிருக்கிறார்” என்கிறார் மருது.

அதைப் படித்ததும் நான் அசந்துபோனேன். மேற்கொண்டு நகர முடியாமல் ஆணியடித்தாற்போல அங்கேயே நின்றுவிட்டேன்.

ஜனா அப்பொழுது கயிற்றுஏணியில் ஏறியேறி மேலே செல்ல எத்தனித்துக்கொண்டிருந்த ஓர் அறிமுக இயக்குநர் மட்டுமே. மணிரத்தினமோ. சங்கரோ, மருதுவின் நண்பரான நாசரோ கூட அல்லர். ஆனால் ஜனாவுக்காக இருபது நாட்கள் அமர்ந்து ஐந்நூறு காட்சிகளை மருது வரைந்துகொடுத்தார் என்பது நினைக்க நினைக்க பிரமிப்பை அளிக்கும் அசாதாரணமான ஒரு நிகழ்வு ஆகும். என் பிரமிப்பு அடங்குவதற்குள் என் நண்பர்களிடம் மருதுவின் கலைமனதைப் பாராட்டித் தள்ளிவிட்டேன். ஆனால் இதில் வேடிக்கை என்ன தெரியுமா? மருதுவிடம் மட்டும் நான் இதுவரை இதுபற்றிப் பேசவில்லை என்பதுதான். ஆகவே, மருது, உங்கள் அர்ப்பணிப்புக்காக இதோ ஊரறிய, உலகறிய உங்களைப் பாராட்டுகிறேன். தமிழ்ச் சமூகத்தின் சார்பாக ஓர் எளிய ஓவிய அன்பனான என் நன்றியறிதலை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்!

டிராட்ஸ்கி மருது

பண்டைய மலைவழிப் பயணமும், அவற்றின் இன்றையத் தொடர்ச்சியும்

சங்க காலத்தில், மன்னர்களைச் சந்தித்துப் பரிசில் பெறுவதற்காகப் பாணரும், பொருநரும், விறலியரும், கூத்தரும், புலவரும் அடர்ந்த காடுகளைக்கொண்ட மலைவழியில் நடந்து சென்றிருக்கிறார்கள்.

அப்படி மலைகளின் ஊடாகச் செல்லும் வழியில் பயணிக்கும்போது காணப்படும் அழகிய காட்சிகள், அங்கு வசிக்கும் மக்களின் விருந்தோம்பல், ஏற்படும், இடையூறுகள், அவற்றை எதிர்கொள்ளும் விதம் ஆகியவற்றை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டிருப்பதுதான், பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான 'மலைபடுகடாம்'.

எப்படி பெரும்பாணாற்றுப்படையில், வழிப்பயணத்தில் உணவு மையப்பொருளாக இருக்கிறதோ, அப்படியே மலைபடுகடாமில், மலைவழியும், அதனை எப்படிக்கடந்துசெல்லவேண்டும் என்று சொல்லும் அனுபவ அறிவும் கருப்பொருளாக அமைந்திருக்கிறது.

583 வரிகளைக் கொண்ட இப்பாடலை இயற்றியவர், இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கொளசிகனார். நன்னன் வேண்மான் அரண்மனைக்கு, பாணரையும், விறலியரையும், பொருநரையும், கூத்தர் தலைவன் வழிசொல்லி ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்தது. அதன் காரணமாக, கூத்தராற்றுப்படை' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது,

இசைக்கலைஞர்கள் தங்களுடன் எத்தனை விதமான இசைக்கருவிகளை எடுத்துச் செல்கின்றனர் என்பதுடன் பாடல் துவங்குகிறது,

தூம்பு, இளி, அரிக்குரல், தட்டை, எல்லரி ஆகியவற்றோடு, பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சல்லிகை, கரடிகை, திமிலை, குடமுழா, தக்கை, கணப்பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரி, முழவு, சந்திர வளையம், மொந்தை,

முரசு, கண்விடு தூம்பு, நிசாளம், துடுகை, சிறுபறை, அடக்கம், தருணிச்சம், விரலேறு, பாகம், உபாங்கம், நாழிகைப்பறை, துடி, பெரும்பறை, கிணைப்பறை என்று பலவகையான இசைக்கருவிகளில் சிலவற்றையும் உடன் எடுத்துச் சென்றிருக்கின்றனர்.

நரம்புக்கருவி, தோல்கருவி, துளைக்கருவி என்று அனைத்து விதமான இசைக்கருவிகளையும் உருவாக்கி, இசைத்து இன்புற்றிருக்கின்றனர் என்பதைப் பார்க்கும்போது, பண்டையத் தமிழனின் இசை அறிவும், இசைக்கருவிகள் உருவாக்குவது பற்றிய அறிவியல், தொழில்நுட்ப அறிவும் நம்மை வியக்கவைக்கிறது.

பெரும்பாணாற்றுப்படையைப்போலவே, மலைபடுகடாமிலும், பேரியாழின் அமைப்புப் பற்றிய விளக்கம் உள்ளது,

“தொடித் திரிவு அன்ன தொண்டுடு திவலின்,
கடிப்பகை அனைத்தும் கேள்விபோகாக்’
குரல் ஓர்த்துத் தொடுத்த சகிர்புரி நரம்பின்” (21,22,23)

இந்த வரிகளில், 'தொண்டு' என்பது, 9 என்னும் எண்ணைக் குறிப்பதாக இருந்திருக்கிறது. 90, தொன்பது என்றும், 900, தொண்ணூறு என்றும், 9000, தொள்ளாயிரம் என்றும் வழங்கப்பட்டிருவந்திருக்கின்றன.

ஆனால், எண் 9-தைக்குறிக்கும் 'தொண்டு' வழக்கொழிந்து போனதால், 90-ஐக் குறிக்கும் 'தொன்பது' கீழிறங்கி, பிறகு ஒன்பது என்று மருவி 9-ஐக் குறிப்பதாக மருவியிருக்கிறது. அதன் தொடர்ச்சியாக 90, தொண்ணூறு என்றும், 900, தொள்ளாயிரம் என்றும் இப்போது வழங்குவதுபோல் மாறிவிட்டன. இந்த மாற்றங்கள் எல்லாம், தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் முன்பாகவே நிகழ்ந்திருக்கிறது, இதிலிருந்தே தமிழ்மொழி

எத்தனை பழமையான மொழி என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

‘தொண்டு’ என்பது ஒன்பது என்னும் எண்ணத்தான் குறிக்கிறது என்பது, பரிபாடலில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“பாழ் என, கால் என, பாகு என, ஒன்று என, இரண்டு என, மூன்று என, நான்கு என, ஐந்து என, ஆறு என, ஏழு என, எட்டு என, தொண்டு என, நால்வகை ஊழி எண் நவீற்றும் சிறப்பினை” (பரிபாடல் 77 - 80)

மலைபடுகடாமின் 23-ஆவது வரியில் வரும் ‘குரலோர்த்து’ என்னும் சொல். ஒரு விறலி பாட, அவளது குரலுடன் அதிர்வெண் ஒத்திசைவாகும் (resonance of sound) விதத்தில், ஒன்பதாவது யாழ் நரம்பின் இழு விசை (tension) சரிசெய்யப்பட்டிருக்கிறது என்னும் இசை அறிவியலை வெளிப்படுத்துகிறது.

இனி, இசைக்குழுவினர் கடந்து செல்லும் மலைவழிப்பயணத்தைப் பற்றி அறிந்துகொள்வோம்.

மலைவழியில் கிடைக்கும் பொருட்கள்:

மூங்கில் குழல்களில் புளிக்க வைக்கப்பட்டிருக்கும் நாட்பட்ட தேறலை அளவின்றிப் பருகலாம். அதனால் ஏற்படும் தலைகவிழ்தலை (hang-over) நீக்குவதற்காக, மறுநாள் காலையில் அருவி நீர் கொண்டு வந்து சேர்த்த கொட்டைகளில் செய்யப்பட்ட ஒருவித தொடுகறியுடன், குறமகள் சமைத்த மாங்கறியும், இனிப்பும் புளிப்பும் கலந்த சோறும் கிடைக்கும். அவற்றை உண்டு, மதுவுண்ட மயக்கம் தீர்ந்து, புத்துணர்ச்சி பெறலாம். அதிகமாக (மது அருந்துவதால் ஏற்படும் தலைகவிழ்தலுக்கு (hangover), இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, மாற்று கண்டுபிடித்த ஒரே இனம் தமிழ் இனமாகத்தான் இருக்கும்!)

“வேய்ப் பெயல் விளையுள் தேக்கட் தேறல் குறைவு இன்று பருகி நறவு மகிழ்ந்து வைகறைப் பழஞ் செருக்கு உற்ற நும் அனந்தல் தீர் அருவி தந்த பழம் சிதை வெண்காழ்

இன்புளி கலந்து மா மோர் ஆக கழை வளர் நெல்லின் அரிஉலை ஊழ்த்த

குறமகள் ஆக்கிய வால் அவிழ் வல்சி அகம் மலி உவகை ஆர்வமொடு அளைஇ மகமுறை தடுப்ப மனைதொறும் பெறுகுவீர் (170-190)

வடக்கிலிருந்து பௌத்தமும், சமணமும் இங்கு வரும் வரையிலும், மது அருந்துதல் தமிழனின் உணவுக் கலாச்சாரங்களில் ஒன்றாகவே இருந்திருக்கிறது.

‘பரண்’ கட்டுரைத்தொகுப்பில் உள்ள ‘நிகண்டு’ பற்றிய கட்டுரையில், “கள்ளுக்கு 48 சொற்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன. தமிழர்கள் மதுவை ஒழுக்கக்கோட்பாடு சார்த்திக் காணவில்லை என்பதற்கு இது சான்றாகும்” என்னும் தொ.ப-வின்

கருத்து இதனை உறுதி செய்கிறது

மலைநாட்டில் வெகுநாள் தங்க வேண்டாம்:

நன்னன் தரும் பரிசிலை மறந்து, மலைநாட்டில் தங்குவீரானால், மலையில் தெய்வத்திற்கான குவளை மலர்களை நீங்கள் அறியாமலேயே தொடக்கூடும், அல்லது மலைத் தெய்வங்கள் உறைந்திருக்கும் மறைவிடங்களை நீங்கள் காண நேரிடலாம். உங்கள் வாழ்க்கையையே இழந்துவிட்டதுபோன்ற அச்சம் அப்போது உங்களுக்கு ஏற்படலாம். அதனால், விரைவாக மலைநாட்டை விட்டு நீங்கி, நிலநாட்டை அடைவீராக

“பல நாள் நில்வாது, நிலநாடு படர்மின்” (192)

இரவில் செல்லவேண்டாம்:

முற்றிய தினையை அழிக்கவரும் மலைப்பன்றிகளுக்காக, மலைப்பாதையில், நுழைவுவாயில்களில் பெரும் கற்களால் பொறிகளை அமைத்திருப்பார்கள். அதனால், இரவில் பயணிக்க வேண்டாம், விடிந்த பிறகு, பயணத்தை மேற்கொள்ளலாம்.

“விளை புலம் நிழத்தலின் கேளல் அஞ்சி புழைதொறும் மாட்டிய இருங்கல் அடார் அரும் பொறி உடைய ஆறே நள் இருள் அவரி விரிந்த விடியல் வைகினிர் கழியின்” (193 - 196)

இங்கே, கேளல் என்பது மலையில் வாழும் பன்றியைக் குறிக்கிறது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில், பாபநாசம் மலையில், பாணதீர்த்தத்திற்கு மேலாக, காணிக்காரர்கள் வழிகாட்டலில் சென்றுவந்த அனுபவத்தை பேராசிரியர் அ.ராமசாமி ஒரு கட்டுரையில் விவரித்துள்ளார். அதில், காணிக்காரர்கள், காட்டுப்பன்றியைக் ‘கேளல்’ என்று அழைக்கிறார்கள் என்பதாகப் பதிவுசெய்திருக்கிறார். ஆக, மலைவாழ் மக்களிடம் இன்றும் அந்த ‘கேளல்’ என்னும் சொல்வழக்கு இருக்கிறது என்றால் அது இரண்டாயிரம் ஆண்டுத் தொடர்ச்சி என்னும் சிறப்பையும் பதிவுசெய்வது அவசியம் ஆகிறது.

பாம்புகள் வாழும் இடத்தை எவ்வாறு கடக்க வேண்டும்?

“நளிந்து பலர் வழங்காச் செப்பம் துணியின் முரம்பு கண் உடைந்த பரல் அவற் போழ்வில் கரந்து பாம்பு ஒடுங்கும் பயம்புமார் உளவே, குறிக் கொண்டு மரங்கொட்டி நோக்கிச் செறி தொடி விறலியர் கைதொழுஉப் பழிச்ச வறிது நெறி ஓர்இ வலம் செயாக் கழியின்” (197 - 202)

பொதுவாக மற்றவர்கள் செல்ல அஞ்சும் வழியில் நீங்கள் செல்வீர்களேயானால், வழியின் ஓரங்களில் அமைந்த மேட்டு நிலைப்பரப்பில், கற்கள் நிறைந்த குழிகள் இருக்கும். அந்தக் குழிகளில் பாம்புகள் மறைந்திருக்கும். அதனால், மரங்களைத் தட்டி ஓசை எழுப்பிக்கொண்டும், விறலியர் கைவளையுடன் கடவுளைத் தொழுதும், விரைந்து முன் சென்றுவிடவேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்படுகிறது.

முன் பெல்லாம், வயலுக்கு நீர்பாய்ச்ச காட்டுவழியில், இரவில் இருட்டில் சென்றிருக்கிறோம். கையில் விளக்கெல்லாம் கிடையாது. அப்போது, கைகளைத் தட்டியும், ஒரு குச்சியால் தரையைத் தட்டிக்கொண்டும் போகவேண்டும் என்று பெரியவர்கள் அறிவுறுத்துவார்கள். அது வழியில் நமக்குத் தெரியாமல் கிடக்கும் பாம்புகளை எச்சரித்து, விலகிப்போகச் செய்துவிடும் என்பதாகும். அந்தநடைமுறைகூட, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்துவரும் ஒரு பழக்கம் என்பது இந்தப் பாடலிலிருந்து புரிகிறது..

கவண்கற்கள் படாமல் தப்பிச் செல்லும் விதம் உரைத்தல்:

தினைப்புலத்தில் விளைந்திருக்கும் தினையைப் பகல் வேளையில் அழிக்கவரும் யானைகளை விரட்டுவதற்காக, குறவர்குடியினர், உயரமான பந்தல் அமைத்து, அதன்மீது நின்று, கைகளைத்தட்டியும், பெருங்குரல் எழுப்பியும் யானைகளை விரட்டுவார்கள். கவண்கொண்டு கற்களால் யானைகள்மீது வீசுவார்கள், அந்த வேளையில் நீங்கள் குறுக்கே சென்றால், உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்படலாம். அதனால், மரங்களின் பின்னால் மறைந்துமறைந்து, பாதுகாப்பாக முன்னேறிச் சென்று விடுங்கள். (203 - 210)

வழுக்கும் இடங்களைக் கடக்கும் விதம்:

“உரவுக் களிறு காக்கும் இடங்கள் ஒடுங்கி இரவின் அன்ன இருள் தூங்குவரைப்பின் குமிழி சுழலும் குண்டுகய முடுக்கர் அகழ் இழிந்தன்ன கான்யாற்று நடவை வழுவும் மருங்கு உடைய வழுவால் ஒம்பி பரூஉக் கொடி வலந்த மதலை பற்றித் துருவின் அன்ன புந்தலை மகரொடு ஒருவிரொருவர் ஒம்பினிர் கழிமின்” (211 - 218)

ஆற்றின் ஓரத்தில் செல்லும் வழித்தடம் மிகவும்

குறுகலாக இருக்கும். பகல் நேரத்திலேயே இரவு போன்ற இருள் இருக்கும். வழித்தடம் வழுக்கவும் செய்யும். நீர்ச்சுழல் கொண்ட ஆற்றில், யானைக்காகக் காத்திருக்கும் முதலைகளும் உண்டு. அதனால், மிகவும் எச்சரிக்கையாக, குழந்தைகளையும் அணைத்துக்கொண்டு, ஒருவருடன் ஒருவர் நெருங்கி, அருகில் உள்ள மரங்களில் படர்ந்திருக்கும் உறுதியான கொடிகளையும், வேர்களையும் பற்றிக்கொண்டு, நடந்து கடந்து செல்லவும் என்று அறிவுறுத்தப்படுகிறார்கள்.

“குமிழி சுழலும் குண்டுகய முடுக்கர்” (213)

வீட்டுச்சுவருக்கும், எல்லைச் சுவருக்கும் இடையில் அமைந்திருக்கும் குறுகிய வழியை, ‘முடுக்கு’ (கோடி என்றும் சொல்வதுமுண்டு) என்று சொல்வது நெல்லைப் பேச்சுவழக்கு. ‘முலைமுடுக்கெல்லாம்’ என்பது பொதுவானப் பேச்சுவழக்கு. இந்தப் பாடலில் வரும் ‘முடுக்கர்’ (211) என்பதிலிருந்துதான், முடுக்கு என்னும் சொல் வந்திருக்கவேண்டும்.

அப்படியே, ‘குண்டு’ (211) என்னும் சொல்லையும் குறிப்பிடலாம். நாஞ்சில் நாட்டைச்சேர்ந்த எனது மனைவி, குண்டு’ (உரக்குண்டு என்பதுபோல) என்னும் சொல்லை அடிக்கடிப் பயன்படுத்துவார், ‘குண்டும் குழியுமாக’ என்று பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்படுவதால், இந்த குண்டு என்னும் சொல் கொஞ்சம் பொருள் மயக்கத்தைத் தந்திருக்கிறது. ஆனால், ஆழமான குழி என்னும் பொருளில் இந்தப் பாடலில் வரும் ‘குண்டு’ அந்த மயக்கத்தைப் போக்கி விட்டது. பெருங்குழியைக்குறிக்கும் ‘குண்டு’ என்னும் நாஞ்சில் நாட்டுப் பேச்சுவழக்கும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுத் தொடர்ச்சியே.

பாசிபடர்ந்த குளக்கரைகளைக் கடந்து செல்லல்:

மலை ஓரத்தில், நடந்து செல்லும் வழித்தடத்திற்கு அருகில், விழுந்தவர்களை மாய்க்கும் ஆழமான குளம், குட்டைகள் இருக்கும். வழித்தடத்தில், பாசி

படர்ந்து, வழக்கவும் செய்யும். உறுதியான ஊன்றுகோலை ஊன்றி, கவனமாகக் கடந்து செல்லவும்.” (219 - 224)

இரவில் குகைகளில் தங்குமாறு அறிவுறுத்தல்:

மலைகளுக்கு இடையிலான காட்டு வழியில் செல்லும்போது, வேட்டுவர்கள் எய்த அம்பு பட்டு இறந்த காட்டுப்பன்றியைக் காண நேரலாம். அதனை, காய்ந்த மூங்கில் கழிகளை உரசி உருவாகும் புகையில்லா நெருப்பில் சுட்டு, மயிர்களை நீக்கி, உண்ணலாம். அருகில் உள்ள நீரோடையில் தெளிந்த நீரையும் குடிக்கலாம். தொடர் பயணத்திற்குத் தேவையான நீரையும், மிச்சமுள்ள வெந்த பன்றி இறைச்சியையும் வைத்துக்கொள்ளலாம். இரவில், குகைகளில், உங்கள் வீடுகளைப்போல எண்ணி தங்கி, மறுநாள் காலையில் பயணத்தைத் தொடரலாம். (242 - 255)

அடர் காட்டில் வழி மயங்கலும், குறவர் உதவுதலும்:

இரவில் திசை தெரியாது மயங்கும் காடுகளும் உண்டு. அப்படிப்பட்ட காடுகளில் தொடர்ந்து பயணிக்க வேண்டாம். அகலமான சமவெளியில் சுற்றமுடன் அமர்ந்து, இசைக்கருவிகளை இசைத்து, இரவுப் பொழுதைக் கழிக்கலாம். (271 - 277)

“பாடு இன் அருவிப் பயங் கெழு மீமிசை
காடு காத்து உறையும் கானவர் உள்ளீர்
நிலைத் துறை தழீஇய மதன் அழி மாக்கள்
புனல்படு பூசலின் விரைந்து வல் எய்தி “ (278 - 2281)

ஆற்றில் விழுந்தவரின் ஓசைகேட்டு, அவரைக் காப்பாற்ற எப்படி விரைந்து செயல்படுவார்களோ (அருமையான உவமை), அப்படி மலைக் குறவர்கள் வந்து உங்களை மீட்பார்கள். உண்பதற்கு சுவையான கனிகளையும் தருவார்கள். அணிந்துகொள்ள அழகான மலர்களையும் தருவார்கள் அவர்கள் முன்சென்று உங்களுக்கு வழிகாட்டி, உங்கள் திசை மயக்கத்தைப் போக்குவார்கள். அவர்கள் சொல்லும் திசையைக் கவனமாகக் கேட்டு, பயணத்தைத் தொடரலாம். (278 - 291)

மலையில் தோன்றும் ஓலிகள்:

அழகிய மலர்கள் பூத்திருக்கும் செடிகளின் மறைவில் அமர்ந்தால், பல்வேறு ஓசைகளையும் கேட்கலாம்.

அருவியின் ஓசையும், அருவி நீரில் குளித்து விளையாடும் மலைமகளிர் ஏற்படுத்தும் ஓசையும், உங்கள் இசைக்கருவிகள் ஏற்படுத்தும் இன்னிசை போலவே இருக்கும்.

தினைப்புலத்தில் நுழைந்த ஒற்றை யானையை, உயர்ந்த இடத்திலிருந்து குறவர்கள் விரட்டும் கூச்சலும், புலியால் தாக்கப்பட்ட தனது கணவனின் நெஞ்சில் ஏற்பட்ட ஆழமான காயத்தைக் குணப்படுத்தும் விதமாக மலைக்குறத்தி பாடும் பாடலின் ஓசையும், கேட்கும்.

ஆண் இணை உணவு தேடிச் சென்றிருந்த

வேளையில், சூல்கொண்ட பிடி-யானையை ஒரு புலி தாக்கிவிட்டது. அந்த வலி பொறுக்காமல் அந்த பிடி யானை எழுப்பும் உரத்த ஓசை கேட்கிறது.

ஒரு பெண் குரங்கு உணவு தேடிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், அதனுடைய குட்டியைச் சரியாகப் பிடிக்காததால், மலைச்சரிவில் விழுந்துவிட்டது. அதனை அறிந்த குரங்குக் கூட்டம் அனைத்தும் எழுப்பிய கூச்சலும் கேட்கிறது.

மலைக்குறவர்கள், மிகப்பெரிய தேனடைகளில் தேனீக்கள் சேர்த்துவைத்திருந்த தேனை எடுத்து, எதிரிகளின் கோட்டைகளைத் தகர்த்துவிட்டதை மகிழ்ச்சியுடன் மது அருந்திக் கொண்டாடிக் கூச்சலிடும் ஓசையும், மலைமகளிர் குரவை ஒலி எழுப்பி, நடனம் ஆடும் ஓசையும் கேட்கும்.

ஆறுகளில் ஓடும் நீரானது, பாறைகளில் மோதும்போது பெரும் ஓசையை ஏற்படுத்துகின்றது. யானைகளைப் பழக்குபவர்கள், பல மொழிகளில் பேசும் ஓசையும் கேட்கிறது.

தினைப்புலத்திலிருந்து, கிளிகளை விரட்ட மகளிர் எழுப்பும் ஓசையும், ஆடு, மாடு மேய்ப்பவர்கள் எழுப்பும் ஓசையும், பலாப்பழத்தைத் தின்றவிட்டு எறிந்து சென்ற பலாக் கொட்டைகளை பொறுக்கும்போது சிறுவர்கள் எழுப்பும் ஓசையும், கரும்பு இயந்திரங்கள் ஏற்படுத்தும் ஓசையும், சேம்பும், மஞ்சளும் பயிரிடப்பட்டிருக்கும் புலத்திற்கு வரும் பன்றிகளை விரட்ட ஆண்கள் பறை அடித்து எழுப்பும் ஓசையும் இன்ன பிற ஓசைகளும் கேட்கும். (292 - 348)

(பூசல், ஓதை என்பன ஓசை என்னும் பொருளைக் குறிக்கின்றன)

“ மலைத் தலைவந்த மரையான் கதழ் விடை
மாறா மைந்தின் ஊறுபடத் தாக்கி “ (331, 332)

மலை உச்சியிலிருந்து இறங்கிவந்த இரண்டு ஆண் மான்கள் முட்டி, மோதி சண்டையிடும் ஓசையும் கேட்பதாகப் பாடல் சொல்கிறது. இதனை வாசித்த உடன், எனக்கு ஒன்று சட்டென்று தோன்றியது. அனைத்து விலங்கினங்களிலும், பறவைகளிலும் கூட, ஆண் இன ம்தான் தங்களுக்குள் சண்டையிடுகின்றது. அதுதான் இயற்கையின் நியதியாக உள்ளது, அது ஏன் என்பது கேள்வி?

“மலைபடு கடாஅம் மாதிரத்து இயம்பக்” (348)

மலையின் அனைத்துத் திசைகளில் இருந்தும் வந்து சேரும் பல்வேறு வகையான ஓசைகள் என்று பொருள் கொள்ளலாம். இப்படி, மலையில் தோன்றும் பல்வேறு ஓசைகள் என்னும் பொருளில், ‘மலைபடு கடாஅம்’ என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

‘கடாம்’ என்பதற்கு ஆண்யானையின் ‘மதம்’ என்னும் ஒரு பொருளும் சொல்லப்படுகிறது. புலவரின் கவிமனம், ஓங்கி உயர்ந்த மலையை ஒரு யானையாக உருவகம் கொள்கிறது. நாலாதிசைகளில் இருந்தும் வரும் ஓசைகள் ஒருங்கிணைந்து, ஒரு மதம்கொண்ட ஆண்யானை உரத்த குரலில் பிளிறுவது போல கேட்கிறது. அதுவும், ‘மலைபடுகடாஅம்’ என்பதற்குக் கவித்துவமாகப் பொருள் தருவதாகவும் அமைந்துவிடுகிறது.

இன்றைய கவிதைத் தொகுப்புகளுக்குத் தலைப்பாக, ஏதேனும் ஒரு கவிதையின் தலைப்பையே, கவிஞர்கள் தெரிவு செய்வதுபோல, 'மலைபடுகடாம்' என்னும் சொல்லே, இப்பாடல்களுக்குத் தலைப்பாகவும் அமைந்துவிட்டது.

அரண்களும், நடுகற்களும் உள்ள வழிகள்:

வழியில், படைவீரர்கள் நிலைகொண்டிருக்கும், உயர்ந்த மதிற்சுவர்களைக்கொண்ட கோட்டைகள் உள்ளன. இருமருங்கிலும் செடிகள் அடர்ந்திருக்கும் ஒற்றையடிப்பாதையில் பயணிக்கும்போது, முன் செல்பவர் செடிகளை முகத்தில் படாமல் இருக்க ஒருபுறமாக வளைக்கவேண்டும். பின்தொடர்பவர்கள் முகத்தில் அறையும் விதத்தில், அவற்றை உடனே விட்டுவிடாமல், அனைவரும் கடந்துசென்ற பிறகே வளைக்கப்பட்ட செடிகளை விடுவிக்கவேண்டும். வழிகள் இரண்டாகப் பிரியும் இடத்தில், போர்க்களத்தில் வீர மரணம் அடைந்தவர்களுக்கான நடுகல் இருக்கும். இசைக்கருவிகளை இசைத்தும், கைகளைத்தட்டியும் பாடல்கள் பாடி, மரியாதை செலுத்தலாம். (பாபனாசம் மலையில், ஒற்றையடிப்பாதையில், இப்படி செடிகளை வளைத்து முன்சென்ற பிறகு பின்னால்வரும் நண்பர்களின் முகத்தில் படுமாறு செடிகளை விட்டு விளையாடியதும் என் நினைவுக்கு வருகிறது)

(376 - 391)

வழி தெரிய புல்லை முடிந்து போடுதல் :

“பண்டு நற்கு அறியாப் புலம் பெயர் புதுவீர் சந்து நீவிப் புல் முடிந்து இடுமின்” (392, 393)

முன்னால் சென்று கொண்டிருக்கும் முன் அனுபவம் உள்ளவர்கள், பின்னால் வரும் புதியவர்கள் திசை மயங்காமல் இருக்க ஊகம் புல்லை முடிந்து ஆங்காங்கே விட்டுச் செல்லவேண்டும்.

கூளியர் செய்யும் உதவி:

கூப்பிடு கடக்கும் கூர்நல் அம்பின் கொடுவீற் கூளியர் கூவை காணின் படையோர் தேய்த்த பணிவு இல் ஆண்மை கொடியோள் கணவன் படர்ந்திக்கும் எனினே தடியும் கிழங்கும் தண்டினர் தரீஇ ஓம்பநர் அல்லது உடற்றுநர் இல்லை ஆங்கு வியன் கொண்டின் அது அதன் பண்பே” (421 - 427)

நீங்கள் செல்லும் வழியில், வில், அம்பு வைத்திருக்கும் வேட்டைக்காரர்களைக் கண்டால், நன்னனைக் காணச் செல்வதாகக் கூறுங்கள். அவர்களது மனைவியர், வெந்த இறைச்சியும் (தடி), கிழங்குகளும் கொடுத்து உண்ணச் செய்வார்கள். அவர்கள் உங்களுக்கு உதவி செய்வார்களே அன்றி, கேடு செய்யமாட்டார்கள். அதுதான் காட்டின் (காட்டில் வாழும் மக்களின்) பண்பு.

“அது அதன் பண்பே” என்ன அருமையான

பொருள்பொதிந்த சொல்லாட்சி.

புல்வேய்ந்த குடிசைகளில் புளியங்கூழ் பெறுதல்:

“செவ்வீ வேங்கைப் பூவின் அன்ன வேய்கொள் அரிசி மிதவை சொரிந்த சுவல்விளை நெல்லின் அவரை அம் புளியங்கூழ் அற்கு இடை உழந்த நும் வருத்தம் வீட அகலுள் ஆங்கண் கழி மியைந்து இயற்றிய புல்வேய் குரம்பைக் குடிதொறும் பெறுகுவிர்” (434 - 439)

ஊகம் புல்லால் வேயப்பட்ட குடிசைகளில் தங்கினால், வேங்கைப்பூவின் நிறத்திலிருக்கும் மூங்கிலரிசியும், மேட்டு நிலத்தில் விளைந்த தினையரிசியும் சேர்த்து சமைக்கப்பட்ட சோறுடன், அவரைவிதைக் கூட்டி செய்யப்பட்ட புளியங்கூழும் தருவார்கள். நடந்த களைப்பு தீர உண்ணலாம்.

மலைநாடு கழிந்து நிலநாடு வந்ததும், மருத நிலத்தில் உழுகுடிகள் எந்தவிதமான உணவு கொடுத்து அன்பு செய்வார்கள் என்பதை, 454 முதல் 470 வரையிலான வரிகள் உணர்த்துகின்றன. வாளை மீன், விரால் மீன் ஆகியவற்றின் குழம்புடன் வெண்ணெல் அரிசியில் சமைத்த சோறும், நெல்லில் வடித்த மதுவும் உழுகுடியினர் தந்து அன்பு செய்வார்கள்

சேயாற்றின் கரை வழியாகச் சென்று, நன்னனின் மூதூரை அடைந்து, மன்னனைக் கண்டு, அவன் புகழ்பாடி, பரிசில் பெற்று பாணர், விறலியர், கூத்தர் முதலானோர் மகிழ்வுடன் திரும்பியதாக மலைபடுகடாம் பதிவு செய்கிறது.

மலைபடுகடாமை, நான் வாசித்து முடித்தபோது, இன்று நாம் பெற்றிருக்கும் அத்தனை அனுபவ அறிவும், திடீரென்று வந்து குதித்துவிடவில்லை என்றும் அனைத்தும் நம் முன்னோரின் அனுபவங்களில் இருந்தே நாம் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதும் தெள்ளத்தெளிவாகப் புரிந்தது. அதனைத்தான் மரபுத் தொடர்ச்சி என்றும் சொல்கிறோம்.

மலைபடுகடாம் இயற்றிய இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றுர்ப் பெருங்கவுசிகனார் சிறந்த இசைஞானம் உள்ளவர் என்பது அதனை வாசிக்கும்போது நாம் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. பாடல் நெடுகிலும், பல்வேறு வகையான இசைக்கருவிகளைப்பற்றியும், மலைகள் நிறைந்த காடுகளில், இசையாகத் தோன்றும் இயற்கை ஓசைகளைப் பற்றியும் அவர் சொல்லிச் செல்வதே அதற்கு சான்றாகும்.

சொல்வதற்கு நிறைய செய்திகள் உள்ளன. அத்தனையையும் ஒரு கட்டுரைக்குள் அடக்கிவிட முடியாது. கட்டுரையை வாசிப்பவர்களுக்கு, சங்க இலக்கியங்களை வாசிக்கும் உணர்வைத் தூண்டுவதும், அதிலிருந்து பண்டைத்தமிழரின் வாழ்வுமுறையையும், தமிழரின் கலாச்சாரங்களையும், இன்றும் தொடரும் அவற்றின் நீட்சியையும் தெரிந்துகொள்வதற்குமான ஆவலைத் தூண்டுவதே நோக்கமாகும்.

கட்டுரையாளர்: ஓவ்வுபெற்ற இயற்பியல் பேராசிரியர்

சித்தன் பாடல்

பாகம்- 1

1.

பழுத்து முன்றில் வேம்பு கமழுது.
பசித்து வானில் பறவை அலையுது.
திடுப்பெனபொற்பழக் கம்மல் குலுக்கி
வாவெனப் படம் காட்டி.

என்னை நூறு பறவைகள் சுற்றினும்
உன்னையே அழைத்தேன் என
நெளிந்தது வேப்பமரம்.

காதல் என்கிற பொய்யிலும்மெய்யிலும்
பழுத்துள் பொதிந்த விதைகள்தானே
வேப்ப மரத்தின் ஹைக்கூ கவிதைகள்.
அதற்கு வேண்டுகோள்

உலகெலாம் தனது விதைகளைப் பயிரிட
ஒரு சிறகு முளைத்த தோட்டக்காரன்.
மனசில்புத்தவனங்கள் மறைய
"என்மரமே தேன் வரமே" எனும்
பறவையின் கானா பாடல் நிறையுதே.

2.

சட்டென கிளையில்குந்தியது பறவை.
"வந்தவழியெலாம் வண்ண வண்ணமாய்
வரிசைகட்டி பழக்காடுகள் வழிந்தன.
குட்டை மரமே என் குரங்கு மனசு
உன்னில்தானேஆசைப்படுகுது"
பசியிலும் ரீல் சுற்றியது பறவை.
இது ஒரு கவிதாயினி வீட்டு முன்றிலில்
கூடு கட்டி வாழும் பறவையோ.

3.

சிரிப்பை விழுங்கியபடிக்கு
"உனக்காகவேஇப்பிறவியில்பழுத்தேன்
உன் ஆசையும் பசியும்தீரடா" என்றபடி
பறவை வயிற்றில் விதை ஏற்றுவதையே
ரசித்துக்கொண்டிருந்த வேப்பமரம்.

பாகம்- 2

1.

விதைகள் ஏற்றி முடிந்ததும்
பறவையை பார்த்து
தியரென சினந்தது வேம்பு.
அதற்கு தன் பிள்ளைகள்
தன்நிழலை அல்ல
எழுகடலையும் தாண்டிய
வனங்களை ஆழவேண்டுமென கனவு.
பறவை நெளிந்தது

நிழலில் கழிந்துவிடுமோ பறவை?

2

"சிறகு முளைத்த சாத்தானே
அப்பாலே போ என்றதுவேம்பு.
ஏன்எனநிமிர்ந்தபறவையை முறைத்து
இது என் மரகத உப்பரிசை
ஒடுகாலிகளின்கழிப்பறையல்ல
கிளம்பென கத்தியது வேப்பமரம்.
பசிதீர்ந்து இறகுகள் வலுத்தபறவையோ
தூரத்துக் கனவு வனங்களைநினைக்கும்.
சோக நடிப்புடன்சிறகுகள்விரிக்கும்.

3.

இதுவே மரபணுச்சுவடியில்எழுதப்பட்ட
"படைப்புக் கூத்து" எனும்நாடகப் பிரதி..
இதுவே கால அரங்கில் மானுடம் ஆடும்
இன்ப வாழ்வின் தொல் இதிகாசம்.

கானல் வரி

கருகும் முது மாலை.
பூம்புகாரின்தொல்கரைகள் சிவக்க
நுரைக்கும் திராட்சை மதுவாய்
நெளிகிறதுஎழுவான் கடல்.
இது படுவான்கரையென்றால்
மாலை செம்பொன்னாய்ச்சொரியுமே.
எனினும் காதலில் சிறகுகள் உரச
கூடு ஏகும்பறவைகளின் பாட்டில்
கானல் வரி தொனிக்கிறது.

★

இந்த மதுவார்க்கும் மாலையில்
தனித்த முது கவிஞன்.
நினைவு இடறி நான்கு தசாப்தங்கள்
காலச்சரிவில்உருள்கின்றேன்.
எங்கோ ஒரு ஜப்பானியப் பாடல்
தாபம் வளர்கிறது.

★

அது ஈழத்தின்கொடும்பகையை எதிர்த்து
ஒவ்வொருவராய் நாங்கள்
போருக்கு எழுந்த காலம்.
எத்திசைசெலினும்அத்திசைசோறே
அத்திசைதமிழே என
தோழர்கள் புலம் பெயர்ந்தார்..

★

இது ஆண் கடல்.
காவிரிக்கரையில்
இந்தக்கொடுங் கடலை நம்பியொரு
தொல்நகரம்இருந்ததுபோல்
என்னருகே மெல்ல
யப்பானியப் பாடல்களை இசைத்தபடி
ஆரிமக்சிமோட்டோ இருந்தாள்.

★

வாடிய தென்னந்தோப்பாய் அசையும்
நரைத்ததாடியின்கீழ்
கீழடியாய்மறைந்திருக்குமே
காதல் தொன்மங்கள்.

ஐனா நினைவலைகள்! 'இயற்கை' யிலிருந்து.. 'லாபம்' வரை!

என்பதுகளின் தொடக்கத்தில் ஐனாவுக்கும் எனக்கும் இடையில் உருவான தோழமை நாளுக்கு நாள் நல்ல புரிதலுடன் வளர்ந்தது. 89 மார்ச்சில் சென்னை மாரீஸில் நடந்த எனது திருமணத்தில் என் சார்பாக நன்றி சொல்லும் அளவுக்கு அவர் எங்கள் குடும்ப உறுப்பினரானார். என்பதுகளில் தொடங்கி, இரண்டாயிரம் வரை, அரசியலிலும், சினிமாவிலும் அவர் கற்றுக்கொண்டது ஏராளம். கம்ப்யூட்டர் கிராபிக்ஸில் தேள் ஒன்றை உருவாக்கி ஒரு குறும்படம் தயாரித்து, முதல் முயற்சியிலேயே பலரை மிரட்டினார்.

இயற்கை!

ஒரு கதாநாயகனுக்கு, இரண்டு கதாநாயகிகளை முன் நிறுத்தி, இருவரில் ஒருவரை அந்த கதாநாயகன் தேர்வு செய்வதற்குள் அவன்படும் பாட்டை திரைப்படமாக்குவதுதான் அன்றைய முக்கோண காதல் கதையாக இருந்தது.

விதி விலக்காக, ஒரு பெண்ணிற்கு இரு ஆண்களை முன்நிறுத்தி, அதில் ஒருவரை தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட்டாலும், அந்த இரு ஆண்களில் ஒருவர் தவறான நபர் என்று காண்பித்து, மீதி உள்ளவரை திருமணம் செய்வதாக கதை முடியும். தஸ்தாவஸ்கியின் வெள்ளிற இரவுகள் கதையில் கதை நாயகர்கள், இருவரும் நல்லவர்கள். பெண் பார்வையில் சொல்லப்பட்ட, சவாலான இந்த முக்கோண காதலை எடுத்துக்கொண்டு, முற்றிலும் மாறுபட்ட பரந்த கடல் பின்னணியில், தமிழ் திரையுலகம், பார்த்திராத 'Sea man', கப்பல் கேப்டன் ஆகிய இரண்டு கதா நாயகர்களை உருவாக்கி, இயற்கை திரைக்கதையை உருவாக்கியிருந்தார் ஐனா!

சிவாஜி புரொடக்ஷன், குமார், படத்தை தயாரிக்க முன் வந்தார். ஒரு மேதையை, தமிழ் திரையுலகத்துக்கு

அறிமுகப்படுத்தியதற்கு தயாரிப்பாளர், குமாருக்கு, தமிழ் சமூகம் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறது.

கதைவிவாதத்திற்குள்ளேயும் இளவேனிலையும் பாண்டிச்சேரிக்கு அழைத்து சென்றார். திரைக்கதையை திரும்ப திரும்ப கேட்டோம். எங்கள் இருவரின் பங்களிப்பு என்பது அவ்வளவுதான். தூத்துக்குடி துறைமுகத்தில், நடந்த படப்பிடிப்பிற்கு நான் சென்றிருந்தாலும் எனது பங்கு ஒன்றுமில்லை.

நீங்கள் அருகில் இருந்தால் போதும்.. நான் தெம்பாக வேலை செய்வேன் என்று சொல்வார் ஐனா. ஒரு கப்பலில் படப்பிடிப்பு நடக்கும் போது மற்ற கப்பல்களில், படப்பிடிப்புக்காக அனுமதி வாங்கும் வேலையில் மட்டும் என் பங்களிப்பு இருந்தது.

படப்பிடிப்புக்கு நான் சென்றதால், நடிகர்கள், சாம், அருண் விஜய், கருணாஸ், தயாரிப்பாளர் குமார், இணை இயக்குனர் கல்யாண், ஒளிப்பதிவாளர், ஏகாம்பரம் ஆகியோர் நட்பு வளர்ந்தது.

படம் முடிந்தது..

படத்தை பார்த்ததும் நான் மிரண்டு விட்டேன். நமது பிள்ளை ஜனாவிடம் இருந்து இப்படி ஒரு படமா? என வியந்தேன். காட்சிகளும், இசையும் அப்படி இருந்தது.

திரைப்பட விநியோகத் துறையிலும் அனுபவம் இருந்ததால், இயற்கை படத்தை திரையிட ஒத்துழைத்தேன். 2003 இறுதியில் படம் வெளியானது!

தேர்ந்த ரசிகர்களிடமிருந்து பாராட்டுக்களையும், ஐனா திபதி அவார்க்கான தேர்வுக் குழுவினரிடமிருந்து சிறந்த தமிழ்படம் என்ற அவார்களையும் இயற்கை பெற்றுத்தந்தது.

“அவார்க்கு கிடைத்ததும், எல்லா நிலைகளிலும் ஒத்துழைத்த, நீங்கள்தான் நினைவுக்கு வந்தீர்கள்”

என தயாரிப்பாளர் குமார், எனக்கு நன்றி சொல்லி கடிதம் அனுப்பியிருந்தார்.

விருமாண்டி, பிதாமகன் போன்ற படங்கள் தேர்வுக்கு வந்திருந்தும் “இயற்கை” ஜனாதிபதி அவார்க்கும் தகுதியானது என்பது மறக்க முடியாத ஒன்று!

நாடற்றவனாக சுற்றித்திரிந்த, இயற்கை படத்தின் நாயகனான தமிழன் மருது, நாயகி நான்சியுடன் தமிழ்மண்ணில் சேர்ந்து வாழ முடிவு எடுக்கையில், அது நடக்காமல் போய்விடும். மீண்டும், கடல் வாழ்க்கைக்குப் போகிறான்.

இறுதி காட்சியில், மருதுவோடு படம் பார்ப்போர் மனங்களும் கப்பலில் செல்லும். இதில் இயற்கை பாகம் இரண்டுக்கான தேவை இருந்தது. ஜனா மனதிலும் அதற்கான திட்டம் இருந்தது.

ஈ

இயற்கை திரைக்கதையில் என் பங்கு பெரிதாக இல்லை என்றாலும், கதை விவாதம் டைட்டிலில் என் பெயரை ஜனா போட்டிருந்தார்.

‘ஈ’ படத்திற்கான கதை விவாதத்தில் என் பங்கு இருந்தது. கொடைக்கானலில், படத் தயாரிப்பாளர், சௌத்திரி அவர்கள் வீட்டில் விவாதம் நடந்தது.

கதை விவாதம்!

ஆங்கில மருந்து கம்பெனிகள், தாங்கள் உருவாக்கிய மருந்துகளை சோதிக்க, எலி, பன்றி, குரங்குகளை பயன்படுத்துவர். பின், ‘கிளிநிக்கல் ட்ரையல்’ என்ற பெயரில் மனிதர்களுக்கு பணம் கொடுத்து ஒப்பந்தம் செய்தும் சோதிப்பார்கள்.

இன்னும் சில நிறுவனங்கள், வளரும் நாட்டு மக்களை அவர்கள் ஒப்புதல் இல்லாமல் சில மருந்துவர்களை வைத்து சோதிக்கின்றன. மூன்றாம் உலக நாடுகளில் நடக்கும் இந்த அநீதிகளை எதிர்த்து அந்நாடுகளின் புரட்சியாளர்கள் போராடி வருகிறார்கள்.

மருத்துவ கார்ப்பரேட்டுக்களுக்கு ஆதரவாக செயல்படும் மருத்துவர்கள், இதை கண்டு கொள்ளாமல் கடக்கும் அரசு நிறுவனங்கள், ஆட்சியாளர்களை ஹீரோக்களாகவும், இதை எதிர்த்து போராடுபவர்களை, தீவிரவாதிகளாகவும் ஊடகங்கள் கட்டமைக்கின்றன.

மக்களுக்கு எதிரான இந்த கட்டமைப்பு பொய் என புரிந்து கொண்ட ஈ, என்ற சேரி பையன் புரட்சியாளன் ஆவதுதான் ‘ஈ’ திரைக்கதை!

கதை விவாதத்தில் ஒரு வாரம் கலந்து கொண்ட நான், ஒரே ஒரு நாள் ஏவிஎம் ஸ்டூடியோவில் நடந்த படப்பிடிப்புக்கு சென்றேன். நான் வந்ததை முதலில் கவனித்த கருணாஸ் ஓடிவந்து என்னை கவனித்தார்.

இரவு விடுதியில் நடனமாடும் வேடத்தில் நடித்த, நயன்தாரா, ஈ, என்ற ஈஸ்வரன், (ஜீவா) வசிக்கும் சேரியில் குடியிருக்க வந்திறங்கும் காட்சி அது! சிறிது நேரம் இருந்து விட்டு கிளம்பி விட்டேன்.

பின் மூன்றுமாத விசாவில் ஐரோப்பா சென்று

விட்டு திரும்பிய போது “ஈ” படம் திரையிடப்பட்டு விட்டது. உதயம் தியேட்டரில் ரசிகர்களின் ஆரவாரத்தோடு படத்தைப் பார்த்தேன்.

ஒரு காட்சி..

நயன்தாரா, ஜீவாவின் மனதை அறியாமல், வெறுப்படைந்து ஊரை காலி செய்து, சென்று கொண்டிருப்பார். அப்போது, ஜீவாவிடம், கருணாஸ், “உண்மை என்னவென்று அறியாமல் செல்லும் அவளை தடுத்து, அவள் மீது உனக்கு இருக்கும் அன்பை வெளிப்படுத்து” என்பார்.

அப்போது, “அடப் போடா! இந்த மண்ணில் நடக்கும் அநீதிகள் எல்லாம் தெரியாமல் இருந்திருந்தால், எல்லோரையும் போல் நானும், காதலித்தவளை திருமணம் செய்து, பிள்ளை குட்டிகளோடு வாழலாம்!”

இப்போது என்னால் அது முடியாது” என ஜீவா சொல்லும் போது நெகிழ்ந்து போனேன். காரணம், அந்த காட்சியில், ஜீவாவின் உருவத்தில் ஜனாவைத்தான் பார்த்தேன்.

ரசிகர்களின், கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்ததை பார்த்ததும் என் ஜனாவை நினைத்து பெருமைப்பட்டேன். ‘ஈ’ திரைப்படம் அதன் தயாரிப்பாளர் சௌத்திரிக்கு திருப்தி தரவில்லை.

‘கிளிநிக்கல் ட்ரையல்’, ‘பயோ வெப்பன்ஸ்’ எல்லாம் தமிழர்களுக்கு எட்டாத விஷயம் என பலர் நினைத்தனர். படம் வெளியாகி பெரும் வெற்றி பெற்றதுடன், ஜீவாவை நட்சத்திர அந்தஸ்துக்கு உயர்த்தியது.

ஜனாவின் இடதுசாரி சிந்தனை தமிழ்திரை உலகில் வெற்றிக்கொடி நாட்டியது.

பேரண்மை!

உணவு, உடை, இருப்பிடம், வாகனங்கள், மருந்துப் பொருட்கள் ஆயுதங்கள், இப்படி பயன்பாட்டுக்குரிய

அத்தனை பொருட்களையும் மனித உழைப்பே உருவாக்கியது என்பதை, எளிமையாக, ஒரே காட்சியில் விளங்க வைத்திருப்பார் ஜனா!

கமாடிட்டி,- கமாடிட்டி (C-C)என்றிருந்ததற்கு மத்தியில் (C-M-C) என்று பணம் வந்ததும் உலகில் ஏற்பட்ட தலைகீழ் மாற்றத்தை ஒரு வகுப்பறையில் விளக்கியிருப்பார்.

கல்லூரி வகுப்புகளை கட் அடித்து விட்டு திரைப்படம் பார்க்க வந்தவர்களிடம் கிளாஸ் எடுத்து கைதட்டலும் வாங்கி ஒரு பேரதிசயத்தை படைத்துவிட்டார் ஜனா என இயக்குனர் பாரதிராஜா பெருமிதப்பட்டார்.

கடலை, மீன்களை பாதுகாக்க, மீனவர்களைக் கொண்டும், மலைகளைக் காக்க மலைவாழ் மக்களைக் கொண்டும் படைகள் கட்டமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்திற்கு வலு சேர்த்திருந்தார்.

இயற்கை வேளாண்மையை கட்டிக் காக்க ஒரு செயற்கைக் கோளை, நாம் ஏவ முயற்சித்தால் அதைதடுக்க,நவீனவேளாண்மைக்கு பயன்படும் யூரியா, டிஏபி, காம்ப்ளக்ஸ், பூச்சிக்கொல்லிகள் விற்பனை செய்யும் ஆங்கிலோ, அமெரிக்க நிறுவனங்கள், அந்த செயற்கை கோளை விண்ணில் செலுத்த விடாமல் தடுக்கும் என்றும் சொல்லியிருந்தார்.

இப்படத்தில் நடித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஜெயம் ரவி, ஜீவா விடம், ” என்னடா என்னன்னவோ எடுக்கிறார்கள்” என்றபோது, “இயக்குனர் சொல்வதை, புரியுதோ, புரிய வில்லையோ அப்படியே செய்! அப்படி நான் செய்ததால்தான் என் நிலை உயர்ந்தது” என்று சொன்னாராம் “ஈ’ பட கதாநாயகன்.

இது ஒரு பத்திரிகையாளர் கொடுத்த தகவல்!

படத்தின் வெற்றி, ஜெயம் ரவியை மிக உயரத்தில் கொண்டு போய் சேர்த்தது.

“புறம்போக்கு என்கிற பொது உடைமை”!

இந்தபடம் அறிவிப்பு வந்த பின்தான், புறம்போக்கு என்ற வசைச் சொல் பொது உடைமை என்ற பொருளை தாங்கியது என பொது தளத்தில் விவாதத்திற்கு வந்தது.

கிராமங்களை சுற்றி, மேய்ச்சல் புறம்போக்கு, ஏரி புறம்போக்கு, நத்தம் புறம்போக்கு என பல புறம்போக்கு நிலங்கள் இருப்பதற்கு காரணம், அந்நிலங்கள் எதுவும் தனியாருக்கு சொந்தமானதல்ல..

கிராமத்தில் வசிக்கும் மக்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவானது.. அதாவது அந்நிலங்கள் பொது உடைமை எனபது இப்படம் வெளி வந்த பின்தான் பொதுப் புத்திக்கு வந்தது.

தூக்கு தண்டனை சரியா?

கொலை, சட்டப்படி குற்றம் என்றால், அந்த கொலைகாரனை அந்த சட்டத்தின் பெயராலேயே கொலை செய்வது எந்த வகையில் நியாயம் என அறிவுலகம் கேள்விகள் எழுப்புகிறது.

ஜனாவும் இதை விவாதப் பொருளாக்கி இப்படத்தை எடுத்தார். பிஃசியில்லிப்பிரமாண்டமாக ஒரு சிறைச்சாலை அரங்கம் உருவாக்கி அதில் பல நாட்கள் படப்பிடிப்பு நடத்தினார். சாம், ஆர்யா, விஜய்சேதுபதி என்று நட்சத்திரக் கூட்டம்.

ஓய்வு நேரத்தில் சிறைச்சாலைகள் பற்றிய அரிய தகவல்கள் ஜனா விடமிருந்து வரும். சிறைச்சாலைகளில் இருப்பவர்களில் நாற்பது சதவீதத்தினர், பொய் வழக்கில் கைதாகி உள்ளே இருக்கின்றார்கள் என்ற செய்தி பலரை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. அதை சொல்வதற்கு ஒரு காட்சியும் அப்படத்தில் வைத்திருப்பார்.

47 சுதந்திரத்திற்கு முன் கைதானவர்கள் எல்லாம் 47ல் விடுதலை ஆனாலும், கம்யூ. தலைவர் ஒருவர் விடுதலை ஆகாதது மட்டுமல்ல, அவர் சுதந்திர இந்தியா வில் தூக்கிலிடப்பட்டிருக்கிறார்.

இச்செய்தி சுதந்திரத்தைப் பற்றிய ஆழமான வினாவை எழுப்பியது.

கம்யூனிஸ்ட் தலைவரைப்பற்றி கதை சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அதில் ஒரு தமிழ் தேசிய போராளி

பற்றி மிக உயர்வாக சித்தரித்திருந்தார்.

புறம்போக்கு இன்னமும் தொலைக்காட்சியில் வராதது, தமிழ்ப்பட ரசிகர்களுக்கு ஒரு நஷ்டம்தான்!

பூலோகம்!

ஒவ்வொரு வீட்டு வரவேற்பறையிலும் தொலைக்காட்சி பெட்டி வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. இந்த பெட்டிகள், நம்மை மகிழ்விக்க வந்திருப்பதாக நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையில் அதன் வேலை, பொருட்களை சந்தைப்படுத்துவதே!

மக்களின் தேவை என்ன? அந்த தேவையின் அளவென்ன? இதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள முடியாத, திட்டமிடப்படாத சமூகத்தில் நாம் வாழ்கிறோம், இப்போது, பொருட்களை சந்தைப்படுத்த, இருக்கும் வாய்ப்பு விளம்பரம் மட்டும்தான்.

அந்த விளம்பரத்தை நம் வீட்டிற்குள்ளேயே வந்து தரும் சக்தி படைத்துள்ளது தொலைக்காட்சி பெட்டி என்பதால் அதை நடத்துபவர்கள் கையில் பணமும், அதிகாரமும் குவிகிறது.

வினைவு..? சேனல் நடத்துபவர்களிடையே கடும்கும் போட்டி! இந்த போட்டியில் வெல்ல நினைக்கும் ஒருவன், பரபரப்புக்காக எதையும் செய்வான்

என்பதை 'பூலோகம்' படம் விவரிக்கும்.

இந்த படத்தின் இயக்குனர், கல்யாணுடனும், ஜனாவுடனும் பல நாட்கள் கதை விவாதத்தில் கலந்து கொண்டேன்.

இப்படத்தில் உரையாடல் எழுதிய ஜனா, உலகை ஆளும் சந்தைப் பொருளாதாரத்தின் கொடுபற்களை வெளிச்சம் போட்டு காட்டியிருந்தார்.

கிரிக்கெட், நடுத்தர மக்களிடம், விலை கூடிய, சந்தைப் பொருட்களை கொண்டு செல்ல உதவுகிறது என்றால்..

சேரிகளில் உள்ள குத்து சண்டையை பிரபல படுத்தி, விலை குறைந்த ஷேஷே மார்க்கெட்டை அதிகரிக்கலாம் என ஒரு சேனல் அதிபர் திட்டமிடுவதை கதை களமாக்கியிருந்தோம்.

விறுவிறுப்பான, இயக்கமும், ஜனாவின் உரையாடல்களும் சேர்ந்து, படத்தை வெற்றிப் படமாக்கியது.

'லாபம்'

"விவசாயிகள், சேத்தில கால் வைக்கலன்னா, யாரும் சோத்தில கை வைக்க முடியாதுன்னு" சொல்வாங்க!" விவசாயத்தை சோறு சம்பந்தப்பட்டது என்று மட்டும் பார்க்கும் பார்வையை மறுப்பவர் ஜனா!

கரும்பு என்று எடுத்துக் கொண்டால், அது கரும்பாகவும், கரும்பிலிருந்து எடுக்கப்படும், சர்க்கரை யாகவும், பின் மொலாசசாகவும், மொலாசசிலிருந்து.. பீர், பிராந்தி, விஷ்கி யாகவும் உருமாறி மாபெரும் செல்வத்தை தருவதை பலர் கவனிப்பதில்லை. கரும்பு உற்பத்தி செய்து தரும் விவசாயிகளுக்கும் கூட இது தெரிவதில்லை.

கரும்பு வெட்ட 'கட்டிங் ஆர்டர்' வாங்கி, அதை வெட்டி, சர்க்கரை ஆலைகளில் கொண்டு வந்து சேர்த்து அதற்கான பணத்தை ஆலைகளில் வாங்குவதற்குள் விவசாயிகள் படும்பாடு சொல்லி மாளாது.

நீர்ப்பாசனம் நன்றாக இருந்தால் கரும்பு..! மானாவரிகளில் பருத்தி..! என்று பயிரிடப்படுவதால் உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்படுவதையும் யாரும் கணக்கில் எடுப்பதில்லை!

இதனால் வெள்ளையன் காலத்தில் இருந்து இன்று வரை பட்டினிச் சாவுகள் தொடர்கின்றன.

கிராமம் என்றால், வயல் வெளி காதல், சாதி முரண்கள் இவைகள் மட்டும் தான் படைப்பாளிகள் கண்களில் படுகின்றன என ஜனா வருத்தப்படுவார்.

"லாபம்" திரைப்படத்தில் வேறு ஒரு கிராம சூழ்நிலையை விவாதித்திருப்பார். இந்த படத்திற்கான கதை விவாதத்தில் நான் பங்கு பெறவில்லை இருந்தாலும் என் ஜனா எதை சிந்திப்பார் எதை கடந்து போவார் என்பதை என்னால் யூகிக்க முடியும்.

லாபம் படத்தின் கதை எனக்கு தெரியாது! படப்பிடிப்பு முடிந்து, படத்தை வெளியிடுவதற்கான வேலைகள் நடந்து வருகின்றன.

இம்மாத இறுதியில் படம் வெளிவரலாம்!

படம் வெளியான பின்தான் எனக்கும் கதைக் களம் தெரிய வரும். இருந்தாலும் படத்தில் என் பெயர் வரலாம்.

அதற்கு அவர் சொல்லும் காரணம், "நான் என்ன சிந்தித்தாலும் அதில் உங்களின் பாதிப்பு இருக்கிறது" என்பார்!

ஜனாவின் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கும், திரைப்பட உலகிற்கும், ஜனா இழப்பின் பாதிப்பு இருக்கும்.

இவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பை விட எனக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பு அதிகம்.

எனக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பை என்னால் உணர முடிகிறது.

ஆனால் ஜனா இழப்பின் பாதிப்பை இச்சமூகம் உணர்ந்திருக்குமா என தெரிய வில்லை.

ஏனென்றால், அவரின் இழப்பால் சமூகம் இழந்தது அதிகம் என்பேன்.

இதைத்தான் ஜனா இறுதி ஊர்வலம் தொடங்கும் முன் விஜய் சேதுபதியிடம் சொன்னேன்.

அவரும் அதை உணர்ந்தவர் என்பது எனக்கு தெரியும்.

ஜனா, தன் தாய் சொன்னதாக ஒரு கருத்தை சொல்வார்.

"இந்த பழனி பையன்(ஜனா) பாவலை போய் பார்த்தது போல் மற்ற தன் பிள்ளைகளும் சென்று பார்த்திருந்தால் எல்லா பையன்களின் வாழ்க்கையும் மேம்பட்டிருக்குமே!" என்றாராம்!

அதோடு, "நான் இயக்குனரானதற்கு, காரணம், பாவல் போன்ற தோழர்கள் காரணம் என்று சொன்னால், அவர்களை குறைத்து மதிப்பிடுவதாகும்.

நான் மனிதனானதற்கே அவர்கள்தான் காரணம் என்பதுதான் சரி!" என்று ஜனா ஒரு பத்திரிகை பேட்டியில் சொன்னார்.

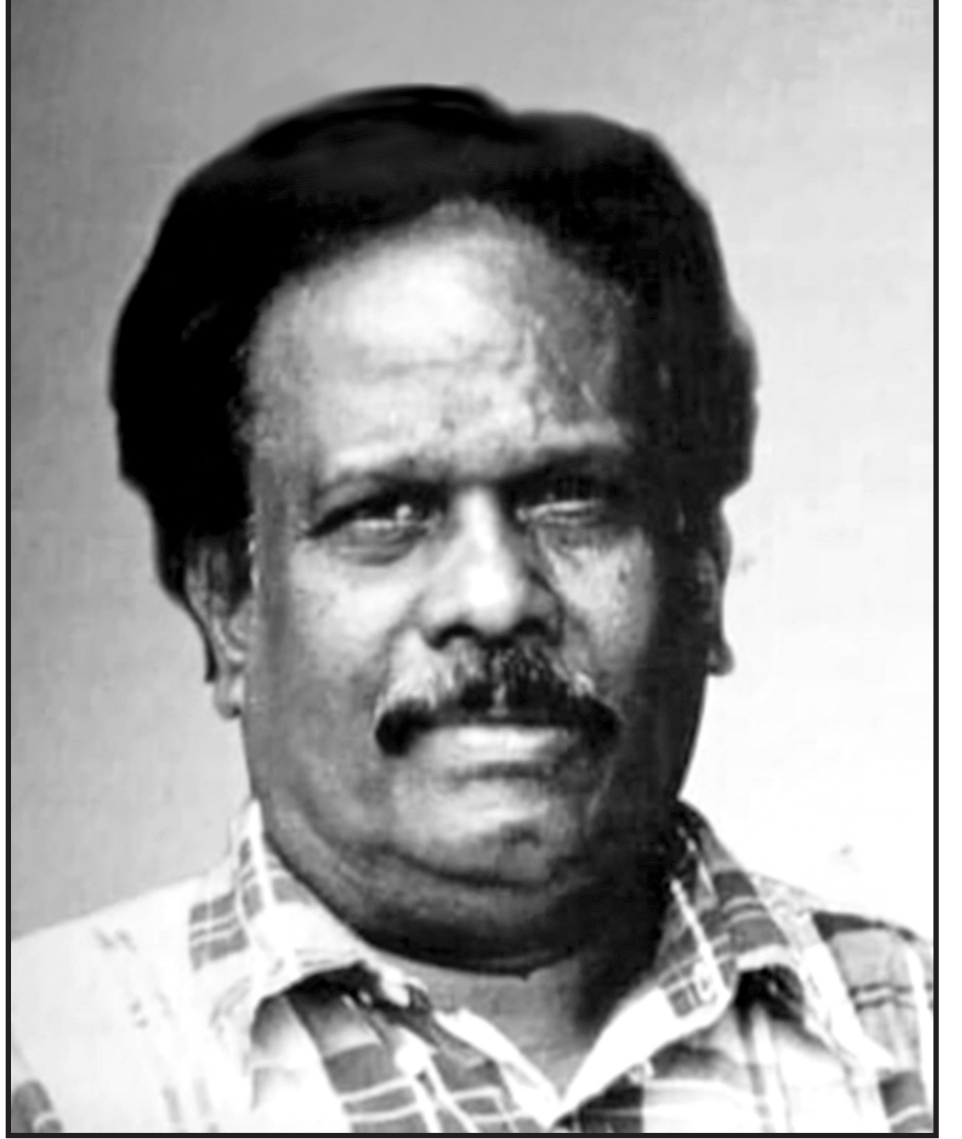
ஜனாவின் தாய் சொன்னதும், ஜனா சொன்னதும் எனக்கு கிடைத்த பாராட்டல்ல.. புரட்சியாளர்கள் எல்லோருக்கும் கிடைத்த பாராட்டாகத்தான் இதை பார்க்க வேண்டும்!

ஜனாவின் கனவுப்படம்!

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழர்களின், அறிவும் ஆற்றலும் எவ்வளவு சிறந்து விளங்கியது என்பதை, ஜனாவின் கனவுப்படமான, ராஜராஜனின் பெரிய கோவில் பற்றிய படம் தயாரிக்கப்பட்டு வெளி வந்திருக்குமானால், உலகின் மூத்த இனமான தமிழினம் பற்றி பல்வேறு செய்திகளை உலகிற்கு சொல்லியிருக்கும்.

அது வளர்ந்து வரும் தமிழர் தேசிய இன எழுச்சிக்கு பேருதவியாக இருந்திருக்கும்.

ஜனாவின் கனவுகளை வேறு யாராவது சாத்திய மாக்குவார்களா? தெரியவில்லை!

அல்போன்சோ

எனது ஆசிரியர் அல்போன்சோ

வயது முதிர்ந்து உடல்நலக் குறைவால் வருகிற இயல்பான மரணத்தைக்கூட கொரோனா மரணத்தைப் போலவே தனிமைப்பட்டுக் கிடத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த அவலத்தை, எனது ஆசிரியர் அல்போன்சோ மரணத்தில் கண்டு கண்டு கலங்கினேன். தூரிகையைக் கையில் எடுத்து கோடுகளைக் கிறுக்கும்போது அந்தக் கோடுகளுக்குள் உயிரையும் சேர்த்து கருவுருவாக்கிய அந்த மாபெரும் கலைஞனின் உடலம், உயிரற்ற சித்திரமாய் கிடத்தி வைக்கப்பட்டிருந்ததை என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை.

திருமணம் செய்துகொள்ளாமலே வாழ்ந்து வந்த ஓவியர் அல்போன்சோ. பெங்களூரில் உள்ள தனது சகோதரி குடும்பத்தார் வீட்டில் இயற்கை எய்தியபோது அந்த ஊரில் அவரது சடலத்தருகே நான்கைந்துபேர் மட்டுமே நின்றனாண்டிருப்பதைப் பார்த்துப் பதைபதைத்துப் போனேன். சொந்த வாழ்க்கையிலும் சரி, கல்லூரி வாழ்க்கையிலும் சரி எப்பொழுதும் மாணவர்கள் சூழ்ந்திருக்க மாணவர்களுக்குள் மாணவர்களாய்த்தான் அவர் அமர்ந்திருப்பார். அப்படி உருவாக்கிய மாணவர்களில் பலர் இன்று நல்ல நிலையில் இருக்கின்றனர். இருந்தும் கொரோனா ஏற்படுத்தியிருக்கும் கொடுத்துயரம், அவர்தம் இறுதிப் பயணத்தில் அவர்களுடைய மாணவர்களில் ஒருவர்கூட கலந்துகொள்ள இயலாமல் போய்விட்டது.

தென்பகுதியில் காண்பியல் ரீதியான சிந்தனை ஓட்டம் முதன்முதலில் தென்னிந்தியாவில்தான் பிறக்கிறது. காலனியாதிக்ககாலத்தில் வெளிச்சம் பட்டு பின்னர் நிர்மாணம் பெற்று நாட்டிலேயே உருவான முதல் ஓவியக்கல்லூரி, சென்னை ஓவியக்கல்லூரி. அந்தக் கல்லூரியின் வரலாற்றையும் அதன் பெருஞ்சிறப்பையும் பொதுவெளியில் பேசாவிட்டாலும் இந்தியாவின் காண்பியல் மரபுகளை நாட்டில் மிகப்பெரிய அளவில் கட்டமைத்த முதன்மையான கல்லூரி சென்னை ஓவியக்கல்லூரி. அலெக்சாண்டர் ஹண்டர் முன்னெடுப்பில் ஆரம்பித்து ராய் செளத்திரி, பணிக்கர், தனபால் போன்ற மிகப்பெரும் ஆளுமைகளால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட கல்லூரி.

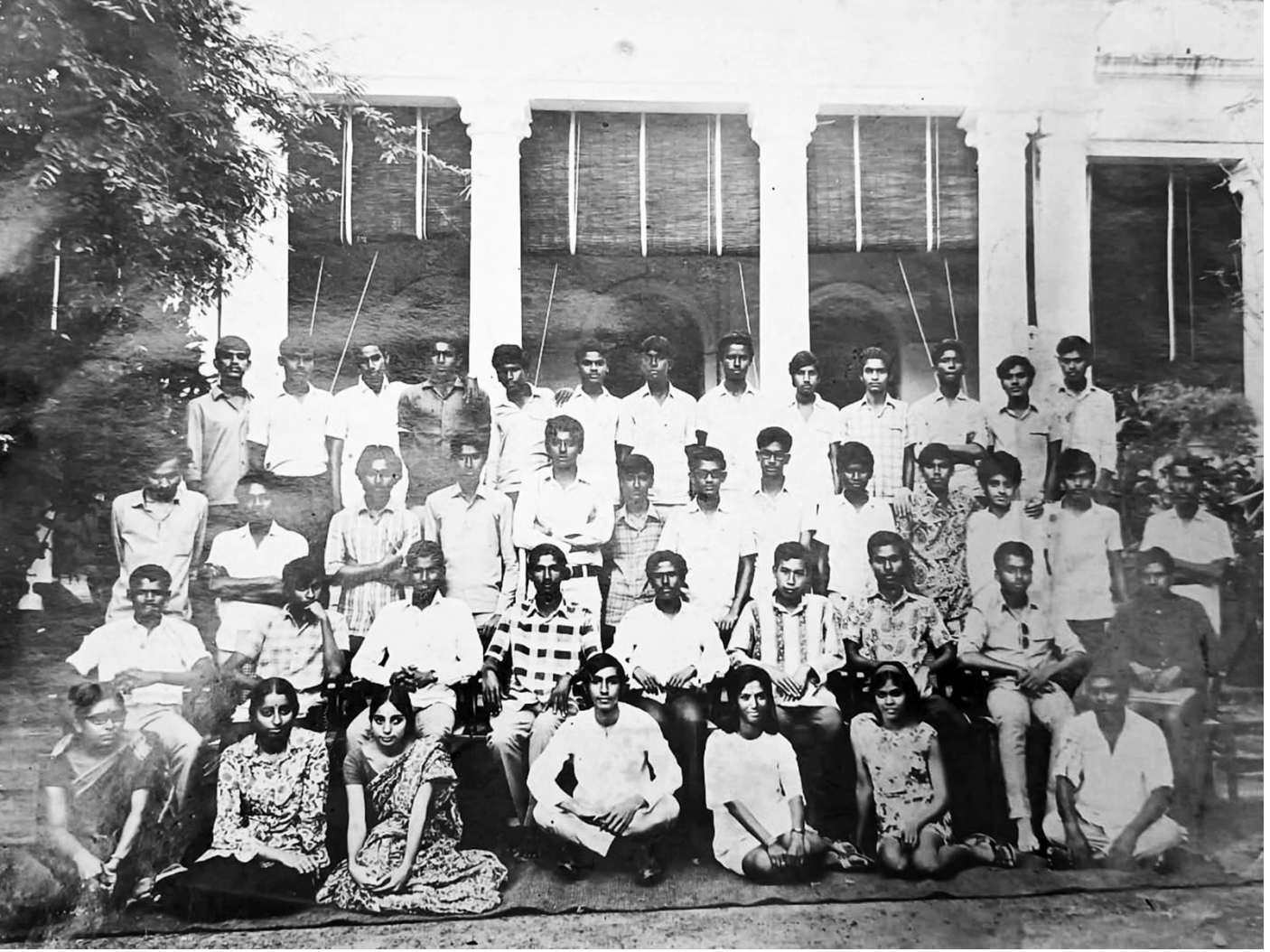
இந்தத் தலைமுறைக்கு அடுத்து வந்த தலைமுறை கிட்டத்தட்ட எழுபதுகளில் என் தலைமுறைக்கு முந்திய தலைமுறையாக ஓவியர்கள் சந்தானராஜ், அந்தோணிதாஸ், முருகேசன், கன்னியப்பன், மூக்கையா அவர்களும் அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்த அல்போன்சோ, அருள்தாஸ், ஆதிமூலம், தட்சிணா, பாஸ்கரன் இவர்களுக்குப் பிறகு 70களில் வந்த எனது தலைமுறையில் மறுக்கமுடியாத தனித்துவத்திறன் மிக்க பெருங்கூட்டமொன்றும் இந்தக் கல்லூரியின் பாரம்பரியத்தை வரலாற்றை அதன் பங்களிப்பை, சிறப்பை அவரவரின் தனித்துவமான திறமைகளைக் கொண்டும் ஆற்றல்களைக் கொண்டும் நிறுவிக்காட்டியிருக்கிறார்கள்.

அந்த வகையில் 70களில் ஓவியம் பயில வந்து வளர்ந்து நிற்கிற ஒட்டுமொத்த ஓவியர்களின் பெருங்கூட்டத்திற்கு ஆசிரியராகவும் அதைத் தொடர்ந்து சுமார் 40-50 ஆண்டுகாலமாணவர்களுக்கு மிகப்பெரிய வழிகாட்டியாகவும் மாணவர்களுடனேயே ஒன்றிக்கலந்து நின்றதால் இளம் மாணவர்களுக்கு மாபெரும் உந்துந்தியாகவும்

இருந்தவர் எங்கள் ஆசிரியர் அல்போன்சோ. முதல் இரண்டரை ஆண்டுகள் அவரது நேரடிப் பார்வையில் கற்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது.

ஒரு மாணவர் தேர்ந்த ஓவியனாக வருவதற்கு மனித உருவையும் பறவைகளையும் விலங்குகளையும் சுற்றுச்சூழலையும் நன்கு கூர்ந்து கவனித்து அதைக் கோடுகளாலும் வண்ணங்களாலும் வெளிப்படுத்தத் தேவையான வல்லமையைத் தொய்வின்றிப் பெற வேண்டும் என்பதில் அவருக்கு இருந்த அக்கறைக்கு நிகராக வேறு எவரையும் சொல்லமுடியாது. பயிற்சிக்கு வருகிற மாணவர்கள் மத்தியில் தானும் ஒரு மாணவன்போல் உட்கார்ந்துகொண்டு ஒவ்வொரு மாணவனும் எந்த கணக்கமும் இன்றி வளர்ந்துவருவதற்கு உற்ற துணையாய் கைகொடுப்பார்.

ஓவியக்கல்லூரி மாணவர்களுடன்

பேரன்புக்குரிய மனிதர். வயது முதிர்ந்த 80 வயதிலும் எங்காவது தம்முடைய மாணவர்களைப் பார்த்தால் சுட்டிப்பிடித்து வாழ்த்துவார். நம்முடைய ஓவியத்தையோ, பேச்சையோ, நிகழ்வையோ எப்போதாவது பார்க்க நேரிட்டிருந்தால் நேரில் சந்திக்கும்போது மறக்காமல் அதைச் சுட்டிக்காட்டி பெருமிதங்கொள்வார்; பாராட்டுவார். ஓவியக்கல்லூரியில் படிக்கின்ற 5 ஆண்டுக்காலம்தான் அவர்கள் மாணவர்கள். ஆறாவது ஆண்டிலிருந்து அவர் ஒரு ஆர்டிஸ்ட் - ஓவியர் என்றே அழைக்கப்படுவார். பொதுவெளியில் எங்காவது சந்திப்போ பிறரிடம் அறிமுகமோ நிகழ்ந்தால் ஓவியக்கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் தமது மாணவர்களை முதலில் ஓவியர் என்றுதான் அறிமுகப்படுத்துவார்கள். பிறகுதான் எனது மாணவர் என்று சொல்வார்கள். அது இந்த ஓவியக்கல்லூரியின் மரபு. ஆனால் எங்கள் ஆசிரியர் அதற்கும் ஒருபடி மேலேபோய் மூன்றாவது ஆண்டு முடித்து நான்காவது ஆண்டில் அடியெடுத்து வைக்கும்போதே அந்த மாணவனுக்கு ஆர்டிஸ்ட் அந்தஸ்தைக் கொடுத்துவிடுவார். சக ஆர்டிஸ்டைப் போலவே நடத்துவார். அதற்கான உரிமையையும் கொடுப்பார்.

நான்காவது ஆண்டில் நான் படித்துக்கொண்டிருந்தபோதே ஆதிமூலம், பால்கர்,

தட்சிணா தொடர்பில் தமிழ் இலக்கியச் சிற்றிதழ்களில் எனது சித்திரங்கள் வரத்தொடங்கிவிட்டன. பெரியார் திடலில் கவிஞர் கலிபூங்குன்றன் தொடர்பில் திராவிடர்கழக வெளியீடுகளுக்கெலாம் நானே நூற்றுக்கணக்கான சித்திரங்களை வரைந்துகொடுத்தேன். பொதுவெளியில் எனது ஓவியங்கள் வெளிவர அவரே எனக்குத் தூண்டா மணிவிளக்காய் இருந்தார். திரைப்படத்துறையில், நான் இயங்கத் தொடங்கியதையும் கணினிசார் எனது ஆரம்பகால முனைப்பையும் பாராட்டுவார். எனது சகோதரர்கள் போசும் திலகரும் ஓவியம் திரைப்படம் என்று இதே வழியில் வர என் தந்தை அனுமதித்ததைச் சொல்லி நெகிழ்வார். உடன்படித்த என் கல்லூரித் தோழர்களின் பெயர்களை மறக்காமல் சொல்லி இன்னும் தொடர்பில் இருக்கிறார்களா என்று கேட்டுப் பாராட்டுவார்.

முதலாவது ஆண்டிலேயே விக்டோரியா டெக்னிக்கல் இன்ஸ்டிடியூட் உதவித்தொகைக்கு எனது பெயரைப் பரிந்துரை செய்தார். ஆனால் அடுத்த ஆண்டிலேயே அவர் ரெங்கராஜன் என்ற மாணவனுக்காக விட்டுக்கொடுக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். அவருக்காக அதை நான் விட்டுக் கொடுத்தேன். என்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கோடுகளை வரையக்

கற்றுக்கொடுத்த ஆசிரியர்களும் என் தோளைத் தட்டி என்னைப் பாராட்டி உச்சிமோந்து மகிழ்ந்து பெருமிதங்கொண்ட ஆளுமைகளும் எனது வாழ்வும் பணியும் இன்னதென தீர்மானித்துக்கொண்டு நான் பயணத்தைத் தொடங்கியபோது பக்கத்திலிருந்தவர்களும் மறைந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். அந்த வகையில் என்னை மிகவும் பாதித்தது ஆசிரியர் அல்போன்சோ மரணம்.

சிற்பி தனபால், இயற்கை எய்தியபோது வானொலியில் அப்போது பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த நண்பர்கள் ஆவுடையப்பனும் அதியமானும் அதை

நேரலையாகவே ஒலிபரப்பினார்கள். தனபால், சந்தானதாஸ், ஆதிமூலம், அந்தோனிதாஸ், பொதுவெளியில் இருந்துவந்த கோபுலு போன்றவர்கள் மறைந்தபோதும் அவர்தம் உடலங்கள் எல்லாமிடத்திவைக்கப்பட்டிருந்தபோதும் ஓவியர்களின் பெருங்கூட்டமே அந்த உடலங்களைச் சுற்றி நின்று அஞ்சலி செலுத்தியது மனதில் வந்து செல்கிறது. ஆனால், கொடிய கொரோனா காலத்தில் எங்குமே யாருமே இயங்கமுடியாத ஒரு நெருக்கடியான காலத்தில் எங்கள் ஆசிரியரின் உடலம் நான்கைந்துபேர் கூடி நின்ற கூட்டத்துக்குள் கிடத்திவைக்கப்பட்டிருந்த காட்சி இன்னும் என் மனதைவிட்டு அகலவில்லை. நூற்றுக்கணக்கான ஓவிய மாணவர்களுக்கு வழிகாட்டியாய் வாழ்ந்த மாபெரும் ஆளுமையின் உடலத்தின் முன் உறவினர்களில் ஒரே ஒருவர் மட்டும் தலையில் கைவைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்த காட்சியும் உடலத்தின் அருகே நின்றுகொண்டிருந்த அந்த மூன்று பேர்களே உடலத்தைச் சுமந்துசென்று இறக்கிவைத்துவிட்டு அவர்களே குழிவெட்டி அந்த உடலத்தை அடக்கம் செய்த காட்சியும் நெஞ்சில் தீரா நினைவாகவும் ஆறாத்துயராகவும் நிரம்பிக்கிடக்கிறது.

தமிழ்நாடு பாடத்திட்டக் குழுவில் இருந்து பணியாற்றக் கிடைத்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி, சென்னை ஓவியக்கல்லூரியின் பாரம்பரியப் பெருமையையும், அதன் வரலாற்றுச் சிறப்பையும் வெளிப்படுத்துகின்ற வகையிலும் அதற்குக் காரணமாய் இருந்த மூத்த சிற்பிகளையும் ஓவியர்களையும் நினைவூட்டுகின்ற வகையிலும் எழுதப்பட்டுள்ள பாடப்பகுதியில் என்னுடைய ஆசிரியர் அல்போன்சோ அவர்களின் பணியையும் பங்களிப்பையும் சேர்த்திருக்கிறேன். அதையெல்லாம் இருந்து பார்க்கவும் மகிழ்ந்து நினைக்கவும் அவர் இல்லாமல் போய்விட்டாரே என்கிற ஏக்கம் மனதை

அழுத்திக்கொண்டே இருக்கிறது.

என்றாலும், கடந்த 50 ஆண்டுகளில் ஓவியராக, சித்திரக்காரராக வளர்ந்த ஒவ்வொரு ஓவியரின் சிற்பத்திலும் சித்திரத்திலும் ஓவியத்திலும் அவரே நிரம்பி இருப்பார். அந்த படைப்புகளிலிருந்தே அடுத்த தலைமுறைக் கலைஞர்கள் தனது ஓவியப் பயிற்சியைப் பழக்கலாம். படிக்கலாம்.

கட்டுரையாளர்: தமிழகத்தின் தனிப்பெரும் ஓவியர்

சுதந்திர இந்தியாவில் தமிழ்நாட்டின் முதல் முதலமைச்சர் ஓமந்தூர் இராமசாமி ரெட்டியார்

தமிழ்நாட்டில் ஒரு பெரிய தேர்தல் திருவிழா நடந்து முடிந்திருக்கிறது. நடந்தது தேர்தல் போல் அல்லாமல் ஆயிரக்கணக்கான காவல் துறையினரும் துணை ராணுவத்தினரும் குவிக்கப்பட்டு, ஓட்டுப்பதிவு நிலையங்கள் போர்க்கோலம் பூண்டு பதற்றமான சூழல் நிலவியதைக் கண்டோம். அது மட்டுமின்றி முன் எப்போதும் இல்லாதபடி இம்முறை ஆளும் அஇஅதிமுக எண்ணற்ற சமரசங்களுடன் பாரதீய ஜனதா கட்சியுடன் கூட்டணி அமைத்து தேர்தலைச் சந்தித்துள்ளது.

இந்தத் தருணத்தில் ஓமந்தூர் திரு. இராமசாமி ரெட்டியார் வாழ்க்கை குறித்து திரு. கோவி. ஜெயராமன் எழுதியுள்ள சிறு நூல் நல்வாய்ப்பாக வாசிக்கக் கிடைத்தது. 1947 முதல் 1949 வரை இரண்டு ஆண்டுகள் சென்னை மாகாண முதலமைச்சராக இருந்த ஓமந்தூர் திரு. இராமசாமி ரெட்டியார் பற்றிய செய்திகளை அறிந்து கொண்டபோது, தலைமைப் பண்புகள் அருகிப் போய் நாடு தற்போது எவ்வளவு பின்னடைவை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்ற மனவேதனை தவிர்க்க முடியாமல் எழுகிறது.

1895 ஆம் ஆண்டு தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திண்டிவனத்தை ஒட்டிய ஓமந்தூரில் பிறந்த இராமசாமி ரெட்டியார், 1919 இல் தனது இருபத்தைந்தாம் வயது முதல் பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டு காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் பெரும் பங்கு வகித்துள்ளார். மகாத்மா காந்தி, ஜவஹர்லால் நேரு, வல்லபாய் பட்டேல் ஆகியோரோடு நெருங்கிப் பணி செய்துள்ளார். நாட்டுப்பற்றும் நேர்மையும் அஞ்சா நெஞ்சும் கொண்டவராக விளங்கியுள்ளார்.

1920 ஆம் ஆண்டு நாகபுரி காங்கிரஸ் மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு, அதே ஆண்டில் தென்னார்க்காடு மாவட்டமாநாட்டை விழுப்புரத்தில் நடத்தியுள்ளார். 1921 ஆம் ஆண்டில் அன்னிபெசண்ட் அம்மையார் தலைமையில் பிரம்மஞான சபையின் மாநாட்டை சிறந்த முறையில் நடத்திக் கொடுத்திருக்கிறார்.

1927 ஆம் ஆண்டு பண்ணுட்டியில் வன்னிய-ஷத்திரிய சமூக மாநாடு நடைபெற்றபோது, சென்னை ராஜதானியின் முதலமைச்சர் டாக்டர் பசுப்பராயன் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் நீலநிற யூனியன் ஜாக் கொடியை ஏற்றி வைப்பதாக இருந்தது. இதனைக் கேட்டு கடுங்கோபம் கொண்ட

ஓமந்தூரார் உடனடியாக வன்னியர் கொடியை உருவாக்கி அதனை ஏற்றிவைக்கும்படி செய்தார். சாதிப் பற்றுக்கு மாறாக அவரிடம் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பே மேலோங்கி இருந்துள்ளது.

ஓமந்தூரார் ஆன்மீகத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். வள்ளலார் மீதும் ரமண மகரிஷி மீதும் மிகுந்த பற்றுக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் இந்த ஈடுபாடு தனது பணிக்குக் குறுக்கே வருவதை அவர் அனுமதிக்க வில்லை. துறவிகளிடம் எந்த நிர்வாகத்தையும் அவர் ஒப்படைத்ததில்லை. முதலமைச்சராக இருந்தபோது ரமணாஸ்ரமத்திற்கு நிலங்களும் காலிமனைகளும் பெற அரசு ஆணையிட வேண்டும் என்று கேட்டபோது அதனை மறுத்துவிட்டார். ஓமந்தூரார் உருவாக்கிய தமிழ்நாட்டின் இந்து சமய அறநிலையத்துறையைக் கலைத்துவிட்டு, பக்தர்களிடம் கோவில்களை ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று இன்று ஜக்கி வாசுதேவ் என்ற கன்னடர் அழைப்பு விடுத்திருப்பதை இதனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

தாழ்த்தப்பட்டோர் நலனில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டவராக இருந்தார் ஓமந்தூரார். தஞ்சைப் பெருவுடையார் ஆலயத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோரை அனுமதிக்காதவரை குடமுழுக்கு விழாவில் கலந்து கொள்ள மாட்டேன் என்று கூறிவிட்டார். பல கோயில்களில் ஹரிஜன ஆலயப் பிரவேசம் செய்துள்ளார். திண்டிவனம் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்த குலசேகரதாஸ் என்ற தாழ்த்தப்பட்டவரை திருப்பதி தேவஸ்தான தர்மகர்த்தாவாக நியமித்தார்.

இந்திய திட்டக்குழு அமைப்பதற்கு முன்பே தமிழகத்தில் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்க பொருளாதார ஆலோசகர் பதவியை உருவாக்கினார். தரவுகளைக் கண்டறிய புள்ளியியல் துறையை உருவாக்கினார் ஓமந்தூரார். சென்னையிலுள்ள எம்.ஐ.டி நிறுவனம், சேஷசாயி இன்சுலேட்டர்ஸ் லிமிடெட், நெய்வேலி செராமிக்ஸ் அண்டு ரிப்ராக்டர்ஸ் லிமிடெட், மாவட்டந்தோறும் வேலை வாய்ப்பு அலுவலகங்கள், விழுப்புரம் மாவட்டம் மழவந்தாங்கலிலும், செங்கல்பட்டு மாவட்டம் திருமணியிலும் தொழுநோய் நிவாரண மையங்கள் ஆகியவை ஓமந்தூரார் உருவாக்கியவை. தமிழ்பால் கொண்ட பற்றினால் தஞ்சை சரசுவதி மகால் நூல் நிலையத்திற்கு தனி நிதி ஒதுக்கினார்.

வ.உ.சி.யின் மகன் ஆறுமுகம் அவர்களுக்கு

திருநெல்வேலி மாவட்டம் பிர்க்காவளர்ச்சி அதிகாரி பதவி வழங்கி கௌரவித்தார். பாரதியார் பாடல்களை நாட்டுடைமை ஆக்கி, அவர் மனைவி செல்லம்மாள் பாரதிக்கும், மகள் சகுந்தலா பாரதிக்கும் ஆளுக்கு ஐந்தாயிரம் அரசு நிதி வழங்கினார்.

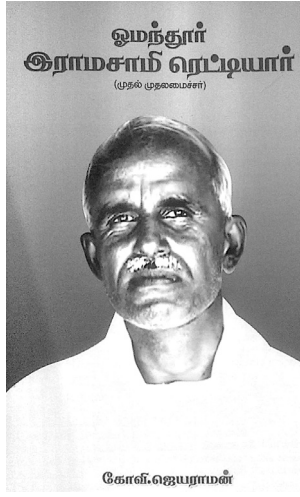
முதல்வராக பொறுப்பேற்ற பின் 1928 ஆம் ஆண்டின் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவ உத்தரவை மாற்றியமைத்தார். அதன்படி மொத்தமிருந்த 14 பதவிகளில் பிராமணருக்கு-2, கிறித்தவருக்கு-1, இஸ்லாமியருக்கு-1, ஆதிதிராவிடருக்கு-2, பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு-2, மற்றவர்களுக்கு-6 என்ற விகிதத்தில் வேலை வாய்ப்பு வழங்கிட உத்தரவிட்டார். இந்தியாவிலேயே தமிழ்நாட்டில்தான் முதல் முதலாக இட ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டது.

ஜமீன்தார் ஒழிப்பு, இனம் ஒழிப்பு, மடாதிபதிகள் திருத்தம், தேவதாசி முறை ஒழிப்பு- புனர்வாழ்வு ஆகிய சட்டங்கள் ஓமந்தூரார் அரசு நிறைவேற்றியவையே.

விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்த ஓமந்தூர் இராமசாமி விவசாயிகள் பலனடைய பல திட்டங்களை நிறைவேற்றியுள்ளார். கீழ்பவானி திட்டத்தை நிறைவேற்ற , பவானிசாகர் அணையையும், தென்னார்க்காட்டில் வீடுர் அணையையும் கட்ட நடவடிக்கை எடுத்தார். ஆந்திராவில் நாகார்ஜுனா சாகர், கேரளத்தின் மலம்புழா அணைக்கட்டு ஆகியவையும் இவர் முன்கை எடுத்ததால் தான் கட்டப்பட்டன.

ஒப்புக்காக இல்லாமல் வாழ்நாள் முழுதும் தன்னை ஒரு கிராமவாசியாக, விவசாயியாக உணர்ந்து வாழ்ந்தவர் ஓமந்தூரார். முந்திரி, மா, பலா தோட்டக்கலைச் சாகுபடியில் இவர் வல்லுனர். இவரது அரசின் பொருளாதார ஆலோசகராக விளங்கிய டாக்டர் ப. நடராசன் அவர்கள் உருவாக்கிய “சென்னை மாகாணத்தின் பயிர் இன்கூரன்ஸ் திட்டம்” ஒரு நூலாக அரசின் வெளியீடாக வந்தது. அரசாங்க அலுவலகப் பணியாளர் பெறும் ஊதியத்திற்கும், விவசாயக் கூலியாளர் பெறும் ஊதியத்திற்குமான இடைவெளி சுருங்க வேண்டும் என்று ஓமந்தூரார் உறுதியாக இருந்தார். இதற்காக “விவசாயச் சீர்திருத்தமும் தொழில் சமநிலையும்” என்ற நூலை ஓமந்தூரார் எழுதினார். இது “Agrarian Reforms and Parity Economy” என்று ஆங்கிலத்திலும் அரசால் வெளியிடப்பட்டது.

சென்னை அரசாங்கத்தின் அடையாளச் சின்னமாக திருவில்லிபுத்தூர் கோயில் கோபுரத்தை தேர்வு செய்தார் ஓமந்தூரார். இது ஒரு சமயத்தாரின் சின்னம் என்பதால் அதனை அனுமதிக்கக்கூடாது என்று நேருவிடம் முறையிடப் பட்டது. ஆனால் கோபுரம் சமயச் சின்னமல்ல; அது தமிழர் கட்டடக்

கலையின் அடையாளம் என்றும், திருப்பத்தூரில் கோபுரத்துடன் கூடிய கிறித்தவ தேவாலயம் கட்டப்பட்டுள்ளது என்றும் வாதாடி நேருவை அதற்கு ஒப்புதல் அளிக்கச் செய்தார். இந்த நிகழ்வை பெரியார் தனது குடியரசு இதழில் பெரிதும் பாராட்டி எழுதியுள்ளார்.

குடும்ப வாழ்வில் அடுத்தடுத்து உறவுகளைப் பறிகொடுத்து இன்னலுக்கு ஆளானவர் ஓமந்தூரார். அவரது ஒரே மகன் சுந்தரை வ.வே.சு. ஐயர் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்கி சேரன்மாதேவி குருகுலத்தில் சேர்த்தார். சுந்தர் மூலம் அங்கே பிராமணப் பிள்ளைகளுக்கு தனியாகவும் பிற பிள்ளைகளுக்கு தனியாகவும் உணவு

பரிமாறப்படுவதை அறிந்து கொண்டு தன்மகனை திரும்ப அழைத்துக் கொண்டதோடு. மகனை பெரியாரிடம் அழைத்துச் சென்றார். குடியரசு பத்திரிகை பெரியார் முன்பு சுந்தர் அளித்த வாக்குமூலத்தை செய்தியாக வெளியிட்டது. தந்தை பெரியார் காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து விலகி இந்திகழ்வே முக்கியக் காரணமாகிவிட்டது. சுந்தரை பெங்களூரில் வேறொரு ஆசிரமத்தில் சேர்த்தார். ஆனால் 1927 இல் சுந்தர் பெருங்காய்ச்சலுக்கு உள்ளாகி இறந்துவிட்டார். கொலைகாரன் ஜேம்ஸ் நீல் சிலை அகற்றும் போராட்டத்தில் சென்னையில் சிறைசென்ற ஓமந்தூரார், மகனை இறுதிச் சடங்கிலும் பங்கேற்க முடியவில்லை. தந்தை, தாய், மனைவி, குழந்தைகள் என எல்லா உறவுகளையும் பறிகொடுத்த பின் வாழ்வின் இறுதிவரை அவர் துறவு வாழ்வையே மேற்கொண்டார். இரண்டாண்டுகள் மட்டுமே முதலமைச்சராக இருந்த ஓமந்தூர் இராமசாமி முருக பக்தர். வள்ளலாற்பால் பற்றுக் கொண்ட இவர் இறுதிவரை வடலூரில் தவவாழ்வு வாழ்ந்தார்.

இந்தச் சிறு நூலில் ஓமந்தூராரைவிட ஐந்து வயது மூத்தவரான கடலூர் அஞ்சலை அம்மாள் என்கிற தேசபக்தையைப் பற்றிய சிறு அறிமுகமும் இருக்கிறது. நூல் ஆசிரியர் அஞ்சலை அம்மாள் பற்றியும் விரிவானதொரு நூலை எழுதினால் சிறப்பாக இருக்கும். நூலாசிரியர் கோவி. ஜெயராமன் 1968 முதல் 1974 வரை ஆறாம் வகுப்பு முதல் பதினோராம் வகுப்புவரை ஓமந்தூரார் நிறுவிய வள்ளலார் குருகுலம் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்துள்ளார். 1970 ஆகஸ்டில் ஓமந்தூரார் மறைந்தது வரையான இரண்டரை ஆண்டுகள் அவரது அரசவணைப்பில் இருந்துள்ளார்.

நூல் சிறிதே எனினும் (82 பக்கம்) தமிழகத்தின் முதல் முதலமைச்சர் ஓமந்தூர் இராமசாமி அவர்களைப் பற்றிய இந்நூல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது; அறிந்து கொள்ள வேண்டிய செய்திகள் இதில் ஏராளம்.

நூலாசிரியர்: கோவி. ஜெயராமன், பெண்ணைப் பதிப்பகம், கடலூர், அலைபேசி: 9442228182.

கி.ரா. வாழும் ஞானபீடம்...

இலக்கிய உலகின் ஆகப்பெரும் ஆளுமையான கி.ரா அவர்களை, கடந்த ஏப்ரல் 5, 2021ல் அவரது புதுச்சேரி லாஸ்பேட் இல்லத்தில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. நான் பல காலம் இந்த ஒரு வாய்ப்புக்காகவே காத்திருந்தேன். என்னைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் இளம் எழுத்தாளரான தம்பி கார்த்திக் புகழேந்தி அவரைப் பற்றிப் பேசுவார். எனக்குள் இயல்பாய் ஏற்பட்டிருந்த கி.ராவைச் சந்தித்துப் பேசவேண்டும் என்ற ஆவலுக்கு அவரும் ஒரு காரணம்.

மிதமாக குளிர்நட்டப்பட்டிருந்த ஒரு அறையின் கட்டிலில் கால்களை மடக்கி படுப்பது போலில்லாமலும், அமர்வது போலும்ல்லாமலும் அவருக்கே உரித்தான கிராமியப் பாணியில் இருந்தார் கி.ரா. நாட்டுப் புறத்து வீட்டின் முற்றத்தில் வேப்பமர நிழலில், கயிற்றுக் கட்டிலில், உடல்வாக்கு ஏற்றார்போல் அவர் சரிந்திருப்பது போல் எனக்குத் தோன்றியது. அறைக்குள் நுழைந்து அவரது கண்களோடு என் கண்களும் சந்தித்த வேளை ஏதோ கனவுலகில் நடப்பது போலவே இருந்தது. இதுவே என் முதல் சந்திப்பு, இருந்தாலும் ஏதோ பலகாலம் பழகியிருந்த உறவைச் சந்தித்தது போல ஒரு பரவசம். பேச நாக்கு எழவில்லை. அவருக்கும் அப்படித்தான் இருந்திருக்கும் என்றன அவரது தீட்சண்யமான கண்கள். சிறிது நேர மௌனம். எனக்கும் அந்த மௌனம் தேவையாய் இருந்தது. அவரை வைத்த கண் வாங்காமல் அவதானித்தபடியே இருந்தேன். அமைதியாகவே கழிந்த நிமிடங்களைக் கி.ராவே கலைத்தார்.

“நல்லா இருக்கியளா...”

தலையாட்டினேன்.

“உங்கள் எழுத்துகளை நான் வாசித்ததில்லை, கேள்விப்பட்டுருக்கம்” என்றார் வாழ்வின் நூறு ஆண்டுகளைத் தொடக் காத்திருக்கும் அந்த அசல் மனிதன். நான் ஏற்கனவே அவரது கதவு, இந்த இவள், கதை சொல்லி, கரிசல் கதைகள், கோபல்ல கிராமம், கோபல்லபுரத்து மக்கள், வயதுக்கு வந்தவர்களுக்கு

மட்டும் போன்ற படைப்புகளை வாசித்திருந்தேன்.

ஏறத்தாழ ஒன்றரை மணி நேர, பரஸ்பர புரிதலுடனான உரையாடலில், அலையடிப்பது போல் தன்போக்கில் அமைந்த தனது இலக்கிய வாழ்க்கை, கடிதங்களிலிருந்துதான் பிறந்தது என்றார். இளமைக்கால நினைவுகளை, வேப்பமரக் கிளைகளில் தூங்கிய அனுபவத்தை, அங்கு திடீரென கொட்டிய மழையில் சிலிர்த்து நெகிழ்ந்த பறவை, பட்சிகளை கண்டு தான் மகிழ்ந்ததை, முக்கால் முழம் நீளமாய் இருந்த நட்டுவாக்காலியை பாட்டி சேடா என்று அழைத்ததை இன்றும் நினைவில் வைத்துச்

சொல்லி மகிழ்கிறார் இந்தக் கதைசொல்லி. அந்தக் காலத்தில் பழங்குடிகளான தோடர்களை அவர் சந்தித்தாகவும் அவர்களிடம் பாலைக் காய்ச்சும் பழக்கம் இல்லை என்றும், கறந்த பாலிலேயே உறை மோர் ஊற்றிப் புளிக்க வைக்கும் இயற்கையான நடைமுறை இருந்தது என்பதையும் கண் சிமிட்டலோடு சொல்கிறார்.

புதுத் தெம்பூட்டுவதாக இருந்த அந்த சந்திப்பின் நினைவுகளோடே இருந்த எனக்கு கடந்த 7 ம் தேதி மாலையில் திரும்பவும் கி.ரா விடமிருந்து அலைபேசியில் அழைப்பு.

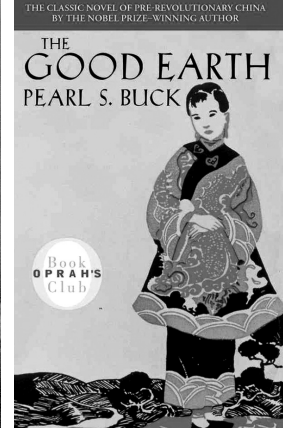
“உங்கள பாக்கனும் போல இருக்கு...” என்றார்.

“மறுநாள் காலையில் வருகிறேன்” என்றேன்.

சந்திக்கச் சென்றால் காந்தக் கண்களில் அதே உற்சாக வரவேற்பு. என்னோடு தனிமையில் உரையாட விரும்பினார். “என்னய பாக்க வாரதுக்காக ஏதாச்சும் வாங்கியாந்தீங்களா?” என்று கேட்டார். அமைதியாக இருந்தேன். “ஏதாச்சும் வாங்கிப்போயிதாம் என்னயப் பாக்க வரனுமின்னு நெனைக்கப்பிடாது. அது ஒரு சுமையாயிரும். அன்பு போயிரும்.” கேட்டுக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. “மேக்சிம் கார்க்கி ரஷ்யாவைச் சுற்றிப் பார்த்த பிறகுதான் எழுதினார், இந்தியாவைச் சுற்றிப் பார்த்த பிறகுதான் காந்தி அரசியலுக்குள் வந்தார், மதுரைக்கு வந்த பிறகுதான், தன் முழு ஆடைகளைத் துறந்து அரையாடை உடுத்தினார்... இன்னும் என்னென்னவோ! “அந்தக் காலத்துல காந்தியப் பாக்க ஒரு பொம்பளெ வந்தா, அவ நோபல் பரிசு வாங்கினவ, சீன வாழ்க்க முறைய ஆய்வு பண்ணி, வரலாற்று நாவலா எழுதுனா, பேர் தெரியில, அந்த பொம்புள பேரும் மறந்து போச்சி, அத இந்த செல்லுல தேடலாமாம, அவ பேரக் கண்டுபிடிச்சி, அத வாங்கிப் படிங்க” என்றார்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் இணையத்தில் தேடினேன். 1938ல் நோபல் பரிசு பெற்ற அந்தப் பெண்மணியின் பெயர் பெர்ள் பக், மேற்கு வெர்ஜினியாவில் 1892ல் பிறந்து, 1920 களில் எழுத ஆரம்பித்தவர். கிறிஸ்தவ மறைபரப்பாளரான தன் தாய், தந்தையோடு சீனாவில் வாழ்ந்த அவர், சீன மக்களின் வாழ்வியலை குறிப்பாக உழவர்களின் வாழ்வை ஆய்வு செய்து எழுதிய வரலாற்று நாவல்தான் 1932இல் புலிட்சர் பரிசு பெற்ற தி குட் எர்த். நான் என் வாழ்க்கை முழுவதும் கேள்விப்பட்டிருக்க முடியாத, ஒருவேளை பின்னாளில் தெரிய வாய்ப்பிருந்தாலும் கவனித்திருக்க முடியாத ஒரு புத்தகத்தை கி.ரா 2021ல் எனக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார். இலக்கியத்தில் கி.ரா பேரார்வம் கொண்டவராகவே வாழ்கிறார், அந்த ஆர்வத்தை தன் தலைமுறைகளுக்கும் கடத்துகிறார் என்பதற்கு இது ஒரு உதாரணம்.

தி குட் எர்த் குறித்து, வணிக கப்பல் நிறுவனங்களில் தலைமை அதிகாரியாக வேலை பார்த்து ஓய்வு பெற்ற மும்பை நண்பர் ஒருவரிடம் பேசினேன். பத்து வருடங்களுக்கு முன்னால் வாங்கிப் படித்து முடித்து விட்டதாகச் சொன்னார். மட்டுமல்ல, அது தன் வாழ்க்கையையே மாற்றிய புத்தகமென்றும், வேலை, வேலை என்று நுகர்வுக் கலாச்சாரத்திலேயே திளைத்து நகர்ப்புறத்திலே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தான், கிராமத்துக்கு ஓடிச் சென்று ஒரு விவசாய நிலம் வாங்கிப் பெருமூச்சு விட்ட கதையையும் சொன்னார். குடியிருப்பு, நகர்மயமாக்கல், முன்னேற்றம் என்ற பெயரில் விவசாய நிலம் இல்லாச் சூழல் வந்து உணவுப் பஞ்சம் வரும், அந்தச் சூழலில் பசியாற்றுவதற்கு ஒரு துண்டு நிலமாவது வேண்டுமென்ற புரிதல் வந்தது என்றார். அக்கறையற்ற ஆட்சியாளர்களால் உள்நோக்கத்தோடு நசுக்கப்படும் விவசாயிகளின் போராட்டம், டெல்லியில் இன்னும் தொடர்ந்தபடி இருக்கிறது.

Pearl Buck

- Award: Nobel Prize in Literature

- Year: 1938

Pearl Buck, who was born in West Virginia, began writing in the '20s. She was the daughter of missionaries and spent most of her life before 1934 in Zhenjiang, China. Her novel “The Good Earth” won the Pulitzer Prize in 1932 and was a best-seller.

குடிப்பதற்கு ஒரு சொட்டு நீரையும், உண்பதற்கு ஒரு பருக்கையையும் இல்லாமலாக்கும் வரை இந்தச் சண்டாளர் கூட்டம், ஓயாது போல் தெரிகிறது. நீதி கிடைக்கும் வரை விவசாயிகளும் விடப்போவது இல்லை என்பதுதான் இன்றைய நிலையில் ஆறுதலான சங்கதி.

கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும் என்பார்களே அதுபோல, கி.ராவிடம் கேளுங்கள், அவரிடம் கொடுப்பதற்கு இன்னும் நிறையவே இருக்கிறது. ஆழ்மனப் பதிவுகளை, நிகழ்கண மனவோட்டங்களைப் பிடித்துப் பகிர்வதுதான் படைப்பு என்கிறார், தன் அனுபவங்களை நிகழ்கணங்களில் அதிர்விடும் கி.ரா. தனி வழி நடந்து, இலக்கியத்தில் இயல்பாக அவருக்காகவே உருவான படிக்கட்டுளில் ஏறி அதன் உச்சங்களைத் தொட்ட கி.ரா, பழமையான சம்பிரதாயங்களைப் புறம் தள்ளிய புதுமையான ஆளுமையாக இருக்கிறார். அதுவே அவரது பலம். சால்வை போர்த்தி, கால்களைத் தொட்டுக் கும்பிடும் போலியான நடைமுறையில் உடன்பாடு இல்லாத கி.ரா, மனிதனில் உயர்வு, தாழ்வு இல்லை என்பதைத் தன் வாழ்வின் மூலம் சொல்லாமல் சொல்கிறார்.

முதல் நாள் சந்திப்பில் விடை பெறும் போது, தனது சமீபத்திய மிச்சக் கதைகள் புத்தகத்தைக் கையெழுத்திட்டுத் தந்தார், நான் பெற்ற பாக்கியம். தமிழின் கொடையான கி.ரா ஒருவாழும் ஞானபீடம். அவரது வாழ்வு, இளம் தலைமுறையினருக்குப் பாடமாக கொடுக்கப் படவேண்டும். இந்தச் சந்திப்பு சாத்தியமாக உதவிய நண்பர் கடலோரக் காவல்ப்படை கமாண்டர்.சோமசுந்தரத்தையும், கவிஞர் புதுவை இளவேனிலையும் நன்றியோடு நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

காலமும் மனசாட்சியும் உங்களைத் தண்டிக்கும்

தமிழ்நாட்டு ஊடகங்கள் எவையும் அப்படியெல்லாம் பொறுப்புணர்வோடு தகவல்சரிபார்ப்பிலோ பொய்பிரச்சாரத்தடுப்பிலோ ஈடுபடும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. குறைந்தபட்சம் பொய்யை பரப்ப துணைபோகாமல் இருந்தாலே போதும். ஆனால் அரசாங்க விளம்பர காசுக்காக தம்மை விற்றுக்கொள்ளத்தயாராக இருக்கும் ஒரு துறையிடம் அந்த குறைந்தபட்ச நேர்மையைக்கூட எதிர்பார்க்க முடியவில்லை என்பது எவ்வளவு பெரிய கேவலம்? எப்பேற்பட்ட சீரழிவு?

தன் மீது திட்டமிட்டு பரப்பப்பட்ட பொய்யான குற்றச்சாட்டுக்குக்கூட ஆ ராசா மன்னிப்பு கேட்டுவிட்டார். பொதுநன்மைக்காக. அது அவரது மு தி ர் ச் சி யை , பெ ரு ந் த ன் மை யை , சமூகப்பொறுப்புணர்வை இன்னொருமுறை நிரூபித்திருக்கிறது. “சங்கு சுட்டாலும் வெண்மை தரும்” என்பதற்கான உதாரணமாக. இதற்குமேல் இதற்குள் இப்போதைக்கு விரிவாகச் செல்லாமல் தவிர்ப்பதே சரி.

ஆனால் இந்த பதிவு தமிழ்நாட்டு ஊடகங்கள் மற்றும் ஊடகவியலாளர்கள் பற்றியது. தேர்தல் நேரத்தில் ஜாதி/மதவெறியாளர்கள் தெரிந்தே திட்டமிட்டுப் பரப்பிய ஒரு அபாண்டமான பொய்யை, புனைசுருட்டை, இறந்துபோன ஒரு மூதாட்டியை கொச்சைப்படுத்தும் பொறுக்கிகளின் ஈனத்தனத்தை அவர்களோடு சேர்ந்து நீங்களும் ஊதிப்பெரிதாக்கி அவர்களின் ஊதுகுழல்களாக செயல்பட்டீர்களே உங்களுக்கு அதில் கொஞ்சமேனும் குற்ற உணர்வு ஏற்படவில்லையா? ஊடகத்தின் அடிப்படை அறத்தை இவ்வளவு கேவலமாகவா நீங்கள் கூட்டாகத்தொலைப்பீர்கள்? அற்பத்தனத்தின் அடிபாதாளத்தை தொட்டுவிட்டீர்கள்.

ஒரு சமீபத்திய ஒப்பீடு இங்கே நீங்கள் துணைபோன மிகப்பெரிய அயோக்கியத்தனத்தை உங்களுக்கு உணர்த்தக்கூடும். அதாவது உங்களுக்கெல்லாம் மனசாட்சி என்று ஒன்று இன்னமும் மிச்சமிருந்தால். அடிப்படை ஊடக அறம் என்பது இன்னும் உங்களிடம் ஒட்டியிருந்தால். சுயசிந்தனை இன்னமும் உங்களிடம் சுரக்குமானால். சமீபத்தில் நடந்துமுடிந்த அமெரிக்க அதிபர் தேர்தலுக்கு மிக நெருக்கத்தில் அன்றைய அதிபர் ட்ரம்பை எதிர்த்த பிரதான வேட்பாளரும் இன்றைய அமெரிக்க அதிபருமான டைலன் மகன் தொடர்பான மிகவும் பாரதூரமான பாலியல் காணொளிகள் இணையத்தில் வெளியாயின. மிக மோசமான அந்தரங்க

காணொளிகள். அவை பொதுப்பார்வைக்கு வந்தால் பொதுவிவாதப்பொருளாக தேர்தலில் மாறினால் பைடனுக்கு அவை மிகப்பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்று அப்போது அஞ்சப்பட்டது. அவ்வளவுக்கு மோசமான காணொளிகள் அவை. ஆனால் அமெரிக்க ஊடகங்கள் அவற்றைத் தொடவில்லை. முற்றாகப் புறக்கணித்தன. கூட்டாக முடிவெடுத்தன. காரணம் அவற்றைப் பதிவு செய்தது யார்? தேர்தலுக்கு நெருக்கமாக அவற்றை இணையத்தில் வெளியிட்டவர்கள் யார்? அவர்களின் அரசியல் உள்நோக்கம் என்ன என்பதும் அவற்றுக்கு முறையாக யாருமே பொறுப்பேற்காத, உரிமைகோராத நிலையில் அந்த காணொளிகளை பொதுமக்கள் பார்வைக்கு கொண்டு சேர்ப்பதும் அதை தேர்தல் நேர பொதுவிவாதப்பொருளாக மாற்றத் துணைபோவதும் அடிப்படை ஊடக அறங்களுக்கு முரணானது; தவறானது; யாரோ முகம்தெரியாத ஒரு தரப்பின் அரசியல் agendaவுக்கான ஊதுகுழலாக தாங்கள் மாறக்கூடாது என்பதில் (ட்ரம்ப் ஆதரவு ஊடகங்கள் உட்பட) பெரும்பான்மை அமெரிக்க மையநீரோட்ட ஊடகங்கள் தெளிவாக இருந்தன. அந்த காணொளிகளை அவை ஒளிபரப்பவும் இல்லை. அவை குறித்து அவை விவாதிக்கவும் இல்லை. முற்றாகப் புறக்கணித்தன. அமெரிக்க ஊடகங்களின் அந்த முடிவு சரியா தவறா என்பது குறித்த விவாதங்கள் இன்றுவரை நீடிக்கின்றன. மிகப்பெரிய ஊடக/கருத்து சுதந்திர ஆதரவாளர்கள் மத்தியில் அதன் சாதக பாதகங்கள் குறித்த விவாதம் இன்றும் நீடிக்கிறது.

ஆனால் தமிழ்நாட்டு ஊடகங்கள் இந்த விவகாரத்தில் என்ன செய்தன? எப்படி நடந்துகொண்டன? ஆ ராசா பேசாத ஒன்றை பேசியதாகக்கூறி அதிமுக/பாஜக உற்பத்தி செய்த அயோக்கியத்தனமான காணொளியை பரப்ப ஒத்து ஊதின. ஒரு திட்டமிட்ட பொய்யை பரப்ப துணை போயின. கேவலமான அவதூற்றை பரப்பும் கூட்டுக்களவாணிகள் ஆயின.

ஒரு திட்டமிட்ட பொய் பரப்பப்படுகிறது என்றால் ஒன்று அந்த பொய்பிரச்சாரத்தை முற்றாக புறக்கணித்திருக்கவேண்டும். பொய்யைப் பரப்புவது எங்கள் வேலையில்ல என்று தெளிவாக அறிவித்திருக்கவேண்டும். அல்லது அது பொய் என்று ஊடகங்கள் உரத்த குரலில் சொல்லியிருக்கவேண்டும். அந்தப் பொய்யை பரப்புவர்களிடம் ஏன் இவ்வளவு கேவலமான அவதூற்றை செய்கிறீர்கள் என்று நேருக்கு நேர் கேள்வி எழுப்பியிருக்கவேண்டும். பொய்யை பரப்பும் தரப்பை குற்றவாளிக்கூண்டில் ஏற்றி விசாரித்திருக்க வேண்டும்.

அந்த இரண்டையும் செய்யாமல் ஒரு திட்டமிட்ட அவதூற்றை பரப்ப/விவாதப்பொருளாக மாற்ற நீங்கள் துணைபோக என்ன காரணம்? அரசு தொலைக்காட்சியில் உங்கள் செய்தித் தொலைக்காட்சி தொடர்ந்து ஒளிபரப்பாக வேண்டும்; அரசாங்க விளம்பர காசும் அதிமுக கட்சியின் விளம்பர காசும் தொடர்ந்து வாங்கியாக

வேண்டும். காசுக்காக எதையும் செய்யலாம் என்பதா உங்களின் ஊடக அறம்? அதற்குப்பெயர் வேறாயிற்றே?

இப்படியான பொய்பிரச்சாரங்களை உடனுக்குடன் சரிபார்த்து திட்டமிட்ட பொய்பிரச்சாரங்களை தடுக்க மேற்குலக ஊடகங்கள் FACT-CHECK என்கிற ஒரு வழிமுறையை கையாள்கின்றன. அரசியல்வாதிகள், கட்சிகளின் வாக்குறுதிகள்; குற்றச்சாட்டுகளின் உண்மைத்தன்மையை ஆராய்ந்து அவற்றின் சரி தவறுகளை தெளிவாக விளக்குகின்றன. அமெரிக்கத்தேர்தலில் மையநீரோட்ட ஊடகங்கள் இந்த உத்தியை பரவலாக்கக்கொண்டன. அதனால்

அங்கே இந்த தேர்தலில் பொய்பிரச்சாரத்தின் வீச்சு முழுமையாக இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவு கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது.

தமிழ்நாட்டு ஊடகங்கள் எவையும் அப்படியெல்லாம் பொறுப்புணர்வோடு தகவல்சரிபார்ப்பிலோ பொய்பிரச்சாரத்தடுப்பிலோ ஈடுபடும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. குறைந்தபட்சம் பொய்யை பரப்ப துணைபோகாமல் இருந்தாலே போதும். ஆனால் அரசாங்க விளம்பர காசுக்காக தம்மை விற்றுக்கொள்ளத்தயாராக இருக்கும் ஒரு துறையிடம் அந்த குறைந்தபட்ச நேர்மையைக்கூட எதிர்பார்க்க முடியவில்லை என்பது எவ்வளவு பெரிய கேவலம்? எப்பேற்பட்ட சீரழிவு?

இத்தனைக்கும் தமிழ்நாட்டு ஊடகங்கள் ஆராசா மீது அபாண்டமான பழியை சுமத்தி அவதூறு பிரச்சாரம் செய்வது இது முதல் முறையல்ல. 2ஜி விவகாரத்திலும் இதே ஊடகங்கள் இதே போன்ற அபாண்டத்தை அவர் மீது சுமத்தின. ஒரு நாள் இரண்டு நாட்களல்ல. ஆண்டுக்கணக்கில் தொடர்ச்சியான அவதூறுகள். வழக்கு விவரங்களைக்கடந்து அவரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை வரை குடும்ப உறுப்பினர்கள் அவரது குழந்தை வரை படம்போட்டு அவதூறு பரப்பின. அதன் உச்சகட்டமாக ஆராசா மீதான தங்களின் அவதூறுகளையெல்லாம் தொகுத்து புத்தகமாகவே வெளியிட்டு காசுக்கு விற்ற கயமைத்தனம் செய்தது விகடன் நிறுவனம். அந்த கயமைத்தனத்தை செய்தவர்கள் ஆனப்பெரிய முற்போக்கு பத்திரிக்கையாளர்கள் என்பதும் அவர்கள் இன்று எங்கே இருக்கிறார்கள் என்பதும் யாரிடம் சம்பளம் வாங்குகிறார்கள் என்பதும் பேசப்போனால் மல்லாக்கப்படுத்து மார்மேல் துப்பிக்கொண்ட கதையாக முடியும். அதனால் தவிர்க்கிறேன்.

ஏற்கனவே 2ஜி விவகாரத்தில் ஆராசாவுக்கு எதிராக அபாண்டமாய் எழுதியும் பேசியும் அறம் தொலைத்து காலத்தால் நேர்மைமிகு நீதிபதி ஷைனியின் தீர்ப்பால் அசிங்கப்பட்ட தமிழ்நாட்டு ஊடகங்களும் ஊடகவியலாளர்களும் மீண்டும் அதே ராசாமீது அதைவிட பெரிய அவதூறை அபாண்டத்தை பரப்ப துணைபோகிறீர்கள் என்றால் அதற்கு என்ன பொருள்? ஒருதடவை செய்தால் அது தவறு. அவசரத்தில் ஆத்திரத்தில் அறியாமல் நேர்ந்த பிழை. இரண்டாவது முறையும் அதே தவற்றை அதைவிட மோசமாக செய்தால் அதற்கு பெயர் பிழையல்ல; தவறுமல்ல; குற்றம். ஆம் ஆ. ராசா மீதான உங்களின் தொடர்ச்சியான அவதூறான தாக்குதல்கள் மூலம் அதிமுகவோடு நீங்களும் குற்றவாளிக்கூண்டில் நிற்கிறீர்கள் என்பதை ஊடகவியலாளர்களே உணருங்கள். முடிந்தால் திருந்துங்கள். மறுத்தால் காலமும் உங்கள் மனசாட்சியும் உங்களை தண்டிக்கும். தயாராக இருங்கள்.

- பிபிசி செய்தியாளர் எல்.ஆர்.ஜெகதீசன்
முகநூல் பதிவிலிருந்து

பெற்றோர்களுக்கு பெண் பிள்ளைகள் கொள்ளி போடக்கூடாதா?

சடங்கு சம்பிரதாயங்களில் நமக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஆனாலும் இந்த நூற்றாண்டிலும் சனாதனம் பெண்களை இன்னும் எப்படிப் பார்க்கிறது என்பதற்கு ஒரு உதாரணம் இந்தப் பதிவு.

-ஆசிரியர்

நேற்று மாலை நான் டிவி போடும்போது பாலிமரில் நடிகர் விவேக்கின் இறுதி காரியங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அவரது பெண் தன் தோளில் பாணை சுமந்து தகப்பனின் உடலை வலம் வந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டதும் ஏனோ கண்ணீர் பீறிட்டது எனக்கு. கூடவே சுப்பிரமணியத்தின் மரணமும் நினைவுக்கு வந்ததை ஒதுக்க முடியவில்லை.

விழுப்புரத்தில் இறந்தவரின் மரணச் செய்தி எங்களுக்குத் தெரியவே இரண்டு நாளாயிற்று. உடல் டீகம்போஸ்ட் ஆகியிருக்க, முகத்தைக்கூட பார்க்க முடியாத நிலை. நான் அதிர்ச்சியில் இறுகிப் போயிருந்தேன். வித்யாதான் ஒவ்வொருவருக்காகத் தகவல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். நடுவில் நான் அவளை அழைத்தேன்.

“நீதான் அப்பாக்கு எல்லாம் பண்ணணும்”

“செய்யறேன். ஆனா என்னை பண்ண விடுவாளா?”

“பண்ணிதான் ஆகணும். நா எல்லார்ட்டயும் சொல்றேன்.” என்று கூறிவிட்டு சுருண்டு படுத்தேன். அழவில்லை. மனசு இறுகிப் போயிருந்தது.

மரணச் செய்தியின் அதிர்ச்சியினால், நாற்பத்து நான்கு வயதில் ஏற்கனவே இருந்த மெனோபாஸ் பிரச்சனை அந்த நிமிடம் தலைதூக்க, பெருமளவில் நானே பதறுமளவுக்கு உதிரப்போக்கு துவங்கியது எனக்கு. நிற்க முடியவில்லை. உடலின் உதிரமெல்லாம் வழிந்தோடுகிறாற்போல் அப்படியொரு உடற்சோர்வு, நடுக்கம். யார் யார் வந்தார்கள், யாரிடம் என்ன பேசினோம்... எனப்புரியாத அளவுக்கு ஒரு அரை மயக்க நிலை. உதிரம் சிந்தவே பிறந்தவள் பெண். பதினாலு வயதில் ஆரம்பித்து, பின்னர் பிரசவங்களில் குடம் குடமாய் இரத்தம் சிந்தியது போக, பாலாக மாறி குழந்தைக்கு உணவாகும் உதிரம், மெல்ல வயதேறி நாற்பதுகளுக்கு மேல் மெனோபாஸில் நினைத்தால் கொட்டும் உதிரம் என... உடல் ரீதியாய் பெண் படும்பாட்டை அறிந்தவர் எவரும் அவளை ஒருபோதும் உதாசீனம் செய்ய மாட்டார்கள். இத்தனைக்கும் நடுவில்தான் அவள் பல சாதனைகள்

புரிகிறாள்.

மறுநாள் மாலை வாசலில் ஆம்புலன்ஸ் வந்து நிற்க, சுப்பிரமணியத்தின் மத்திய புலனாய்வுத் துறையின் சார்பில் வாசலிலேயே ஆம்புலன்ஸ் முன் துப்பாக்கி ஏந்தியவர்களின் அஞ்சலி நடக்க, நான் வித்யாவிடம் ரெடியா இரு என்றேன்.

மன்னி அவளோட நானும் போறேன் என்று கிளம்பினாள் தோழி இந்திரஜா (நடிகை). 19 வயது பெண்ணை மயானத்திற்கு அனுப்பி வைத்தேன். உடன் சென்றவர்களிடம் விவரமாகச் சொல்லியும் அனுப்பினேன்.

எட்டுமணியாயிற்று எல்லோரும் வீடு திரும்ப. வந்ததும் குளித்து ஒரு வாய் சாப்பிட்டுவிட்டு இந்திரஜா கிளம்பிச் செல்ல, நான் வித்யாவிடம் தேங்க்ஸ்டி என்று சொல்லிவிட்டு உதிரப்போக்கின் காரணமாக நிற்கக்கூட முடியாமல் சுருண்டு படுத்தேன். அம்மா பயந்து போய் குணாளம்மனுக்கு குங்குமம் சார்த்துவதாக வேண்டிக் கொண்டாள். அடுத்த இரண்டு நாட்களும் காரணமின்றி உறக்கம் அதிகம் வர, வித்யா மருத்துவரிடம் ஆலோசித்தாள். வீட்டுக்கே வந்து பிளட் டெஸ்ட் செய்ய டயபடிக் என்பது உறுதியாயிற்று. அதிர்ச்சியில் பாண்கரியாஸ் பாதிக்கப்பட்டாலும் சட்டென ஷுகர் தாக்குமாம். அப்பா அதைக்கு இருப்பதால் வாய்ப்பு அதிகமிருந்தது. அது சற்று முன்னமேயே வந்துவிட்டது. சரி இதையும் எதிர்கொள்வோம் என்று தேற்றிக் கொண்டேன்.

துக்கம் விசாரிக்கறேன் என்று பலரும் வந்தார்கள். அழுதார்கள். நான் அழவில்லை. என் முன் அழுதவர்களை சமாதானப்படுத்தி அனுப்பினேன். பெண்களின் சோகத்தைப் போக்கும் வகையில் அவர்களோடு ஸ்கராபிள் விளையாடினேன். சிரித்துப் பேசினேன். அடுத்து வாழ்வை எப்படி எதிர் கொள்வது என்று யோசனையோடு அடுத்து நடக்க வேண்டிய கர்ம காரியங்கள் குறித்து பேசி வேண்டிய பணத்தைக் கொடுத்தேன்.

பதிமூன்று நாள் காரியம் குறைவின்றி நடந்தது. இருபதாவது நாள் அம்மாவும் கிளம்பிச்செல்ல, வீட்டில் நானும் என் பெண்களும் மட்டுமே. மேலும் பத்து நாட்களாகியிருக்கும்.

“அம்மா நா ஒரு விஷயத்தை உங்கிட்ட சொல்லாம மறைச்சுட்டேன்” என்றாள் ஒருநாள் இரவு வித்யா தயங்கியபடி.

என்ன விஷயம்?

“அப்பாக்கு நா எதுவும் பண்ணலை. கணேஷ் மாமாதான் பண்ணினா”.

நான் அதிர்ச்சியோடு அவளைப் பார்த்தேன். “என்னடி சொல்ற? நா அவ்ளோ தூரம் சொல்லியனுப்பினேனே...”

“என்னை யாரும் பண்ண விடலைம்மா. என் பேச்சை யாருமே மதிக்கலை. என்னோட வந்த ஒருத்தர் கூட எனக்காக அங்க சப்போர்ட் பண்ணலை”.

நீ எப்படி விட்டுக் கொடுத்த? பிடிவாதமா பண்ண வேண்டியதுதானே?

“அந்த சாஸ்திரிகள் ரொம்ப கேவலமா

பேசினார்மா. பொம்மனாட்டிகள் பண்ணப்படாதுன்னார். ஏன் பண்ணப்படாதுன்னு கேட்டேன். உன்னாலபுருஷாமாதிரி மேல்சட்டையை அலுத்துப் போட்டுட்டு காரியம் பண்ண முடியுமானு கேட்டார். அவர் அப்படி கேட்டதும் என்னால கோவத்தை அடக்க முடியலை. எங்கப்பாக்காக நா அதையும் செய்ய ரெடியா இருக்கேன். ஆனா உங்களால ஒழுங்கா மந்திரம் சொல்ல முடியுமானு திருப்பிக் கேட்டேன். இந்தப் பொண்ணு அதிகப் பிரசங்கித்தனமா பேசறது... யாரானம் இவளை அந்தண்ட இழுத்துண்டு போங்கோன்னு கத்தினார். மாமா உட்பட எல்லாரும் சேர்ந்து என்னை சமாதானப் படுத்தி கூட்டிண்டு போய்ட்டா. என்னால எதுவுமே பண்ண முடியல. மாமா பன்றதை வேடிக்கை பார்க்கமட்டும்தான் முடிஞ்சது. அவள் சொல்லிவிட்டு அழ.... நான் சிலையாய் அமர்ந்திருந்தேன். வேதம் படித்த ஒரு மனிதரால் தந்தையை இழந்த ஒரு இளம் பெண்ணிடம் இத்தனை வக்கிரமாகக் கூடப் பேச முடியுமா? வேதம் சொல்லும் வாயிலிருந்து சாக்கடையும் கொட்டுமா? அடக்கி வைத்திருந்த அழகையெல்லாம் வெடித்துக் கிளம்ப ஒரு மாதம் கழித்து சுப்ரமணியத்திற்காக நான் வாய்விட்டுக் கதறியழுதேன்.

நமக்கு பிள்ளையில்லைன்னு வருத்தமுண்டா உங்களுக்கு? ஒருநாள் சிரித்தபடி அவரிடம் கேட்டதற்கு, “ஒரு வருத்தமும் இல்ல? நீ எதுக்கு கேக்கறன்னு தெரியும். நமக்கு ஏதானம் ஆச்சுன்னா கொள்ளிபோட ஒண்ணுக்கு ரெண்டு பொண்கள் இருக்கறப்போ எனக்கென்ன வருத்தம்?”

சாரி சுப்ரமண்யா! நாங்க தோத்துட்டோமா இல்ல ஏமாந்துட்டோமான்னு தெரியலை. உனக்கு இதைக்கூட பண்ண முடியலை. சாரி...வெரி சாரி...

நான் கரைந்து அழுதேன். தூங்காத இரவு அது. (இன்றுவரை அந்த வேதனையும் வலியும் இருக்கத்தான் செய்கிறது.)

“சாரிமா என்னால எதுவுமே பண்ண முடியலை.” வித்யா என்னிடம் மன்னிப்பு கேட்டாள். நான் அவளிடம் சொன்னேன். “போகட்டும். என் விஷயத்துல ஏமாந்துராதே. உன் உரிமை அது.” என்று.

விவேக்கின் பெண் தன் தகப்பனுக்கு காரியங்கள் செய்தது மிகப்பெரிய மன நிறைவைத் தந்தது.

பெண் மகாசக்தி. அதை நன்கு உணர்ந்தும் கூட அதன் காரணமாகவே அவளை உதாசினம் செய்வோரும் எக்காலத்திலும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

இப்பதிவு யாரும் அழுவதற்காக அல்ல, சிந்திப்பதற்காக.

- எழுத்தாளர் வித்யா சுப்ரமணியத்தின்
18/4/2021 நாளிட்ட முகநூல் பதிவிலிருந்து

குஞ்சரம்

தொகுப்பு:
க.முகுந்தன்

1.

தீராமல் தேடி
அடுக்கிக்கொண்டேயிருக்கிறாய்
அச்சிலான வாழ்க்கைகளை.
வாசித்தோய்ந்த போதுகளில்
ஓயாமல் பேசவும் அலசவும்
ஆராயவும் விழைகிறாய்
எம்மிடமும்
அச்சிலேறாத வாழ்வொன்றும்
குடு காணாத சில பாத்திரங்களும்
இன்னும் இருக்கின்றன
எனினும்,
பேசக்காத்திருக்கும் என்னை
காண்பதேயில்லை உன் கண்கள்

2.

ஒரு காலத்தை
முற்றிலுமாய் கழுவிவிட்டு
புத்துயிர்ப்ப்புக்குத் தயாராக
நிற்கிறது மரம்.
மனிதன் கற்றுக் கொள்ள
இன்னும் ஏராளம்
என்னிடமுண்டு எனும்
இறுமாப்புடன்.

(படம் : ஸ்ருதி)

நடந்து வந்த பாதைகளுக்கும்
உதிரிகளாக நீங்கள் தந்தவைகளைத்
தொகுத்து உங்களிடமே தந்து
செல்கின்றேன்

அவள் சிரியாவிலிருந்து அகதியாக வந்து இங்கு குடியேறியவள். நண்பி என்பதால் 'ள்' விசுவியிலேயே தொடரலாம் என நினைக்கிறேன். பொருளாதார நோக்கோடோ, தாக்குதற்பயம் கருதி பொதுவான எல்லோருடனும் ஒருத்தியாய் இங்கு வந்தவளல்ல.

தனிப்பட அவளுக்கும் அவளது குடும்பத்துக்கும் இருந்த உயிர் அச்சுறுத்தல் கருதி, சிறந்த நிலையில் கற்றுக்கொண்டிருந்த தன் குழந்தைகளின் கல்வியைக் குழப்பி, விரும்பிப் பணியாற்றிய பேராசிரியைப் பதவியை அவளும், அதற்கு நிகரான பதவியை அவளது கணவனும் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு இந்த நாட்டில் அகதியாக அடைக்கலம் கொண்டவர்கள்.

அதென்னமோ நதியோட்டம் போல் சீராகச் செல்லும் வாழ்க்கை ஏதோ ஓர் இடத்தில் எதிர்பாராத தடத்தில், விரும்பாத விதத்தில் திசை திருப்பப்படும்போது அதிக அக, புறத் தாக்கங்களைச் சந்திக்க நேர்கிறது. அதுதான் வாழ்வோடு போராட வேண்டிய முக்கிய தருணம். ஆனாலும், அநேகமாக அது மனதளவில் அவர்களை மிகவும் களைப்படைய வைத்து விடுகிறது. பல மனிதர்கள் அந்த இடத்தில் தங்களைத் தொலைத்து விடுகிறார்கள்.

அப்படியானவர்களில் தான் இவர்களும் அடங்கிப் போனார்கள். வசதியும், மதிப்பும் என உயர்மட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்த அவர்களுக்கு உயிரைத் தக்கவைக்க ஒரு புகலிடம் கிடைத்தது என்ற ஆசுவாசப் பெருமூச்சோடு கூடவே சலிப்பும் பெருமூச்சாக வெளிப்பட்டது.

இடைப்பட்ட வயத்தில் புதிய மொழிக்குள் அகப்பட்ட பிள்ளைகளால் தமதும் பெற்றோரதும் கனவாக இருந்த தொழில்களை நோக்கிய கல்வியை எட்ட முடியவில்லை என்பது பிள்ளைகளை விட தாயை அதிகம் பாதித்தது. அகதிகளுக்கான வசிப்பிடத்தில் மாதாந்தம் கிடைக்கும் சொற்ப உதவித் தொகைக்குள், அதுவும் இரந்து பெறுவது போல அலுவலகம் அலுவலகமாக அலைந்து மொழிதெரியாத இடத்தில் உடலின் அத்தனை உறுப்பாலும் பேசிப் பெற்றுக் கொள்ளும் தொகை அவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்வுக்கு பிச்சைக்கு ஒப்பாக அவர்களால் உணரப்பட்டது. அந்தத் தொகையைத் தேவை கருதிப் பாவித்தார்கள் எனினும் அவமானமாக உணர்ந்தார்கள்.

எந்த இனமானாலும், ஆண்கள் சில விடயங்களில் கச்சிதமாக ஒத்துப் போவார்கள். முக்கியமாக மது, மனதில் என்ன பிரச்சனை என்றாலும் இலகுவாக மதுவை நாடிவிடுவார்கள். அந்த வீட்டின் அப்பாவும் அவ்வகை ஆண்களில் ஒருவராக எந்நேரமும் போதையில் அனைத்தும் மறக்க, மனைவியை, மகர்களை, பின் தன்னையம் மறப்பவராக மாறிப் போனார்.

இங்கு வந்து இப்படி மூன்றாந்தர மனிதர்களாக இருப்பதற்குப் பதில் அங்கேயே இருந்து இறந்திருக்கலாம் என்ற வாய்ப்பாடு அம்மாவின் வாயில் எப்போதும் ஒரு தோத்திரம் போல முணு முணுக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தது. கட்டாயத்துக்காகவேனும் இந்த நாட்டின் மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதில் கூட

ஆர்வமிருக்கவில்லை அம்மாவுக்கு. அம்மாவின் அலங்காரங்களும் மிடுக்கும் முற்றாய் விடைபெற்று விட்டதாய் மகன்கள் சொல்லி அறிந்திருக்கிறேன்.

பிள்ளைகள் வற்புறுத்தி ஏதாவது விற்பனை நிலையத்துக்கு அழைத்துவந்தால் சரி, அப்படி எங்காவது காணநேரின் இறுகப் பற்றிக் கொள்ளும் அவள் கைகள் பிரியாது. கண்கள் விலகாதே என கெஞ்சுவது போலிருக்கும். என் தூரதிஷ்டம் அவளைத்தேடி அடிக்கடி செல்ல நேரிருப்பதில்லை. தொலைபேசியில் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு சில வார்த்தைகளில் தன்னை என்னிடம் கொட்ட முயன்று மூச்சு வாங்குவாள். எதுவும் முடியாத போது குரல் உடைந்து விடும். மற்றப்படி வீட்டுக்குள் முடங்கிக் கிடப்பதே அம்மாவுக்குப் பிடித்திருந்தது.

எத்தனையோ தடவை நம்பிக்கையூட்டிய போதும் வாழ்வு தாம் போடும் கோடுகளுக்கு அப்பால் பயணிப்பதாகவும் அதன் மீது நம்பிக்கை வைக்க இனியும் தான் தயாராக இல்லை என்பதுதான் அவளது பதிலாக இருந்தது.

தேவதை போன்ற தன் இரு மகர்களையும் பிரிய விரும்பவில்லை என்பதே அவரின் இருப்பின் காரணம் போலிருந்தது எப்போதும் அவர் பேச்சு. என் இரு தோள்களிலும் முகத்தைப் பதித்துக் கட்டிக் கொள்ளும் அந்த அன்பான அழகிய பெண்களில் இருந்து என்னை விடுவித்துக் கொள்ளவே நான் விரும்புவதில்லை. அப்படிக் குழந்தைகளைப் பிரிதல் தாய்க்கும் முடியாததாக இருந்திருக்கலாம். என் குழந்தைகளை யாரும் இங்கு கொண்டு வந்து போட்டுவிட்டேன். நமக்கு ஏதாவதனால் என்ற வார்த்தை அவரின் பேச்சில் எப்போதும் இருந்தது.

அந்த ஏதாவது, நேற்றுப் படுக்கையிலிருந்து எழுந்தவர் அப்படியே வளைந்து படுக்கையில் விழுந்த நேரத்தில் ஆகித்தான் முடித்தது. வந்த காலத்தில் தொடங்கிய, எந்தச் சிகிச்சையாலும் அவரை மீட்டெடுக்க முடியாது அழுத்திய மனஅழுத்தம் 48 வயதோடு அவர் நேசிக்காத வேறோர் மண்ணில் அவர் வாழ்க்கையை முடித்து விட்டிருந்தது.

உங்களுக்கென்ன குறை வெளிநாட்டில் இருக்கிறீர்கள். பாதுகாப்பும் வசதியும் நிறைஞ்ச வாழ்க்கை. இதுக்குமேல என்ன வேணும் என்று கேட்கும் மனிதர்களை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். நிராகரிப்பு களையும், சமநிலை பேணாமல்தலைகளையும், அனைத்து மனிதர்களாலும் அத்தனை இலகுவாக ஏற்றுக் கொள்ள முடிவதில்லை.

ராஜாவீட்டுக்குத் தத்துக் கொடுக்கப்பட்ட பிள்ளைக்கு தங்கச்சங்கில் ஊட்டப்படும் பாலை விட அதிக மகாசக்தி வாய்ந்தது, மடி உதைத்து முலையுறிஞ்சிக் குடிக்க வாய்க்கும் தாய்ப்பால். அது ஆத்மாவோடு பிணைந்த உயிர்ப்பு.

தாய்மடியில் கிடக்கும் குழந்தைகளுக்கு தத்துக் கொடுக்கப்பட்ட அந்நியத்தன்மையின் வலி புரிவதேயில்லை. அது இருந்து கொண்டே இறந்திருந்தது.

-மாலினி மாலா, ஜெர்மனி (ஏப்ரல் 2021)

மடல் திறப்பு

வணக்கம், காக்கை இதழை தொடர்ந்து வாசித்து வருகிறேன். இதழ்களில் வரும் கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் அனைத்தும் காக்கைக்கே உரிய தனித்துவமும் சிறப்பும் முக்கியத்துவமும் வாய்ந்தவை. ஏப்ரல் 2021 இதழில் ந. முருகேசுபாண்டியன் அவர்களின் கட்டுரையை வாசித்தேன். தேர்தலில் எனது விரலில் இடப்பட்ட கறுப்பு மையுடன் இன்னும் இந்த தேர்தல் பற்றிய விளக்கங்களுக்கு கேள்விகளையும் பதில்களையும் மாறி மாறி யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது தான் இந்த கட்டுரை என் கண்ணில் பட்டது.

தேர்தல் என்றொரு நாடகத்தில் தேர்தல் கமிஷன் என்பதை நாடகத்தில் கட்டியங்காரன் பிரவேசம் என்று கட்டுரையாளர் தொடங்கியிருப்பது கட்டுரையை மேலும் வாசிக்கத் தூண்டியது. தேர்தல் கமிஷனை யாருக்கும் கட்டுப்படாத சுதந்திரமான அமைப்பு என்பதை ஊடகங்கள் ஊதிப் பெருக்குவது நம்மை தேர்தலில் நூறு சதவீதம் வாக்களிக்க வைப்பதற்குத் தான் என்ற நுண்ணரசியலை தெளிவு படுத்தியமை கட்டுரைக்கு மேலும் வலு சேர்க்கிறது. கட்டுரையின் ஒவ்வொரு பகுதியும் ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நாம் வாக்களித்து வெற்றி பெற்ற அரசியல் காட்சிகளின் நாடக காட்சிகளை தோலுரித்துக் காட்டியது, இன்னும் இந்த ஜனநாயகத்தின் மீது நாம் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பது என்பது நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொண்டிருப்பதுதான் என்ற உண்மை தெளிவாகிறது.

தேர்தல் கமிஷன் எதிர்காலத்தில் நடைமுறைப் படுத்த வேண்டிய முக்கிய அம்சங்கள் பற்றி கட்டுரை யாளர் கூறியிருப்பது வரவேற்க வேண்டிய ஒன்று. நமது விரலில் தடவப் பட்டிருக்கும் கருப்பு மைக்கு கட்டுரையாளர் கூறியிருப்பது போல இந்த தேர்தல் கமிஷன் வேறு எந்த வகையில் தனது ஜனநாயக கடமையை நிறைவேற்ற முடியும்? கவிஞர் மு. செல்லா அவர்களின் கவிதை தேர்தலை கொண்டாடும் நமது ஜனநாயக மாண்புகளை போகிற போக்கில் கிழித்து எரிகிறது.

- கவிஞர் மஞ்சளா, மதுரை

ஏப்ரல், 2021 “காக்கை” இதழ் கிடைக்கப்பெற்றேன்.

தொழர் திரு தா. பாண்டியன் குறித்த செறிந்த கட்டுரை, “காக்கை”யின் மிகச் சிறந்த அஞ்சலியாகும். அம்மாமனிதரின் அறிவுத்திறனும், அரசியல் நேர்மையும், இன்றைய இளம் அரசியல்வாதிகளுக்கு நல்ல பாடங்கள். கட்சி வேறுபாடின்றி, கூட்டணியில் உள்ள பிற தலைவர்களும் பாண்டியன் போன்றோரின் திறம் புரிந்து போற்ற வேண்டும். இது சம்பிரதாயமான நினைவேந்தல் கூட்டங்களுக்கு அப்பாலும் நிகழ வேண்டும். முற்போக்குக் கூட்டணியில் உள்ள அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும் இவ்வாறு பிற கட்சிகளின் பழம்பெரும் தலைவர்களை அடிக் கடி நினைவுகூர்ந்து, செயல்பட்டால், கூட்டணி நிலைத்து நிற்கும். அவர்களது நம்பகத்தன்மையும் கூடும். தமிழக நலனைக் கருத்தில் கொண்டு, அனைத்துத் தலைவர்களும் இவ்வாறு செயல்பட வேண்டும் என்பது எனது பணிவான கோரிக்கையாகும்.

பேரா. ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் அவர்களது “பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் இறந்தோர் வழிபாடும் முன்னோர் வழிபாடும்” நூலின் மதிப்புரை ஒரு நல்ல திறனாய்வுக் கட்டுரை. இதை எழுதியுள்ள திரு. பக்தவத்சல பாரதி அவர்களுக்கு மனம் நிறைந்த பாராட்டுக்கள். பண்டைத் தமிழ் மண்ணில் மக்கள், போரில் மாய்ந்தோர், கறவையை மீட்டோர் நினைவாக, நடுகற்களை எழுப்பி, “மரல் வகுந்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொடு அணிமயிற் பீலி சூட்டிப்” பெயர் பொறித்து வழிபட்டனர் என்ற செய்தியை புறநானூற்றின் 264வது கவிதை சொல்லுகிறது. உடுக்கை அடித்து, கள் படைத்து, உயிரினங்களைப் பலியிடும் மரபும் தமிழரிடையே நிலவியிருந்ததாக, பிற சங்க இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. ஆயினும், இதனினும் மேலாக, 260வது (புறம்) கவிதை இன்னொரு உணர்வு பூர்வமான செய்தியைப் பாடுகிறது. இறந்துபட்ட ஒரு மாவீரனின் நினைவாக, நடுகல் ஒன்று, புடவையால் செய்த பந்தலின் கீழ் அமைக்கப்பட்டிருந்ததாக இக்கவிதை பாடுகிறது (“படஞ்செய் பந்தர்....”). ஒரு குழந்தைக்கு முழுமையான பாதுகாப்பு உணர்வைத் தரக்கூடியது, தாய் அணிந்துள்ள புடவை மட்டுமே. தனக்கு ஒரு சிறிய இன்னல் வரப்போவதாகத் தெரிந்தால், அது உடனே ஓடிச் சென்று தாயின்

‘காக்கைச் சிறகினிலே’
சென்ற இதழில் ஏப்ரல்
2021 சித்திரை என்பதற்கு
பதிலாக ‘வைகாசி’ எனத்
தவறுதலாக தமிழ் மாதம்
இடம் பெற்றுவிட்டது.
தவறுக்கு வருந்துகிறோம்.
-ஆசிரியர்

புடவை மடிப்புக்குள் பதுங்கிக் கொள்வதை, நாம் இன்றும் காணலாம். கோடையின் கடுமையிலிருந்து, தமது குழந்தைகளைக் காப்பாற்ற அவர்களை தமது முந்தானைக் குடைக்குள் பாதுகாப்பாக எடுத்துச் செல்லும் அன்னையரையும் காணலாம். மகனை இழந்த தாய் ஒருத்தி, தன் மகனை, அவனது மரணத்திற்குப் பிறகும், பிற கேடுகளிலிருந்து அவனைக் காப்பாற்றுவதற்காக, தனது புடவையின் கீழ் நடுகல்லை அமைத்திருக்க வேண்டும் என்ற உளவியல் உண்மை, இவ்விரு சொற்களில் மிக அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

ஒருவேளை இறந்துபட்ட ஒரு காதல் தலைவனின் நினைவாக, அவனது தலைவி, தன் புடவைப் பந்தலின் கீழ் நடுகல் ஒன்றை நட்டு வைத்திருக்கக் கூடும். இந்நிலையில், அப்புடவை, அவர்களது செழுமிய இவ்வறத்தின் ஒரு குறியீடாகவே அறியப்படுதல் வேண்டும். தமிழர் நட்டு வைத்த நடுகற்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் அந்தப் புடவைப் பந்தல்கள் ஒரு சில நாட்களிலேயே நைந்தும் கிழிந்தும் காணாமற் போயிருக்கலாம். ஆனால் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக, காற்றில் கலந்து, இன்னும் அழியாமல் நமது பண்பாட்டு நினைவுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது, தமிழ்த் தாயர், தமது மகன்கள் மீது கொண்டிருந்த பாசமும், தமிழ்த் தலைவியர் தம் கொழுநர்பால் கொண்டிருந்து வற்றாத காதலும் ஆகும். “புடவைப் பந்தல்” என்ற இருவரிகளை நாம் படிக்கும்போது நமது நெஞ்சு விரைவாகத் துடிக்கிறது என்பதே உண்மை.

- எம். எப். ஐ. ஜோசப் குமார், திருச்சிராப்பள்ளி

எத்தனை முயற்சிகள் தேடல்களோடு ஏதொன்று கற்றாலும் தான் யாரென்பதை உணரும்போதும் விழிப்புநிலை தொடரும்போதும் தான் தகைசால் பண்பாளராகவும் படைப்பாளுமையாகவும் உருமாற முடியும். புரிந்துகொள்வதைவிடவும் புலப்படுத்துதல் அதிகத் திட்பமும் நுட்பமும் கோரிநிற்கும் வினையாகும். அந்தப் பயிற்சியின்போது நல்ல குருநாதர் வாய்ப்பதும் குருநாதர் கிடைத்தாலும் அவர் கூறுகின்ற குறைகள் களைந்து பண்படும் மனநிலை வாய்க்கப்பெற்ற மாணவர்கள் கிடைப்பதும் அரிதினும் அரிது என்பதை ‘நல்ல குருநாதன் நம்மை வருத்துவது கொல்லவல்ல! கொல்லவல்ல!’ கட்டுரை தெளிவாக விளக்கியது. தெளிந்த நல்லோடையென மேன்மைகளோடே கீழ்மைகளையும் முன்வைக்கும் பேராசிரியர் மௌனகுரு தனது பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் நெறியாளுகை பற்றிக் கூறும்போது எழுத்து, பிழைகளின்றி எழுதுதல் புணர்ச்சி விதிகளுக்கு இணங்க எழுதுதல் ஒருமை பன்மை வழி, பால்வழி இன்றி எழுதுதல் கூறியது கூறாமை சுருங்க சொல்லிவிளக்குதல் போன்றன அமைந்த கட்டுரை ஆக்கும் வன்மையினை அவர் ரியூட்டோரியல் வகுப்புகள் தந்தன என்கிறார். மட்டுமின்றி செல்வ நாயகத்தின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தமிழ் உரைநடை வரலாறு ஆகிய நூல்களை வாசிக்கும்படி காரணங்கள் கூறி பரிந்துரைக்கிறார். இக்கட்டுரை கடமை பேராசிரியர்களுக்குச் சமர்ப்பணம் எனில் மிகையாகாது.

- இராஜிராஜேஸ்வரி, ஓரத்தநாடு

குறுஞ்செய்தியாய் வந்த மடல்

தலையங்கம் அருமை காக்கையின் குரல் காலத்தின் குரல்

- தஞ்சாவூர் கவிராயர், சென்னை

காலத்தின் மிகத் தேவையான தலையங்கம். மிக்க மகிழ்ச்சி ஐயா.

- செந்தில்குமார், கோவை

தலையங்கம் ஒரு நல்ல செய்தி. இந்த வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் மிக முக்கியமான கருத்துக்கள்.

- பத்மநாபன், சென்னை

இத்தருணத்திற்குத் தேவையான தலையங்கம். அடித்தட்டுமக்களுக்கு தரும் இலவசங்கள் முடக்கப்பட்ட தேவைகளைத் தாமதமாகத் தருவதாகும். காப்பரேட்டுகளுக்கு அள்ளிக் கொடுத்தால் பொருளாதாரவளர்ச்சிக்கு உதவும் என்பதும் அடித்தட்டுமக்களுக்குத் தருவது பொருளாதார வீழ்ச்சியில் தள்ளும் என்பது அழகுணிச்சித்தாந்தம். இதை உணர்த்துகிறது தலையங்கம்! வாழ்த்துகள்.

- ஜனநேசன், ஹைதராபாத்

அமைதி வார்த்தைகளும் அறச் சீற்றக் கங்குகளாக முடியும்... தங்கள் தலையங்கம்!

- சாந்தாதத், ஹைதராபாத்

பேரா. செல்வநாயகத்தின் நினைவலைகளாகப் பேரா. மௌனகுரு எழுதியுள்ள கட்டுரை இந்தக் ‘காக்கை’ இதழின் மகுடம். மௌனகுரு இருபது பக்கங்களில் எழுதிய கட்டுரையைப் பேரா. செல்வநாயகம் பிழை திருத்தி நான்கு பக்கங்களாகச் சுருக்கிக்கொணர்ந்தார் என்ற செய்தி பிழைகள் மலிந்தும் விரிவஞ்சாமலும் எழுதும் பேராசிரியர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது. ‘சுருக்கச்சொல்லி விளங்க வைத்தல்’ என்பதை அறியாமல் ‘வளவள’வென்று கூறியதையே மீண்டும் மீண்டும் கூறும் பத்திரிகைக் கட்டுரையாளர்களும் அதனை அவசியம் படித்துப் பின்பற்ற வேண்டும். வாசகர் பயனுறு இது போன்ற மொழி சார்ந்த கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து வெளியிடுங்கள்!

த. மா. குழலாயன், சென்னை.

தொல்காப்பியத்தை இந்தியில் மொழிபெயர்த்தவர்

பேரா.எச்.பாலசுப்பிரமணியம் (1932-2021) மறைந்தார்

4 கழ்பெற்ற இந்திப்பேராசிரியரும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளரும் சாகித்திய அகாதமியின் மொழிபெயர்ப்புப் பரிசுபெற்றவருமான பேரா.எச். பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் புதுதில்லியில் காலமாகிவிட்டார்கள்.

பேராசிரியர் எச்.பாலசுப்பிரமணியம் நெல்லை மாவட்டம் கல்லிடைக்குறிச்சியைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர். திருவனந்தபுரத்தில் பிறந்து வளர்ந்ததால் மலையாள மொழியையும் சமஸ்கிருதத்தையும் நன்கு கற்றவர். இந்தியில் முனைவர் பட்டம் பெற்றதுடன் மொழியியல் மற்றும் இதழியலில் தேர்ச்சி பெற்றவர். மத்திய உள்துறை அமைச்சகத்திலும் மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகத்திலும் இந்திப் பேராசிரியராக, அதிகாரியாகப் பணியாற்றியவர். பின்னர், சிலகாலம் தில்லி ஜவகர்லால்நேரு பல்கலைக் கழகத்தில் வருகைநுதமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார். அப்போது அவர் தொல்காப்பியம் முழுமையையும் பேராசிரியர் கி.நாச்சிமுத்துவுடன் இணைந்து இந்தியில் மொழிபெயர்த்தார். அத்தோடு அப்பல்கலையில் மாணவர்கள் மேற்கொண்டிருந்த பலஇந்திதமிழ்ஒப்பாய்வுகளுக்குவழிகாட்டியாயிருந்து தமிழ் இந்தி ஒப்பியல் மாணவர்களை உருவாக்கத் துணைநின்றார். பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபின் கடந்த முப்பது ஆண்டு காலமாக- தம் இறுதி மூச்சு உள்ள வரை மொழி பெயர்ப்பு நூலாக்கம் முனைந்து நின்று பல அரிய நூல்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

திருக்குறள் திருமந்திரம் திருமுறைகளைக் கவிதை வடிவில் இந்தி உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்; பாரதியார் பாடல்கள் முழுமையையும் இந்தியில் கவிதை வடிவில் மொழியாக்கம் செய்து நிறைவு செய்துள்ளார். சாகித்திய அகாதமி, ஞானபீட விருது பெற்ற கி ராஜநாராயணன், தோப்பில் முகம்மது மீரான், அகிலன், ஜெயகாந்தன், நீல பத்மநாபன், கவிப்பேரரசு வைரமுத்து முதலிய பலரது படைப்புகளை இந்தியில் மொழியாக்கம் செய்தவர். இந்தி மொழியில் கோபிசந்த நாரங்க் போன்றோர் எழுதிய சிறந்த நூல்களைத் தமிழுக்கு கொண்டுவந்தவர். இவர்தம் மொழிபெயர்ப்பு பணிகளைப் பாராட்டி சாகித்திய அகாதெமி,

மொழியாக்க விருது அளித்துச் சிறப்பித்தது. இலங்கைத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் புதினங்கள்-கவிதைகளை இந்தியில் அறிமுகப்படுத்தியதற்காகக் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கமும் இலண்டன் இலக்கிய மன்றமும் இணைந்து இவருக்கு உயர் இலக்கிய விருது அளித்துச் சிறப்பித்துள்ளன. மொழிப் பணிகளுக்கான குடியரசுத் தலைவர் விருதை, மத்திய அரசு அளித்துப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளது.

மலையாளத்திலிருந்து இ.எம்.எஸ்.நம்பூதிரிபாபின் வேதங்களின் நாடு போன்ற பல நூல்களை இந்தியில் பெயர்த்துள்ளார். இவர் தமிழிலிருந்தும் மலையாளத்திலிருந்தும் இந்தியில் செய்துள்ள மொழிபெயர்ப்புகள் இந்தி மொழியாளர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்படுபவை என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும்.

நெடிய மொழியாக்க அனுபவம் வாய்ந்த எச். பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் தொல்காப்பியம் முழுமையையும் பேராசிரியர் கி.நாச்சிமுத்துவுடன் இணைந்து செம்மொழி நிறுவனத்திற்காக இந்தியில் மிகச்சிறப்பாக மொழியாக்கம் செய்தளித்துள்ளார். அம்மொழி பெயர்ப்பு மிக உயர்ந்த தரத்தில் இருப்பதாக இந்தி அறிஞர்கள் பாராட்டுவர். இது வெளிவரும்போது தமிழின் பெருமை இந்தி மொழியாளர்களுக்குத் தெரிய வரும் என்று பாலசுப்பிரமணியன் பெருமீதம் கொள்வார்.

கட்டுரையாளர்: ஓய்வுபெற்ற தமிழ்ப்பேராசிரியர்

65 / 66

காக்கைச் சிறுகினிலே

“ஆயிரம்தான் உலக அரசியலை நாம் பேசினாலும், உலத்திற்காகக் கவலைப்பட்டாலும் நமக்கு ஒன்று என்றால் நீயும் நானும் தான் போராட வேண்டும்” என்பதாக தோழர் திருமா 08.04.2021 ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டதும் கண்ணீரும் ஆற்றாமையும் நம்மை கவ்விக் கொண்டன.

06.04.2021 அன்று தமிழ்நாடு சட்டமன்றத்திற்கான தேர்தல் நடைபெறுகிறது. அதற்கடுத்த நாள் சோகனூரை சேர்ந்த அர்ஜுனன் மற்றும் செப்பேடு கிராமத்தைச் சேர்ந்த சூர்யா என்ற இரண்டு இளைஞர்கள் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள். இருவரும் விடுதலைச் சிறுத்தை அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். அர்ஜுனுக்கு வயது இருபது, சூர்யாவிற்கு இருபத்தி ஐந்து. இவர்கள் கொல்லப்பட்டதற்கான காரணம் நடந்து முடிந்த தேர்தலில் அந்த இரண்டு பிள்ளைகளும் “பாணை”ச் சின்னத்திற்காகக் களப்பணியாற்றியதுதான்.

இதற்குத்தான் தோழர் திருமா மேற்காணும் அறிக்கையை கொடுத்திருந்தார். அப்படியே உறைந்து போனோம். ஒருபக்கம் அவர்மீது கோவமே வந்தது. எப்படி அவரால் அப்படிச் சொல்ல முடிந்தது? ஏழாம் தேதி கொலை நடக்கிறது.

விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சி மாவட்டத் தலைநகரங்களில் கண்டன ஆர்ப்பாட்டத்தை அறிவிக்கிறது.

ஆனால் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் அதனுடைய வெகுஜன அமைப்புகளும் ஒன்பதாம் தேதியே பல இடங்களில் ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்திவிட்டன. கண்டன போஸ்டர்களை முடிந்த இடங்களில் ஒட்டுகிறார்கள்.

உண்மை இப்படி இருக்க தோழரால் எப்படி இப்படிக்க கூற முடிந்தது?

தலித் மக்களுக்கு ஒன்றென்றால் “நம்மோடு எப்போதும் இடதுசாரிகள் இருக்கிறார்கள்” என்பதாக பலமுறை தோழர் சொல்லி இருக்கிறார். ஒருக்கால் தம்மில் இருந்து மார்க்சிஸ்ட் கட்சியைத் தனியாகப் பார்க்க முடியாததால் அவர் இப்படிச் சொல்லி இருக்கலாம்.

இந்து ஆலயங்களை அறநிலையத்துறையிடம் இருந்து மீட்டு இந்துக்களிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஈஷா மையத்து நடனசிகாமணி கூறத் தொடங்கி இருக்கிறார்.

இந்துக்கள் யார்? அவர்களில் யாரிடம் கொடுப்பது? இந்துக்களிடம் ஆலயங்களைக் கொடுத்தால் அனைத்து இந்துக்களும் கருவறைக்குள் போக முடியுமா?

திரு ஸ்டாலின் ஆரம்பத்திலேயே இந்தப் பிரச்சினைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவிட்டால் வரும் ஐந்தாண்டுகளில் பெரும்பகுதி நேரத்தை இதற்காக செலவு செய்ய நேரும்.

தோழர் யெச்சூரி தனது மூத்தப் பிள்ளையை கொரோனாத் தொற்றுக்கு பறி கொடுத்திருக்கிறார்.

அத்துனை வலியிலும் தன் பிள்ளையைக் காப்பாற்றுவதற்காக போராடிய ஒவ்வொரு மருத்துவர்களுக்கும் செவிலியர் துப்புறவு ஊழியர் உள்ளிட்ட ஒவ்வொரு முன்களப் பணியாளருக்கும் அவர் நன்றி சொல்லி இருக்கிறார்.

ஏராளமான பெற்றோர்கள் தொற்றுக்கு பிள்ளைகளைப் பறிகொடுத்திருக்கிறார்கள் என்றும் அவர்களில் ஒருவனாக தான் இருப்பதாகவும், தொற்றிற்கு எதிராக அனைவரும் நிற்க வேண்டும் என்றும் கோரி இருக்கிறார்.

புத்திர சோகம் எத்தனைக் கொடியது என்பதை நாம் அறிவோம். தோழரின் கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொள்கிறேன்.

ஒருவார காலமாக “HEALTH CARE IS A STATE SUBJECT” என்பதாக பாஜக மற்றும் வலதுசாரிகள் திரும்பத் திரும்பக் கூறிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். அப்படி என்ன திடீரென்று மாநில அதிகாரத்தின்மீது இவர்களுக்கு அக்கறை?

வேறொன்றும் இல்லை பெருந்தொற்றுக்கு எதிராக மத்திய அரசு முற்றாகத் தோற்றிருக்கிறது என்று அனைத்துத் திக்கில் இருந்தும் விமர்சனங்கள் வர ஆரம்பித்ததும் அவர்கள் இப்படி உளற ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

நமக்கு அவர்களிடம் கேட்க மூன்று கேள்விகள் இருக்கின்றன.

HEALTH CARE IS A STATE SUBJECT என்றால் மருத்துவக் கல்வியும் STATE SUBJECT தானே. பிறகு எதற்கு NEET?

தொற்று குறித்து எதைச் செய்தாலும் அதை மத்திய அரசின் அனுமதியோடுதான் செய்யவேண்டும் என்று ஏன் உத்தரவிட்டீர்கள்?

“PM CARE” என்பதற்கு பதில் அந்த நிதியினை “CM CARE” என்ற பெயரில் மாநில முதல்வர்களுக்கு அல்லவா திருப்பி விட்டிருக்க வேண்டும்?

எதுவுமே இல்லாத நாடாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறது இந்தியா. ஒருபுறம் பெருந்தொற்று, இரக்கமே இல்லாமல் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மறுபுறம், பாதிக்கப்பட்டவர்களை மருத்துவமனைகளுக்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு ஆம்புலன்ஸ்கள் இல்லை. மருத்துவமனைகளில் போதுமான அளவு படுக்கை வசதி இல்லை; மருந்து இல்லை. இறந்தவர்களின் உடல்களை மயானத்திற்குக் கொண்டுபோவதற்கு ஆம்புலன்ஸ் இல்லை. இருக்கிற ஆம்புலன்ஸ்கள் படு மோசமாக இருக்கின்றன. மத்தியப் பிரதேசத்தில் ஆம்புலன்சில் கொண்டுபோகப்பட்ட உடல் ஒன்று கீழே விழுகிறது. இதெல்லாம்கூட பரவாயில்லை.

செத்தவர்களை எரிப்பதற்கு இருக்கிற இடுகாடுகள் போதுமானதாக இல்லை. விளையாட்டு மைதானங்களிலும் சாலைகளிலும் இறந்தவர்களின் உடல்களை எரிக்கிறார்கள். அங்கும் உடல்களின் நெரிசல் அதிகமாயிருக்கிறது. மயானங்கள் போதுமானதாக இல்லை. எனவே உடல்களை உங்கள் இடங்களிலேயே புதைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்கிறார் கர்நாடகா முதல்வர்.

தோள்களில் பிணங்களோடு எம் மக்கள் இடுகாடு தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கும்போது எங்கள்

பிரதமரும் உள்துறை அமைச்சரும் மேற்கு வங்கத் தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் இருக்கிறார்கள்.

இரண்டாவது சுற்று வரும். அது முதல் சுற்றினைவிட கொடியதாக இருக்கும் என்று சென்ற ஆண்டே சொல்லப்பட்டது.

மக்கள் அரசாக இருந்திருந்தால், மருந்துகளை, ஆக்சிஜனை தயாராக சேமித்து வைத்திருப்பார்கள். இவர்களோ மருந்துகளை கையிருப்பே இல்லாமல் ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள். ஏறத்தாழ ஒன்பதாயிரம் மெட்ரிக் டன் ஆக்சிஜனை ஏற்றுமதி செய்துவிட்டு எமக்கென்ன என்று திரிகிறார்கள்.

இதைவிடவும் கொடுமையான ஒரு துரோகத்தை இவர்கள் தமிழகத்திற்கு புன்னகையோடு செய்வதற்குத் தயாராகி வருகிறார்கள்.

வேதாந்தா ஆக்சிஜன் கொடுத்தால் வாங்கிக் கொள்வோம் என்கிறார் பிரதமர். வேண்டாம் பிரதமரே.

வேளச்சேரியில் ஒரு வாக்குச் சாவடியில் இருந்து இரு சக்கர வாகனத்தில் EVM என்று சொல்லப்படுகிற மின்னணு வாக்குப்பதிவு இயந்திரத்தை கொண்டு சேல்ல முயன்றவர்கள் கையும்களவுமாக பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு எதை எதையோ காரணங்களாகக் கூறி சப்பைக் கட்டு கட்ட ஆரம்பித்தார்கள்.

மறுதேர்தல் வைத்தார்கள். முடிக்கப் பார்க்கிறார்கள். 35 வருடங்களாக தேர்தல் பணியில் இருந்தவன் என்கிற அடிப்படையில் சொல்கிறேன். அப்பட்டமான முறைகேடு இது. உரியவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்.

மனிதர்களையும் பொருளாதாரத்தையும் சேர்த்து வீழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறது கொரோனா.

கூட்டிக் கழித்துக் கணக்குப் பார்த்தால் கொரோனாவைவிட பொருளாதாரம் வீழ்த்திய மக்களின் எண்ணிக்கை பல மடங்கு இருக்கும். அதாவது கொரோனாவும் மக்களை வீழ்த்தும் கொரோனாவால் வீழ்த்தப்பட்ட பொருளாதாரமும் மக்களை வீழ்த்தும்.

“ஒண்ணும் கவலைப்படாதீங்க, நானிருக்கேன். என் மக்களைவிட எதுவும் பெரிசில்லை எனக்கு. எதைச் செய்தேனும் என் மக்களே உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்தையும் செய்வேன். தைரியமாக இருங்கள். வீட்டோடு இருங்கள். தேவையானவை உங்களைத் தேடி வரும்” என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு பிரதமர் எங்களுக்கு வேண்டும்.

காக்கைச் சிறகினிலே இதழ்க் குழுமம்
முன்னெடுக்கும்

ஆறாவது ஆண்டு

கவிஞர் கி. பி. அரவிந்தன்

தமிழ் இலக்கியப் பரிசு 2021
வள்ளுவராண்டு 2052

காக்கை கரவாக் கரைந்துண்ணும்

உலகத் தமிழ் அறிவியல் புனைவு சிறுகதைப் போட்டி
2050-களில் புவியில் தமிழர் வாழ்வு

முடிவுகள்

ஊக்கப் பரிசுகள் - சான்றிதழ்

காக்கை ஓராண்டு சந்தா

ஆதிரா

இராம பால ஜோதி - புதுக்கோட்டை (தமிழ்நாடு) - இந்தியா

புதுயுகம்

அருளானந்தம் சுதர்சன் - சம்மாந்துறை - இலங்கை

நிலமிசை

ரெங்கநாதன் விஜயலெட்சுமி - சிங்கப்பூர்

காக்கையின் பிரசுரத் தெரிவுக் கதைகள்
ரகசிய விஞ்ஞானம்

திலகா சுந்தர் - ஓகியோ - அமெரிக்கா

தாமரையின் மூக்கு

எஸ். ஏ. உதயன் - மன்னார் - இலங்கை

தெரிவாகியுள்ள சிறுகதைகளை காக்கை குழுமம் உரிய முறையில் வெளியிடும்.
கொரோனா பொது முடக்கமாகியுள்ள 2020-21 ஆண்டு அசாதாரண உலக காலகட்டத்தில் மேற்படியான போட்டியை நடாத்த ஒத்தாசை வழங்கியோருக்கும் - தகவலைப் பரவலாக்கி ஊடக்கம்ளிந்த ஊடகங்களுக்கும் - சமூகத் தொடர்புடல் வலை நண்பர்களுக்கும் அன்பார்ந்த நன்றி.

காக்கைச் சிறகினிலே

08.04.2021 இதழ்க் குழுமம்

நன்றி:

நெறியாளர் : மதிப்புக்குரிய இ. பத்மநாப ஐயர் (இங்கிலாந்து)
நடுவர் குழு :

0. பேராசிரியர் சு. இராமசுப்பிரமணியன் (இந்தியா)
0. பேராசிரியர் ச. ககிர்தராஜா (இங்கிலாந்து)
0. எழுத்தாளர் திரு சோ. ரஞ்சுமார் (அவுஸ்திரேலியா)
0. பேராசிரியர் சு. ஸ்ரீதரன் (அமெரிக்கா)
0. எழுத்தாளர் திருமதி கீதா மதி (அவுஸ்திரேலியா)

நன்றி:

0. ஆர்வமுடன் பங்கேற்ற எழுத்தாளர்கள்
0. புள்ளியிடல் தரவுகளை தகுநல் முறையில் பரிசீலித்து பொதுமையான முடிவுகளைப் பெற பெரிதும் ஒத்தாசைகளை வழங்கிய விரிவுரையாளர் மு. நித்தியானந்தன் (இங்கிலாந்து)
0. போட்டிக்கான பணப் பரிசினை வழங்கும் கிபி அரவிந்தன் குடும்பம் சார்பாக திருமதி சுமதி மற்றும் இலண்டன் துளிர் நண்பர்கள்

தொடர்பு: kaakkaicirakinile@gmail.com - தொலைபேசி : ஆசிரியர் முத்தையா (வாட்சப்) 00919841457503

காக்கை கரவாக் கரைந்துண்ணும்

**காக்கைச் சிறகினிலே இதழ்க் குழுமம்
 முன்னெடுக்கும்
 ஆறாவது ஆண்டு**

**கவிஞர் கி. பி. அரவிந்தன் நினைவு
 தமிழ் இலக்கியப் பரிசு 2021
 வள்ளுவராண்டு 2052**

**உலகத் தமிழ் அறிவியல் புனைவு சிறுகதைப் போட்டி
 2050-களில் புவியில் தமிழர் வாழ்வு**

முடிவுகள்

முதல் பரிசு

***10000** ₹ - சான்றிதழ்

அசோகம்

விஜய ராவணன் - திருநெல்வேலி (தமிழ்நாடு) - இந்தியா

இரண்டாவது பரிசு

***7500** ₹ - சான்றிதழ்

இரண்டாவது வாழ்க்கை

தங்கராசா இராஜ ராயேஸ்வரி - யாழ்ப்பாணம் - இலங்கை

மூன்றாவது பரிசு

***5000** ₹ - சான்றிதழ்

குறி

கே. சிவக்குமார் - சென்னை (தமிழ்நாடு) - இந்தியா

ஆறுதல் பரிசுகள்

***2000** ₹ - சான்றிதழ்

காக்கை ஓராண்டு சந்தா

* **கனவுகளைத் துரத்தியவன்**

த. வேல்முருகன் - ஈரோடு (தமிழ்நாடு) - இந்தியா

* **வானமே எல்லை**

தேவகி கருணாகரன் - வோல்ஸ்டோன் கிராஃப்ட் - அவுஸ்திரேலியா

* **ஆகார போதினி**

சிதம்பரப்பிள்ளை ஸ்ரீரகுராம் - பருத்தித்துறை - இலங்கை

* **நகல்களின் காதல்**

முனைவர் இரா அருள்ராஜ் - சிங்கப்பூர்

நன்றி:
 நெறியாளர் : மதிப்புக்குரிய இ. பத்மநாப ஐயர் (இங்கிலாந்து)
 நடுவர் குழு :
 0. பேராசிரியர் சு. இராமசுப்பிரமணியன் (இந்தியா)
 0. பேராசிரியர் ச. சுகிர்தராஜா (இங்கிலாந்து)
 0. எழுத்தாளர் திரு சோ. ரஞ்சகமார் (அவுஸ்திரேலியா)
 0. பேராசிரியர் சு. ஸ்ரீதரன் (அமெரிக்கா)
 0. எழுத்தாளர் திருமதி கீதா மதி (அவுஸ்திரேலியா)

நன்றி:
 0. ஆர்வமுடன் பங்கேற்ற எழுத்தாளர்கள்
 0. புள்ளியிடல் தரவுகளை தகுநல் முறையில் பரிசீலித்து பொதுமையான முடிவுகளைப் பெற பெரிதும் ஒத்தாசைகளை வழங்கிய விரிவுரையாளர் மு. நித்தியானந்தன் (இங்கிலாந்து)
 0. போட்டிக்கான பணப் பரிசினை வழங்கும் கிபி அரவிந்தன் குடும்பம் சார்பாக திருமதி சுமதி மற்றும் இலண்டன் துளிர் நண்பர்கள்